

JAMES REDFIELD

A TIZEN-
KETTEDIK
FELISMERÉS

A DÖNTÉS ÓRÁJA

2012. december 21-én véget ér a maják ősi naptára. Sokan ezt az apokalipszis előjelének tekintik. Igazuk van vajon?

A *Tizenkettedik Felismerés*, a közkedvelt könyvsorozat régen várt új darabja ismét a névtelen főszereplő és jó barátja, Wil történetét meséli el. Kezükbe jut egy ősi kézirat részlete, amely a spiritualitás titkos, újszerű megközelítéséről szól, és arról, hogy ez a jelenség a 21. évszázad második évtizedében bontakozik majd ki észrevétlenül. Hősünk és Wil meg akarja tudni, mit jelent mindez az emberiség számára. A szinkronisztikus jelenségek erejére támaszkodva kezdik meg a kutatást, és csakhamar hatalmas politikai erőkkel és vallási fanatikusokkal találják szemben magukat, akik igyekeznek a spirituális felfedezés útját állni.

James Redfield könyveit idestova húsz éve kézzől kézre adják az olvasók. Emberek milliói tették magukévá a spirituális felismeréseket, amelyek *A mennyei prófécia*, *A Tizedik Felismerés*, a *Shambhala titka* és *A mennyei látomás* lapjain fogalmazódtak meg. Ma, amikor nőttön-nő a politikai korrupció és a gazdasági bizonytalanság, a globális méretekben fennálló vallási feszültségek pedig hamarosan atomfegyverek használatáig is eljuthatnak, James Redfield a korábbi felismerések alapján új spirituális kalandot alkotott, amely átalakíthat mindenkit, aki elindul az úton.

Fordította
Révbíró Tamás

James Redfield

A TIZENKETTEDIK FELISMERÉS

A DÖNTÉS ÓRÁJA

ALEXANDRA

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
James Redfield: The Twelfth Insight
Grand Central Publishing
Hachette Book Group, 237 Park Avenue
New York, NY 10017

Copyright © James Redfield, 2011

Hungarian translation © Révbíró Tamás, 2011

Minden jog fenntartva.

Tilos ezen kiadvány bármely részét sokszorosítani,
információs rendszerben tárolni vagy sugározni bármely formában
vagy módon a kiadóval történt előzetes megállapodás nélkül,
tilos továbbá terjeszteni másféle kötésben, borítóval és tördelésben,
mint amilyen formában kiadásra került.

Kiadja az Alexandra Könyvesház Kft. Alexandra Kiadója, 2011
7630 Pécs, Úszógi-kiserdő utca 1.
Telefon: (72) 777-000
e-mail: info@alexandra.hu
www.alexandra.hu

Felelős kiadó a kft. ügyvezető igazgatója
Felelős szerkesztő Kövi Anita
A kiadványt Merényi Tamás tördelte
A borítót Müller Péter tervezte

ISBN 978 963 297 719 5

Kaelynn-nek és Mckennának

Köszönetnyilvánítás

Hálát érzek sok ember iránt, akik valamilyen módon hozzájárultak ehhez a könyvhöz. Mindenekelőtt azoknak az embereknek szeretnék köszönetet mondani, akik a világon mindenütt, mindenféle vallások alapján állva elevenen tartják és ápolják a valódi spiritualitás gondolatát. Az ő csendes következetességük jelenti a menedéket a szó szoros értelmében.

Külön említést érdemel Larry Dossey *The Power of Premonitions* (A megérzések hatalma) című könyvéért. Ő valahogy mindig olyankor jelenik meg a legújabb, mér-földkövet jelentő írásával, amikor épp eljött az ideje, hogy az emberi tudat megtegye a következő lépést. Köszönet dr. Russell Blaylocknak, aki a veszélyes vegyi élelmiszer-adalékok elleni harcot vezeti. Köszönet Michael Murphynek is, aki teret ad azoknak, akik a hidakat keresik a kor nagy szakadéka, korábban a hidegháború, most pedig a vallási és kulturális türelmetlenség szakadéka fölött. Szeretném elismerésem nyilvánítani Carl Johan Calleman és John Major Jenkins felé a maja naptár témájában végzett kimagasló munkájukért. Őszinte köszönetet érdemel Phil Cousineau is a vallásos eszmék összehasonlító elemzéséért.

A hazai tájakra térve sok köszönetet kell mondanom Larry Kirshbaumnak és a kiadómnak, Jamie Raabnak, aki megértette a látomás lényegét, és segített formába önteni a gondolatokat, valamint a Grand Central Publishing kiadóvállalat sok munkatársának, akiknek részük volt abban, hogy a kéziratból könyv legyen; Kelly Leavittnek, aki művészi látásmódját mindig a hatás és az értelem szolgálatába állítja; Albert Clayton Gauldennek a kozmológiai idővel kapcsolatos számításokért, továbbá Larry Millernek, mert a vele való

beszélgetések serkentették a gondolkodásomat. És köszönet Steve Marabolinak is, akinek Better Today nevű közössége kitűnő példája a Tizenkettedik Felismerés kibontakozásának.

Legfőképpen pedig szeretném kifejezni hálámat és szeretetemet a feleségem, Salle iránt, akinek támogatása és megértése mindvégig táplálta szellememet.

Az általános hazugság korszakában
igazat mondani forradalmi tett.

George Orwell

FENNTARTANI A SZINKRONICITÁST

Felhajtottam az autópályára, bekapcsoltam a tempomatot, és igyekeztem lazítani egy kicsit. Bőven volt még időm, amíg a repülőtéren Willel kellett találkoznom. Nyugalmat erőltettem hát magamra, élveztem az őszi napsütést és a déli tájat, a hullámzó hegyvonulatokat. Az útpadka mentén lépdelő varjúrajokról nem is beszélve.

Tudtam, hogy a varjak megjelenése jó jel, még akkor is, ha egész nyáron ellenük hadakoztam. A népi hiedelmek szerint a varjak felbukkanása misztikus jelenség: azt jelzi, hogy az ember hamarosan a sorsával találkozik. Néhányan az állítják, hogy ezek a madarak el is vezetik az embert az ilyen találkozóhoz, csak kitartóan kell követni őket.

Sajnos megjelennek kora reggelenként is, és lecsipkedik a zsenge zöldborsót a konyhakertben – kivéve, ha az ember alkut köt velük. A madárijesztőn meg a sörétes puskán csak nevetnek. Ha viszont külön nekik ültet az ember egy sor palántát az erdő közelében, jó esély van rá, hogy a többi békén hagyják.

Egyszer csak egy magányos varjú szállt az autó fölé, és megelőzött. Aztán megfordult, és szembe repült velem, arafelé, ahonnan jöttem. A visszapillantó tükörben követni akartam a röptét, de csak egy sötétkék terepjárót láttam jó százméternyi távolságban.

A terepjáróval gondolatban sem foglalkoztam, figyeltem a tájat, mélyeket lélegeztem, és mindinkább ellazultam. Az országúti utazásnak nincs párja, gondoltam. Az jutott eszembe, vajon hányan lehetnek, akik a világ különböző pontjain

ugyanilyen pillanatot élnek át – elszakadva a bizonytalan világ stresszes hatásaitól, hogy megtudják, mit tartogat a sors.

Csak hogy az én esetem kissé más volt: én kerestem valamit. Már hónapok óta lépten-nyomon ismeretlen emberekkel futottam össze, akik mindannyian ugyanarról a dolgról, egy régi, cím nélküli irat titkos megjelenéséről beszéltek. Állítólag a világ vallásos hagyományainak koalíciójából jött létre, és a híre már eléggé elterjedt, legalábbis azok között, akiknek van fülük az ilyesmihez. Részleteket azonban senki sem tudott. A pletykák szerint a tervezett időpontnál hamarabb, kényszerűségből került nyilvánosságra.

Számomra ez a szóbeszéd egyszerre volt érdekes és mulatságos. A vallások koalíciójának gondolata nem volt újdonság, de a gyakorlatban mindig megvalósíthatatlannak bizonyult. Túl nagy a különbség az egyes hitbéli rendszerek között. Végül mindegyik hagyomány uralkodni akar a többi fölött.

Egyre kevesebb hitelt adtam ezeknek a híreszteléseknek, amikor még valami történt: Wil faxot küldött. Kétoldalmi fordítás volt benne, a szöveg feltehetőleg ebből a régi írásból való. Az első oldal szélén egy megjegyzés állt Wil kézírásával: „Héber és arab eredetije is van”.

Elolvastam a szöveget; a mai korral foglalkozott, olyan kijelentések álltak benne, hogy a huszonegyedik század második évtizedében valami fontos dolog veszi kezdetét. Az időpont-megjelölés láttán elhúztam a számat: megint egy új világvége-jövendölés – hosszan sorakoznak ezek a végítélet közeledtét beharangozó jóslatok, amelyek mindent félremagyaráznak, a maják naptárától kezdve Nostradamuson keresztül a Jelenések Könyvéig. Mindegyik a Föld pusztulásáról harsogott: „Nem hallottátok? 2012-ben vége lesz a világnak!”

A média már évek óta ezt a „lejárt az időnk” forgatóköny-

vet erőltette, az emberek pedig – bár szorongtak miatta – nagyon is érdeklődtek. A nagy kérdés az, hogy vajon miért. Mi okozhatja ezt az érdeklődést? Lehet, hogy azért izgatottak, mert az életük épp egybeesik a maják naptárának végével? Vagy valami másról van szó? Lehetséges, talán-talán lehetséges, hogy a világvége iránti érdeklődésünkben egy rejtett, de mindinkább érzékelhetővé váló megézés mutatkozik meg: az, hogy valami jobb van születőben.

Minél többször olvastam el Wil üzenetét, annál jobban éreztem e lapok misztikus vonzerejét. A szöveg stílusa derűt sugárzott, és halványan ismerősnek tetszett valahonnan; hitelesnek éreztem, és ezt az érzést megerősítette Wil jegyzete a fax második oldalán: „Egy barátomtól kaptam – írta. – Hiteles.”

Ezek a faxon érkezett oldalak most ott heverték mellett az utasülésen. A délutáni napfény megcsillant rajtuk. Tudtam: Wil kézírásos üzenete azt jelenti, hogy a szöveg eredetije – legalábbis az ő megítélése szerint, hiteles –, és talán továbbviszi a Peruban felfedezett mennyei prófécia üzenetét, ami mindig is a legfontosabb vesszőparipája volt.

A gondolat tengernyi emléket hívott elő: felidéztem, hogy abból a prófeciából az Első Kilenc Felismerés milyen sebesen futott körbe a földgolyón. Miért? Mert a túlságosan sekélyes, materialista világban értelmet hordoztak. Ennek a próféciaának egyértelmű volt az üzenete. A spiritualitás többet jelent annál, hogy az ember hisz valamilyen elvont istenségben. Benne foglaltatik egy másik, teljesen különböző dimenzió felfedezése is: azé a dimenzióé, amely kizárólag spirituális módon létezik.

Ha az ember megtette ezt a felfedezést, arra is ráébred, hogy a mindenség tele van véletlen találkozásokkal, megérezésekkel, titokzatos egybeesésekkel, amelyek mind ugyanabba az irányba mutatnak az életünk háttérében, sőt voltaképp

az egész emberiség történelmében. Tehát a kutató számára, aki ráébred erre a valóságra, egyetlen kérdés marad: hogyan működik ez a rejtelmes világ, és hogyan lehet bekapcsolódni misztikus működésébe?

Tudtam, hogy abban az időben történt valami az emberi tudattal, ami közvetlenül két további felismeréshez vezetett: a Tizedikhez és a Tizenegyedikhez. A Tizedik a Túlvilág titkaiba hatolt be, és följegyezte a mennyország lakóinak egy évtizednyi krónikáját, mellesleg mindörökre eloszlatta az elfojtásokat, amelyek a halált és az utána következőket övezik. Miután ez az akadály elhárult, szemmel láthatóan megkezdődött a spirituális dolgok kutatása.

Hamar utána jött a következő felismerés: a Tizenegyedik, amely kollektív tudásból született: mindannyian azért vagyunk itt, hogy részt vegyünk egy meghatározatlan programban – valamiféle tervben. Hozzá tartozott annak felfedezése, hogy miként valósíthatjuk meg legrejtettebb álmainkat, és miként emelhetjük a világot az ideális szintre. Az elkövetkező években ezek az intuíciók mindenféle elméletekké fejlődtek, a titkokkal, az ima erejével, a vonzás törvényeivel kapcsolatban: ezek az elméletek helyesnek tünnek, de nem teljesnek.

Tudtam, hogy ezek az elméletek segítettek bennünket a legutóbbi időig, és egészen addig tartottak, amíg egyszer csak ki nem esett alólunk az anyagi valóság talaja – a világméretű pénzügyi összeomlás formájában. Ezután sokkal sürgősebb ügyekkel kellett foglalkoznunk, például a megélhetéssel. Nem engedhettük, hogy a világ végével riogatók túlságosan messzire sodorjanak bennünket a félelemben. Ezalatt is éberek maradtunk, és továbbra is a spirituális válaszokat kerestük. Ekkor azonban már gyakorlatias válaszokra volt szükségünk. A valóságos világban is működniük kellett, akármilyen talányossá vált is a világ.

Elmosolyodtam... Milyen érdekes, hogy Wil éppen most találta meg ezeket az írásokat! Régen megjósolta már, hogy lesz egy következő felismerés, a Tizenkettedik – megérezte, hogy ez kinyilatkoztatás lesz az emberiség számára, és ott folytatja majd, ahol a Tizenegyedik abbahagyta. Az járt a fejében: vajon a Tizenkettedik megmutatja-e végre, miként élhetjük meg teljesebben a spirituális tudást? Ez a mostani változás átvezet-e bennünket az új, ideális világba, amelynek közeledtét érezzük?

Tudtam, hogy türelmesen ki kell várnunk. Wil csak annyit mondott, hogy találkozzunk a repülőtéren, és irány Kairó, ha összejön. Ha összejön? Mit akart ezzel mondani?

Egy szarvas rohant át előttem az úton, gondolataimból fölrezenve ráléptem a fékre. A természetes ünnö villámgyorsan száguldott át a hat sávon, és a túloldalon átugrotta a kerítést. A szarvas is jó jel, gondoltam: az éberséget, a figyelmet jelképezi.

A hegyekre pillantottam: borostyánszínű alkonyat fűrdette az erdők őszi színeit. Valóban ébernek és elevennek éreztem magam. Ezek a gondolatok valahogy magasabb energiaszintre emeltek, olyan magasságba, ahol figyelmes lettem minden részletre – az alkonyatra, az elsuhanó tájra, a tudatomban felbukkanó gondolatokra –, mintha egyszeriben sokkal fontosabbá vált volna minden.

Megint széles mosoly terült el az arcomon. Sokszor átéltem már ezt a lelkiállapotot. És ahányszor csak előfordult, mindannyiszor tökéletes meglepetésként ért – meglepett egyrészt a váratlan megjelenése, másrészt az a felismerés, hogy egyáltalán elveszíthettem, hiszen ilyenkor ez látszott egyedül helyesnek és természetesnek.

Sok nevet adtak ennek az élménynek; nevezték Zónának, magasabb szintű érzékelésnek, és nevezték szinkronisztikus

áramlatnak, angol szóval flow-nak is – nekem ez a kedven-
cem. Ezek a nevek mind az élmény központi jellemzőjét
akarják megragadni: az ember emelkedettséget érez, mintha
túllépne a hétköznapi létezésen és rátalálna az események
folyamatának magasabb értelmére. A szinkronisztikus érzé-
kelés valami módon „központosítja” az embert, és ez más ér-
zésekkel jár, mint amit pusztán véletlenül folytatnánk
– mintha egy magasabb elrendelés, a „Sors” teljese-
dnék be.

Egyszer csak szemembe ötlött egy épület a jobb oldalon.
Kis sportbüfé volt, évekkal ezelőtt Wil hívta fel rá a figyel-
memet, mondván, hogy ott jó, házias ételleket lehet enni.
Sokszor elhajtottam már mellette, de még sohasem álltam
meg. Most viszont arra gondoltam: bőven ráérek. Miért ne
harapnék itt valamit, megúszva a repülőtéren a kija-
rathoz húzódtam, és lekanyarodtam. Mögöttem a terepjáró is
bevette a kanyart.

A szürkületben leparkoltam egy hatalmas tölgyfa alatt, és
bementem az épületbe. A helyiség tele volt. A bárpulnál
párosával ültek és beszélgettek, hat-hét asztal mellett csalá-
dok étkeztek gyerekekkel. Tekintetem azonnal megakadt két
nőn, akik a legtávolabbi sarokban ültek. Egymás felé hajolva
élénk beszélgetésbe merültek. Elindultam feléjük, és észre-
vettem, hogy a szomszédos asztal szabad mellettük.

Leültem. A két nő közül a fiatalabbik rám pillantott, aztán
visszafordult a barátnőjéhez.

– Az Első Integráció – mondta – azt állítja, hogy a szinkro-
nicitás folyamatossá tehető, megvan rá a módszer. De a teljes
Írás nincs meg nekem. Valahol léteznie kell a többi résznek.
Muszáj megtalálnom.

Megint elárasztott az energia. Vajon ugyanarról az Írásról
beszél? A nő farmert és kényelmes túracipőt viselt, nyaká-

ba sokszínű sálát kötött. Beszéd közben szőke fűrtjeit a füle
mögé simítgatta. Enyhe rózsailatú parfümöt éreztem.

Néztem ezt a nőt, és különös vonzódást éreztem, ami
megdöbbenett. Ő ösztönösen körülpillantott, észrevette,
hogy nézem, és a tekintetünk találkozott. Gyorsan elfordul-
tam. Amikor megint odanéztam, egy alacsony, zömök fér-
fi lépett az asztalukhoz, a két nő meglepetéssel, mosollyal,
ölelésekkel üdvözölte. A sálas nő több géppel írt papírlapot
adott át neki, a férfi szótlanul elolvasta. Vártam; úgy tettem,
mintha az étlapot böngészném, de egyre inkább azt éreztem,
hogy valami fontos dolog történik.

– Miért utazol Arizonába? – kérdezte a férfi.

– Mert minduntalan eszembe jut, újra meg újra – felelte a
nő. – Muszáj követnem a megérzést.

Hegyeztem a fülemet. Annál az asztalnál mindenki az
áramlatnak ugyanazon a szintjén tartózkodott, ahol én.

– Meg kell értenem, hogy az anyám miért vette föl velem
a kapcsolatot – folytatta a nő. – Ezek a szövegek megadják
a választ, tudom.

– Tehát már indulsz is? – kérdezte a férfi.

– Igen, még ma este – hangzott a válasz.

– Kövesd csak az intuíciónkat – bólintott a férfi. – Úgy
tűnik, a szinkronicitás most téged támogat. De legyél óvatos!
Ki tudja, ki mindenkit érdekel még ez az információ!

Nem bírtam tovább. Már éppen azon voltam, hogy meg-
szólítom őket, amikor az asztalom közelében ülő nagydarab,
tagbaszakadt férfi felmordult:

– Micsoda zagyvaság!

– T-t-tessék? – dadogtam.

Fejével a nők felé intett, és odasúgta:

– Amit ezek összehordanak. Szemenszedett baromság az
egész!

Egy pillanatig nem is tudtam, hogyan reagáljak. Magas

termetű, borzas hajú férfi volt, negyvenöt éves lehetett, szemöldökét összevonva felém hajolt a széken. A fejét csóválta.

– Ez fogja a civilizációnkat a sírba vinni: ez a mágikus gondolkodás.

Jesszusom, egy szkeptikus! – gondoltam. Erre azért még most sincs időm.

Az arcomról leolvasta, mit gondolok.

– Micsoda? Maga egyetért ezekkel?

Elfordultam, szerettem volna hallani, hogy mit válaszol a nő, de az idegen közelebb húzta a székét.

– Az intuíció mese! – jelentette ki határozottan. – Számtalanszor megcáfolták már. A gondolatok csupán elektromos kisülések az agyban, és azt tükrözik vissza, amit az ember a környezetéről tudni vél. Amit pedig az a doktor Jung összehordott a szinkronicitásról, az csak arra bizonyíték, hogy a véletlenszerű eseményekben az ember azt látja, amit látni szeretne. Én tudom. Magam is tudós vagyok.

Kissé elvigyorodott, láthatólag büszke volt rá, hogy ismeri a szinkronicitás elméletének eredetét. Én viszont egyre ingerültebb lettem.

– Hallgasson ide – mondtam –, nem akarok erről beszélni.

Elfordultam, hogy tovább hallgassam a beszélgetést, de elkéstem. A nő és a barátai már fölálltak, és az ajtó felé tartottak. A szkeptikus gúnyos vigyorral nézett rám, aztán fölkelt, és ő is kiment. Eszembe jutott, hogy utánuk megyek, de aztán lebeszéltem magam, nehogy leskelődőnek gondoljanak. Visszaültem. A pillanat odalett.

Ahogy ott ültem, éreztem, hogy az energia, amelyet az autóban összegyűjtöttem, teljesen eltűnt. Kizsigereltnek, kedvetlennek éreztem magam. Kis ideig még az is megfordult a fejemben, hátha a szkeptikusnak volt igaza, de aztán hamar

elhessentettem ezt a gondolatot. Túl sok minden történt már velem életemben ahhoz, hogy higgyek neki. Sokkal valószínűbb, hogy az történt, amire gondoltam. A határán jártam annak, hogy megtudjak valamit az Írásról, amikor utamat állta életem megrontóinak egyike: egy szkeptikus, aki el akar táposni mindent, ami spirituális.

Lehet, hogy tovább borongtam volna, ha föl nem figyeltek valakire, aki az ajtó közelében, a terem sarkából engem nézett. Rövidre nyírt szőke haja volt, barna bőrdzsekit viselt, inge zsebére akasztva napszemüveg fityegett. Amikor a pillantásunk találkozott, tett egy lépést, hogy a bárpultnál csoportosuló emberek mögé kerüljön.

Lopva körülnéztem a helyiségben, és fölfedeztem még két embert, akik engem figyeltek; mindannyian hétköznapi öltözékben voltak, de a tekintetük egyformán rezzenéstelen volt. Ezek is elfordultak, amikor rájuk néztem.

Óriási, gondoltam. Ezek valamiféle hivatásos ügynökök. Felálltam, és elindultam a mosdó felé. Egyikük sem reagált. A folyosón elmentem a mosdó mellett, és ahogy reméltem, a hátsó ajtóhoz jutottam. Kiléptem a rosszul megvilágított parkolóba, ahol senkit sem láttam. Aztán, ahogy közelebb értem a kocsimhoz, észrevettem, hogy valaki behúzódik egy furgon mögé. Amikor továbbmentem, ez az alak is elindult, olyan szögben, hogy elállja az utamat.

Megálltam, ő is megállt, és akkor ismerősnek találtam a testtartását. Wil volt az! Odasiettem hozzá; megfogott, lehúzott maga mellé, és a büfé bejáratát figyelte.

– Mit keresel itt, barátom? – kérdezte szokott, félig tréfás modorában.

– Nem tudom! – fakadtam ki. – Odabent észrevettem, hogy többen is figyelnek. Te mit keresel itt, Wil?

Csak most vettem észre, hogy egy nagy hátizsák van nála.

Fejével a kocsim felé intett.

– Majd később elmondom. Ez a te Cruisered, igaz? Tűnjünk el innen. Én vezetek.

Amikor beszálltunk az autóba, a parkoló túlsó sarkában észrevettem a színes sálas nőt többek társaságában. Megdöbbenésemre a szkeptikus is köztük volt.

Tovább is figyeltem volna, mi történik, de mögöttük megláttam valamit, ami még jobban megriasztott. A kék terepjáró, amely a kocsim mögött jött ideig, ott parkolt a hátsó kerítés mellett vagy harmincméternyire. Ebből a távolságból is jól láttam, hogy ketten ülnek az első ülésen.

Elhúztam a számat. Sejthettem volna.

Hátrafelé figyeltem, Wil ezalatt felhajtott az autópályára, és északnak vette az irányt. Nem láttam senkit, aki követett volna.

– Miért jöttél ebbe a kocsmába? – kérdeztem újra.

– Csak megézés – felelte. – Nem tudtam, hol másutt kereshetnék. Észrevettem, hogy engem is figyelnek, nem akartam a mobilt használni. Egy barátom hozott ki a repülőtérrre, ám útközben eszembe jutott ez a hely, és arra gondoltam, hogy talán te is megálltál itt. Amikor megláttuk a kocsidat, megkértem, hogy itt tegyen ki. – Figyelmesen rám nézett. – Hát te? Te miért álltál meg itt?

– Az autópályáról megláttam ezt a büfét, és eszembe jutott, hogy te ajánlottad egyszer. Arra gondoltam, hogy itt magamhoz vehetnék némi harapnivalót...

Összemosolyogtunk: értettük egymást. Mindketten tudtuk, hogy ez maga a színtiszta szinkronicitás. Ahogy jobban megnéztem, észrevettem, hogy öregedett a néhány év alatt, amióta nem láttam. Napbarnított arcán megszaporodtak a ráncok, de a mozgása és a hangja sokkal fiatalabb emberre vallott. Szeme még mindig elevenen csillogott.

– Többen keresik ezt az Írást, mint gondoltam – tűnődött. – Mondj el mindent, mi történt veled.

Észak felé hajtottunk, miközben beszámoltam a részletekről: a gondolatokról, amelyek vezetés közben felmerültek bennem, a kék terepjáróról, a hirtelen szinkronicitásáramlatról és minden eseményről, amit a vendéglőben tapasztaltam – különösen azt a részt, amikor a szkeptikus szavai hatására leapadt az energiám, és észrevettem, hogy figyelnek.

Amikor a végére jutottam, nem vártam meg, hogy mit szól hozzá, hanem megkérdeztem, mit tud a megfigyelésről.

– Nem tudom, kik ezek – felelte. – Pár napja kezdtem úgy érezni, hogy figyelnek. Aztán tegnap távolról megláttam egyet vagy kettőt közülük. Nagyon ügyesek.

Bólintottam, nyugtalanság vett erőt rajtam. Fölvettem a lábam mellett heverő szövegfordítást.

– Kitől kaptad ezt? – kérdeztem.

– Egy Egyiptomban élő barátom küldte – felelte Wil –, az ókori szövegek egyik legnagyobb szakértője. Régóta ismerem. Amikor telefonon beszélünk, azt mondta, hogy a szöveg minden kétséget kizáróan hiteles, eredeti, és talán a negyedik vagy ötödik századból származik. Csak az Írás első részéhez jutott hozzá, már lefordítva, de szerinte ez a rész a jelenkorra vonatkozik, éppúgy, ahogy a régi prófécia.

Összenéztünk.

– Van itt még valami – folytatta Wil. – Az Írás szerint mi, mai emberek valamiféle versenyfutás résztvevői vagyunk. A barátom szerint ezek a töredékek a világ távoli pontjain bukkannak fel, egyik a másik után. Akárki legyen, aki különböző emberekhez eljuttatja ezeket a kiválasztott részleteket, nyilvánvalóan valamilyen célt akar elérni. Ez minden, amit tudok. A beszélgetés közepén szétkapcsolt a telefon. A barátomat azóta sem tudtam elérni.

Zúgott a fejem. Az a nő ott a büfében magánál tartja az Írás egyik részletét, és Arizonába igyekszik. De ott pontosan hova? Vajon veszélyben van? És mi magunk?

Kezdtém átérezni, hogy a helyzet komoly. Az Írás izgalmas lehet, de épp az imént láttuk, hogy valaki hivatalosan is érdeklődik iránta. Vajon az a cél, hogy megakadályozzák a hozzáférést? És vajon meddig hajlandók elmenni? A félelem hulláma csapott át rajtam.

– Azt hiszem, az egyiptomi kirándulásunknak löttek – próbáltam élcelődni.

Wil egy pillanatra elmosolyodott.

– Nekem is az az érzésem támadt, hogy máshová kéne mennünk.

Hirtelen felkapta a fejét, és a visszapillantó tükörbe nézett. Mögöttünk egy másik terepjáró haladt, jókora távolságot tartva.

– Szerintem bennünket követ – jelentette ki Wil.

Ekkor Wil fürgén végrehajtott néhány stratégiai manővert. Először is elkérte az okostelefonomat, előkereste benne a környék térképét, majd kikapcsolta a telefont, és kivette belőle az elemet. Azután lelassított, így a mögöttünk haladó terepjáró is kénytelen volt lassítani, hogy tartsa a távolságot. Egy perc múlva hirtelen gyorsítani kezdett, ettől megnőtt a távolság köztünk és a terepjáró között, egérutat nyertünk, és Wil észrevétlenül le tudott kanyarodni a következő kijáratnál.

Azonnal jobbra fordult, egy keskeny aszfaltburkolatú útra, majd balra egy kavicsos földútra, amelyről tudni lehetett, hogy aligha került rá a térképre.

– Honnan tudtál erről az útról? – kérdeztem.

Rám pillantott, de nem válaszolt. Az öreg út tele volt kátyúkkal, keréknyomokkal, de idővel eljutottunk rajta egy másik aszfaltozott mellékúthoz, amely egyenesen föl vitt bennünket az autópályára, jó hét-nyolc kilométerre onnan, ahol letértünk. A felhajtóról már látszott, hogy mögöttünk az autópályán óriási torlódás van, leállt a forgalom. Villogó kék fényeket láttunk, a dugó előtt tűzoltóautó állt.

Wil nagy sebességgel felhajtott a pályára, amely szinte teljesen üres volt. Mindenki, aki mögöttünk haladt, beleértve a terepjárót is, megrekedt a dugóban.

Csak bámultam. Korábban is láttam már Wilt akcióban, de ilyen gyorsan cselekedni még sohasem.

– Honnan tudad, mikor merre kell kanyarodni? – kérdeztem.

Rám nézett, és visszakérdezett.

– Honnan tudad, hogy meg kell állnod a kocsmánál, hogy találkozhatunk?

– Jól van – ismertem el –, megérzés. De te annyira gyorsan csináltál mindent. Én még sosem működtem ezzel a sebességgel.

A szembejövő autók fényszórójának kévéje végigpásztázta az arcát.

– Beszéltem olyanokkal, akik látták az Írás különböző részleteit. Szó van bennük sok olyan képességről, amely az emberekben még nem fejlődött ki. Úgy tűnik, az Írás lényegében éppen erről szól. Minden rész – így mondja – a spirituális tudás „integrációjának” van szentelve, és közvetlenül utal a régi Prófécia Felismeréseire.

– Várj csak – szoltam közbe –, ez azt jelentené, hogy ennek az Írásnak a szerzője, akárki lett légyen, már akkor, olyan régen tudott a Próféciáról!

– Aha. Azt hiszem, ez afféle kísérő irat lehet, valamilyen útmutató. A barátom szerint ennek az Írásnak tizenegy része kering a nagyvilágban, mindegyik a tudás valamelyik részletének integrációjával foglalkozik. És szó van benne egy Tizenkettedikről is...

– Kiderül belőle, hogy mi a Tizenkettedik Felismerés? – kérdeztem.

– Úgy néz ki, hogy igen, bár azt a részt még senki sem látta, vagy legalábbis senki sem beszél róla. Az Írás azt mond-

ja, hogy mindegyik Integrációt meg kell valósítani, sorban, egyenként, kezdve az Elsővel: meg kell tanulnunk tartóssá tenni a szinkronicitást. – Elhallgatott, rám nézett, és hozzátette: – Ez mindig nehézséget jelentett.

Tudtam, mire céloz. A szinkronicitást néhány pillanatig mindenki megtapasztalja. Az igazi feladat – mint az én esemben is – az, hogy az élményt tartóssá tegyük, a folyamatot állandósítsuk. A legtöbb ember ezt a nehézséget említette a szinkronicitással kapcsolatban. A szinkronisztikus élmények úgy bukkannak fel az életünkben, mintha ingerelni akarnának, egy kis ideig megmaradnak, aztán véget érnek.

Hátrafordultam, hogy lássam az utat mögöttünk. Még mindig üres volt. Nyugtalanságom nem enyhült.

– Nem biztos, hogy szeretném, ha közöm lenne ehhez az Íráshoz, Wil. Lehet, hogy túl veszélyes.

Bólintott.

– Mit szeretnél inkább?

– Bemenni a rendőrségre, és megkérni, hogy szedjék le rólunk ezeket az alakokat. Talán majd akkor szállok be a terjesztésébe, amikor az Írás tartalma már ismertté vált.

– És ha nem válik ismerté? És ha a Tizenkettedik sohasem kerül elő?

Ránéztem, elmosolyodtam. Sok mindent végigcsináltunk már a múltban, és Wil még sohasem mutatott rossz irányt. Hallani akartam, mi mondanivalója van.

– Figyelj – folytatta –, lehet, hogy minden, amit mostanáig kiderítettünk, a spirituális élmény igazsága iránti összes kutatásunk mind ezt a pillanatot készítette elő. Tiéd a döntés, de legalább hadd mondjam el, hogy mi a tét, mi forog kockán.

Wil lassított, és lehajtott az autópályáról, mondván, hogy koncentrálni akar. Közvetlenül a lehajtó mellett észrevett egy kis mellékutat, betolatott, és leoltotta a fényszórót.

– Az Írás nagyon egyenesen fogalmaz – kezdte. – Kijelenti, hogy a történelem jelenlegi szakaszában a könnyű élet anyagi szempontból megnehezedik, széles körű pénzügyi és társadalmi zavarok keletkeznek. Kijelenti azonban azt is, hogy ezek a nehézségek még jelentősebb spirituális ébredést idéznek elő bennünk, amelynek során sok új képességet fejleszthetünk ki, sok új érzékletet tapasztalhatunk meg. De mindegyikünknek meg kell hoznia a döntést: befogadja-e ezt a mélyebb spiritualitást, vagy inkább megmarad a félelmek és szorongások mellett. Ez a bátorság próbája, de a gyakorlati érzéke is. Az események bizonyos értelemben arra kényszerítenek, hogy hiteinket fordítsuk cselekvéssé. Az előttünk álló világfelfordulást egyetlen módon élhetjük túl: ha másként folytatjuk az életünket. Azt állítja: az első képesség, amely megmutatkozik, az, hogy képesek leszünk fenntartani a szinkronicitás áramlatát. Amikor a különleges véletlenek megszorodnak, míg végre megértjük, hogy útmutatást, sőt védelmet kapunk ennek a történelmi korszaknak a veszedelmei között. – Elhallgatott, és a félhomályban a szemembe nézett. – És ez nem minden. Az Írás azt mondja, hogy lesznek olyanok, akik hamarabb felismerik, miként tartósítható az áramlat, és beépítik életükbe ezt a tudást; később ők könnyítik meg a többieknek, hogy megnyiljanak előtte... éppen azért, mert befolyásunk lesz arra, hogy mi történik. Másfelől viszont, ha túl sokunknak nem sikerül előrelépni ebben a tekintetben, akkor az is megtörténhet, hogy a tudás nem válik valósággá, és elvész a világ számára.

– Ezt állítja az Írás?

– Igen, pontosan ezt. – Együtt érzően rám mosolygott. – Ennyire fontos ez – folytatta. – De mégis mindenkinek magának kell meghoznia a döntést önmaga számára.

– Mondd tovább!

– Az Írás mindenekelőtt a szinkronicitás élményével

foglalkozik – folytatta Wil –, mert ez az a jelenség, amely mindannyiunkat továbbvezet. Ha képesek vagyunk tartóssá tenni ezt az élményt, akkor azt fogjuk tapasztalni, hogy életünk a kívánt irányba halad tovább. Elevebbnek érezzük magunkat.

Pontosan így van, gondoltam. Elevebbnek. Épp ezt a kifejezést használtam én is a saját állapotom leírására. És éppen az Írás nyilvánosságra kerülésére meg a közeli találkozóra gondoltam, amikor megláttam a két nőt, és meghallottam, miről beszélnek. Valahogy muszáj volt akkor ott lennem. Aztán persze felbukkant a szkeptikus, és az élmény folytatása elveszett. Még most, ebben a percben is érezhetően leesett az energiaszintem, ha csak rágondoltam.

Wil is felfigyelt erre.

– Amikor benne vagyunk a szinkronicitás áramlatában – mondta –, világosságot és elevenéget tapasztalunk. Amikor kikerülünk az áramlatból, ezt veszítjük el. A lényeg, hogy most végre alkalmunk van világosabban megérteni nemcsak a szinkronicitás jelenségét, hanem egész spirituális valónkat. És ha nem tesszük, akkor mindannyiunk jövője és a gyermekeink jövője is teljesen más irányt vehet.

Elhallgatott, mert egy autó elhaladt előttünk az úton, de továbbment, nem adott okot ijedelemre.

– A folyamat tehát a következő: rátalálunk ennek az Írásnak a részleteire, egyikre a másik után. Mindegyik részlet az előzőre épül, hézagmentesen illeszkednek egymáshoz, integrálódnak, és mindegyik mélyebb megértést, magasabb tudatállapotot eredményez, és az új képességeket vonja maga után. Az Írás kimondja, hogy miután integráltuk mind a tizenegyet, megkapjuk az utolsót: a Tizenkettediket. Utána pedig nemcsak hogy érteni fogjuk a spiritualitás szerepét a földi életben, de többnyire képesek leszünk átélni is.

Megint elhúzott egy autó.

– De még akkor is – folytatta Wil – az Első Integráció működteti az egészet, mert az tanítja meg, hogyan tehetjük folyamattá a szinkronicitás áramlatát, ami vezet bennünket az előrehaladásban.

– Mit mond a szinkronicitás folyamatáról? – kérdeztem.

– Azt mondja, nincs más tennivalónk, mint emlékezni.

– Emlékezni? Mire?

– Arra, hogy ez az áramlat lehetséges! Hogy létezik! Régebben, amikor először olvastad a prófécia Felismeréseit, és mindannyian a szinkronicitáson gondolkodtunk, arról beszélgettünk, rengetegszer meg is történt velünk, ugye? A szó szoros értelmében azért, mert tudatilag felkészültünk rá, és vártuk. Összesen ennyi kell hozzá. Arra kell emlékeznünk, hogy emlékeznünk kell.

Ezen kicsit el kellett gondolkodnom. Ennyire egyszerű lenne? Korábban, amíg a kocsi felé közeledtem, a kocsi-ban valóban lazítottam, és a szinkronicitás valóságosságáról kezdtem gondolkodni. És bizony nyomban bele is csöppentem a közepébe.

– A gyakorlatban – magyarázta Wil – ez annyit jelent, hogy az ember tudatosan várja a következő szinkronisztikus esemény bekövetkezését, vagyis az éber várakozás állapotába kell hoznunk magunkat, ami mostanában nem is olyan könnyű, mert mindig úgy érezzük, hogy le vagyunk maradva, túl sok a tennivalónk. Ha viszont megmaradunk ebben az éber állapotban, az azonnal segít, mert megvan az a hatása, hogy „lelassítja” az időt.

Tudtam, hogy ez pontosan így igaz. Ha az ember nagyon vár valamit, és szeretné siettetni a bekövetkezését, akkor úgy érzi, hogy egy örökkévalóságig kell várnia. Valóban úgy érzi, hogy lelassul az idő.

– Az idő lelassítása éppen most nagyon hasznos – tette hozzá –, mert sokan érzik úgy, hogy elborítják a fénysebes-

séggel rájuk zúduló problémák. Minél jobban le tudunk lassítani mindent, hogy megvárhassuk, amíg egy szinkronisztikus esemény utat mutat, annál könnyebb élni az életet. Ezért aztán azzal lehet kezdeni, hogy öntapadás cédulát nyomunk a fürdőszobai tükörrre, vagy megkérjük egy barátunkat, hogy reggel hívjon fel, vagy bármilyen más eszközzel figyelmeztetjük önmagunkat: számítsunk a szinkronicitás megjelenésére. Mindennap ez legyen az első gondolatunk, és idővel szokásunkká fog válni. Ha pedig bekövetkeznek a jelentőségteljes véletlenek, és a sorsunk ezek nyomán bontakozik ki, már csak az kell, hogy benne maradjunk az áramlatban.

Hatásszünetet tartott.

– Ehhez pedig arra van szükség – folytatta –, hogy megtanuljunk, miként kommunikáljuk másoknak, ami velünk történik.

– Tessék?

– Gondold végig, mi történik, amikor elveszítjük az áramlatot – magyarázta. – Nem azért fordul-e ez elő, mert előáll egy helyzet, amelyben olyanokkal kell kommunikálnunk, akik nincsenek benne az áramlatban, és így nem képesek megérteni azt, amit mi már értünk? Ennek pedig az az eredménye, hogy bennünket is kilöknék belőle.

Végiggondoltam, hogy jártam a szkeptikussal. Arra az esetre tökéletesen ráillett az okfejtés.

– Amikor benne vagyok az áramlatban – mondtam –, az emberek többségét általában igyekszem elkerülni, nehogy kizökkentsenek.

– Tudok róla – mondta Wil tréfásan szemrehányó hangon.

– Azt akarod mondani – kérdeztem –, hogy rá kellett volna szánnom az időt, el kellett volna beszélgetnem a szkeptikussal annak ellenére, hogy nem akartam?

– Nem. Azt akarom mondani, hogy nyílnak és őszintének kellett volna lenned iránta, esetleg megkérni, hogy várjon

egy percet, amíg szóba elegyedsz a másik asztalnál ülőkkel. Bosszantott téged, de nem őmiatta veszítetted el az áramlatot. Azért veszítetted el, mert nem találtad meg a módját annak, hogy őszintén elmondd, ki vagy és mivel foglalkozol.

– Nem hinném, hogy bármi is érdekelt volna velem kapcsolatban.

– Pont a lényegét nem érted. Nem azt mondom, hogy védekezned kellett volna vagy bármiről meggyőződnöd azt az embert. Csak el kellett volna mondanod neki az igazat a helyzetéről, azzal az elsődleges céllal, hogy önmagadat megtartsd az áramlatban. Ha utána azzal távozott volna, hogy modortalan ember vagy, annyi baj legyen, de te megmaradtál volna az áramlatban.

Újabb hatásszünet után folytatta:

– Ha így kezelted volna, arra is nyitott lehetél volna, hátha neki van valamilyen információja a te számodra! A régi perui próféciaiból tudod, hogy ezt a látszólagos megzavarást ne fenyegetésnek tekintsd, hanem a szinkronicitás lehetséges újabb megnyilvánulásának. Hosszú távon talán ugyanolyan fontos is lehet, mint amit az asszonytól tudhattál volna meg.

Az emlékeztetés felrázott és erővel töltött fel egyszerre. Ha helyesen kezelem ezt a dolgot, akkor az igazság kimondása, akármilyen helyzetben legyek is, folyamatossá teszi az áramlatot – főként azért, mert így az ember az életélmény tudatosítására összpontosít. Megint meg kellett kérdezmem, lehetséges-e, hogy ez ennyire egyszerű.

Föltettem a kérdést Wilnek, aki kuncogott.

– Ennyire egyszerű – felelte –, és ennyire nehéz. És ha végig akarod járni az utat, meg akarod találni az Integrációkat, akkor azzal kell kezdened, hogy önmagadnak és másoknak is mindig kimondod a teljes igazságot arról, hogy mi van veled. Nem számít, akármilyen misztikusan hangzik is.

Elgondolkodtam, Wil pedig elindította a kocsit, és megint

felhajtott az autópályára. Nem sokat haladtunk, amikor átváltott a belső sávba, hogy kikerüljön egy autót, amely a leállósávban parkolt. A kocsiban csak a vezető körvonalait lehetett kivenni. Aztán fénypászma vetült az arcára.

– Ő az! – dadogtam, alig tudtam elhinni. – A szkeptikus a kocsmából. Ez ő!

Wil hátranézett.

– Biztos vagy benne?

– Igen.

Figyeltük, ahogy a férfi elindul az autópályán, és lehajt az első kijáratnál. Wil kérdő tekintettel nézett rám.

– Mi az? – kérdeztem.

– Úgy látom, most jobban benne vagy az áramlatban. Lehet, hogy kaptál egy második lehetőséget.

– Arra, hogy beszéljek vele?

– Hát – kezdte Wil, és a műszerfalra pillantott –, tudni akartad, hova utazik a nő, akit láttál. Azt mondtad, hogy ez az ember beszélgetett vele a parkolóban. Úgyis tankolnunk kell, úgymint visszamehetünk, és megkereshetjük a férfit.

Ránéztem és bólintottam, de nem voltam boldog az ötlettől.

– Hát jó, benne vagyok. De nem nagyon tudom, mit mondhatnék ennek a fickónak.

– Csak mondd meg neki az igazat – javasolta Wil. – Mondd meg, hogy szerinted a jelentős véletlenek valóságosak, és okkal történnek meg velünk..., és hogy az utatok már másodszor keresztezi egymást.

TUDATOS BESZÉLGETÉS

Megfordultunk, ugyanazon a kijáraton lehajtottunk az autópályáról, és egy tágas, fényesen kivilágított sofőrpihenőhöz jutottunk. Tucatnyi kamion sorakozott a főépület mögött, amelyben bolt, vendéglő és zuhanyozók működtek. A benzinkútnál csak néhány autó várakozott. Egyik közülük a szkeptikus barna, bérelt kocsija volt.

– Ne felejtsd el – javasolta Wil –, hogy a beszélgetésben végig számíts a szinkronicitás megjelenésére. Ezt a filmhez szoktam hasonlítani. A szinkronisztikus áramlat olyan érzést kelt, mintha az ember lelassulna, és felerősödik benne az az érzés, hogy a saját élete filmjének a főszereplője, a sztárja. Tartsd magad ehhez a központosított tisztánlátáshoz, és tudni fogod, hogy mit mondj neki.

Wil mosolyogva a Cruiserrel a szkeptikus kocsija melletti kúthoz kanyarodott, aztán egy mondattal lezárta a fejtegetést.

– Az Írás szerint – mondta –, ha eltökélten ragaszkodsz ahhoz, hogy kimondd az igazat, akkor minden, amit mondanod kell neki, magától fog eszedbe jutni, akkor is, ha olyan gondolat, amire még sohasem gondoltál.

Bólintottam, és hozzáláttam, hogy megtankoljam a Cruisert. Közben megint az a titokzatos érzés vett erőt rajtam, hogy ez mérhetetlenül fontos beszélgetés lesz minden utána következő esemény szempontjából.

A szkeptikus épp velem átellenben töltötte a benzint. Egyszer csak észrevett, és hangosan fölnevetett.

– Nicsak, a véletlenek kedvelője – mondta. – Ezt nevezem szinkronicitásnak!

– Lehet – feleltem. – Az autópályán elmentünk maga mellett, és visszafordultunk, hogy beszéljek magával.

Alig tudtam elhinni, hogy ilyen egyenesen kezdtem, de éreztem, hogy ez segít központosítottan maradni.

– És maga szerint miről kell beszélünk? – kérdezte.

A hangja gúnyos volt, de már-már szívélyes, és hirtelen rájöttem, hogy a tudományos szópárbaj hangnemét használja, a baráti viták beszédmódját. Ennek a stílusnak a legfőbb eleme a körültekintés: a beszélő gondosan ügyel, nehogy idő előtt elismerje a másik fél által előterjesztett gondolat vagy elmélet igazságát. A tudományos világban a kolléga álláspontjának elismerését sohasem veszik könnyedén. Azt ki kell érdemelni. Így hát az a rendszer van érvényben, hogy kezdetben mindenki nagyon szkeptikus, és ellenőrzi, hogy a másik vajon az elfogadható tudományos megközelítés talaján áll-e.

Ha a másik fél túlmegy a határon, és nem kellően átgondolt vagy túlságosan spekulatív álláspontot foglal el, akkor a beszélgetésnek nyomban vége szakad. Másfelől viszont, ha a partner logikusan érvel, és kijelentéseit körültekintően fogalmazza meg, akkor folytatódhat a vita. Ez a fajta kommunikáció engem mindig untatott, merő időpocsékolásnak éreztem, de azt is tudtam, hogy képes vagyok rá.

– Nem tudom – feleltem –, hogy kell-e beszélünk bármiről is. Majd meglátjuk. Ahhoz a nőhöz szeretnék kapcsolatot találni, akit ott a büfében láttunk. Egy régi Írásról beszélt, én meg észrevettem, hogy maga később odakint a parkolóban beszélgetett vele. Elmondta, hogy konkrétan hová megy Arizonában?

– Miért érdekli magát az az Írás? – kérdezte a férfi elővigyázatosan.

– Engem az érdekel, hogy mit mond a spiritualitásról.

Szúrósan rám nézett.

– Azt gondolja, hogy igazolhatja a szinkronicitásra vonatkozó nézeteit?

– Az a részlet, amelyik a birtokunkban van, már igazolta. A férfi a fejét rázta.

– Én nem adnék túl nagy hitelt az efféle irománynak. A legtöbb, amit tehet, hogy valamelyest árnyalja az egyes ókori népek mitológiájáról és babonáiról alkotott képünket.

– Igen, de azt az ember összevetheti a saját tapasztalataival, és onnan haladhat tovább.

– Haladhat, de mi felé?

– Az eddig fel nem ismert, de feltárni való jelenségek megismerése felé.

Elgondolkodva nézett rám.

– Nézze – mondtam –, én abban hiszek, hogy a mindenségben több dolog létezik, mint amennyit a szigorúan szkeptikus világszemlélet megtapasztalni enged. Néha zárójelbe kell tenni a szkepszist addig, amíg az ember teljesen megtapasztal valamely nem ismert jelenséget. Sohasem gondolt még arra, hogy hátha valami valóságos és univerzális dolog rejlik az emberek spirituális tapasztalatainak hátterében?

Halvány mosoly árnyéka futott át az arcán. Nem győztem meg, de láttam, hogy tetszik neki a tapintatosságom.

– Szükségünk van a tudományra – folytattam –, de azért van rá szükségünk, hogy mindent megvizsgáljon.

– Mit tud maga a tudományról? – kérdezte erre, és fensőbbeségesen végigmért. – A tudományos vizsgálat nagyon aprólékos folyamat, amelyben az egyén kutató, és következtetéseket von le a környező világról. A tevékenység nagyon alapos: az egyik tudós felveti, hogy szerinte a természetben valami egy bizonyos módon működik, más tudósok igyekeznek megcáfolni ezt, igaznak ismert tények alapján. Aztán lassanként egyetértésre jutnak a kérdéssel kapcsolatban. Idővel ezt a valóság természetéről levont konklúziót felváltja vala-

mi, ami még igazabb, és így tovább. Így alapozódnak meg a tudományos tények, és megvalósul az ebből fakadó társadalmi realitás. Pontos, szabályozott folyamat. – Félrefordult, és hozzátette: – Legalábbis így kellene működnie.

– Mit akar ezzel mondani? – kérdeztem.

– Nos, az utóbbi időben rengeteg korrupciós eset történt: óriási vagyonok fölött rendelkező érdekeltségek, például nagy gyógyszergyárak és élelmiszer-feldolgozók magas ösztöndíjak segítségével átvették a hatalmat az orvosi egyetemeken, egyetemi tanszékeken, így a kutatásokból a nekik tetsző eredményeket szállítják nekik. Más iparágak is ugyanezt csinálják, de a gyógyszerek és az élelmiszerek terén a legrosszabb a helyzet. Az egyenesen tragikus.

Eszembe jutottak dr. Russell Blaylock szavai: ő arról ír, hogy veszélyes adalékanyagok vannak az élelmiszereinkben, aztán egy szempillantás alatt ráébredtem: ez a szkeptikus, akivel beszélék, valójában idealista.

Eszembe ötlött még egy gondolat, és nem felejtettem el, amit Wil tanácsolt: hogy az ilyeneknek hangot kell adni.

– Nézze – jelentettem ki –, talán épp arról van szó, hogy a közvéleményt tájékoztatni kell a tudomány módszereiről, és aztán alkalmazni a világunk minden területére. Sőt, mi van, ha az Írás igazat beszél, és a szinkronicitás valóban része a dolgok természetes rendjének? Nem kellene ezt is ugyanolyan buzgalommal kutatni, mint a csillagokat vagy a baktériumokat?

Valami felbosszanthatta abban, amit mondtam, kikapta a töltőpisztolyt a benzintartály nyílásából, és visszalökte helyére a kút oldalában.

– Cs-cs-csak azt akarom mondani – dadogta –, hogy az olyan dokumentumok, mint ez az Írás, nem megbízhatóak. A szinkronicitás túlságosan szubjektív. A tudomány körül most az a fő baj, hogy az alapvető igazságra való törekvés

elvész. Ha túlságosan sok spekulációt vagy korrupciót engedélyezünk, akkor a kultúra helyét átveszi a fantáziálás, sőt a megtévesztő mozgalmak. – Komolyan nézett a szemembe. – Nem látja, hogy az egész civilizáció egy cérnaszálon függ? Csak annyi kell, hogy néhány száz vagy ezer ember elfeledkezzék a természeti törvényekről, és máris odavan a logikus gondolkodás, a tudományosan megalapozott valóságkép. Ha ez bekövetkezik, mindannyian visszazuhanunk a babonák világába, ismét a sötétség korszaka következik be.

Bólintottam.

– És mi van akkor, ha a spiritualitás tudománya is lehet logikus és szabályozott?

Nem felelt. Csak a fejét ingatta, és bement az épületbe a pénztárhoz. Wil a volán mögött ült, és rám mosolygott. Az ablak le volt húzva, végighallgatta a beszélgetést.

– Nem akarsz csatlakozni? – kérdeztem.

– Nem én – felelte. – Ezt neked kell végigjátszanod.

Amikor a tudós kilépett az épületből, megint odaléptem hozzá.

– Nézze – szólítottam meg –, magának igaza van. Senki sem akarja, hogy visszatérjen a sötét középkor. De hadd fogalmazzam meg másként a dolgot. Mi kellene ahhoz, hogy tudósok, mint amilyen maga, spirituális jelenségeket szabályozott és logikus módszerekkel tanulmányozzanak?

Egy hosszú pillanatig úgy láttam, komolyan fontolóra veszi a kérdésemet.

– Nem tudom... Fel kellene fedoznünk a törvényeket, amelyek a spiritualításban a természeti törvényeknek felelnek meg... – Megállt, a fejét ingatta, aztán legyintett. – Hallgasson ide – mondta –, tényleg nincs több időm spekulációra. Higgye el nekem, ebből semmi sem fog megtörténni.

Bólintottam, aztán bemutatkoztam. Kezet nyújtott, és megmondta a nevét: dr. John Coleman.

– Élveztem a beszélgetést – mondtam. – Lehet, hogy találkoztunk még.

Kuncogott ezen.

– Az az asszony, aki iránt érdeklődött... – mondta –, a neve Rachel Banks. Egy kisvárosba utazik, Phoenixtól északra. A neve Sedona.

Kihúztam magam az utasülésen, és igyekeztem felébredni. Ahogy robotgunk az úton, a hátunk mögött felkelő nap sugarai mind jobban betöltötték a kocsi belsejét, orromban az oklahomai szántóföldek édes illatát éreztem. Wil bólintott, amikor látta, hogy ébredezem, aztán azonnal az előttünk húzó útra nézett; látszott, hogy mélyen a gondolataiba merült.

Ez nagyon megfelelt nekem; bőven kibeszélgettem magam. Mindketten jól ismertük Sedonát, ezért Wil meg én késő éjszakáig beszélgettünk, miközben nyugat felé hajtottunk. Ez a város éveken át a spirituális gondolkodás melegágya volt, hiszen az amerikai indián hitvilágban fontos szerepet játszó, híres vörös homokkő hegyormok között épült. Itt olyan erős a természeti energia, hogy egyesek szerint a városban egy négyzetkilométerre több imaház, több New Age-központ és több művész jut, mint bárhol másutt Amerikában.

Az éjszakai beszélgetésben leginkább Rachel motivációi foglalkoztattak bennünket. Vajon milyen intuíció mutatta neki az utat Sedonába? Azért ment-e oda, mert ott valószínűleg több olyan embert talál, akikkel ezekről az iratokról beszélhet? Vagy azért, mert az ember pusztán azért, hogy ott tartózkodik a sziklaalakzatok között, jobban felfogja az ezoterikus információt – vagyis a híres „Sedona-effektus” miatt?

Elhessentettem a gondolatokat. Most nem akartam mást, csak a tájat bámulni. Georgia és Tennessee hegyei közül megérkeztünk Oklahoma sík vidékére, és a pirkadat fényé-

ben tágas, kék volt fölöttünk az égbolt. Diót és almát rágszáltunk, a reggelit Wil hozta magával, aztán egy darabig az elsuhanó tájat lestem.

Amikor teljesen felébredtem, észrevettem, hogy előttem a műszerfalon két takaros paksaméta hever. Wilre pillantottam, mert tudtam: oka van annak, hogy odatette az orrom elé. Az úton tartotta a szemét, de felvonta a jobb szemöldökét, amittől fölnevettem. Előrehajoltam, fölvettem a bal oldali iratcsomót, és olvasni kezdtem.

Ezek az oldalak majdnem pontosan úgy írták le az Integráció folyamatát, ahogy Wil ismertette, és hangsúlyozták, hogy ha az ember a szinkronicitás fenntartására törekszik, figyelmesnek kell maradnia – mert a többi Integrációt a titokzatos áramlat fogja feltárni.

Olvastam tovább. Az Írás az összesen tizenkét Integrációt két csoportba osztotta. Az első öt Integráció neve „Alap”, a spirituális tudás alapja, a többi azt a nevet kapta, hogy „A Szent Hatás felerősítése”.

Felerősíteni a hatást? Sejtelmem sem volt, hogy ez mit jelenthet, de eszembe jutott, amit Wil mondott: azok, akik ma az Integrációkat kutatják, valami rejtelmes hatás által megkönnyítik a többi ember számára, hogy később megtegye ugyanezt.

Az első paksaméta végére érve elővettem a másodikat, amely a Második Integrációval foglalkozott. A tudat magasabb szintre lép, állította, és ez akkor kezdődik, amikor felismerjük, hogy a beszélgetés, a tárgytól függetlenül, mindig a résztvevők világnézetének, világlátásának cseréje – ennélfogva az emberi evolúció alapműködése, amely az egyik történelmi tudásszintről a következőre emel bennünket.

Ha az emberi kommunikáció központosítottan, a szinkronisztikus igazság jegyében megy végbe, akkor a világszemléletek cseréje a teljes tudatosság szintjére emelkedik. Ezt

az éber figyelemmel lezajló kommunikációt az Írás Tudatos Beszélgetésnek nevezi.

Wilre néztem.

– Tudatos Beszélgetés – mondtam. – Tudod, hogy ez pontosan mit jelent?

Úgy nézett rám, mintha viccet mondtam volna.

– Azt jelenti, amit Colemannel folytattál... éppen csak egy részlet hiányzott.

– Mi lett volna az? – kérdeztem.

Csak intett, hogy olvassam tovább, és az Írás már a következő bekezdésben kimondta: a beszélgetés szintje és a résztvevők tudatossága magasabb lesz, ha mindketten tisztában vannak a beszélgetésük körüli „történelmi” közeggel.

Megint Wilre néztem.

– Ez most a Második Felismerésre hivatkozik a mennyei próféciaiból?

– Úgy van – felelte. – Emlékszel a Második Felismerésre?

– Aha – feleltem. – Azt hiszem.

A távolba néztem, meghánytam-vetettem magamban a kérdést. A Második Felismerés lényegében a nyugati társadalom hosszú távú történetét követte végig, különös tekintettel a modern, világias kor hajnalán bekövetkezett pszichológiai változásra. Ez lényegében a tudat ébredését jelezte – és ezt az éber állapotot azóta is eléggé nehezen sikerül fenntartanunk.

A régi prófécia azt jósolta, hogy egy napon képesek leszünk teljes egészében a tudatunkban tartani ezt a tágran értelmezett történelmet, és ez válik mindennapi tevékenységünk közegévé. Amikor pedig képesek leszünk erre, akkor már maga a megértett történelem fogja teljesen megváltoztatni egyéni életünket. Éberen tart majd bennünket, hogy tudatosan éljük át a létezés spirituális oldalát.

Tudtam: a modern világkép csak a sötét történelmi korszak, a középkor után kezdődött. Azokban az időkben

Nyugaton nem létezett tudomány, nem létezett független gondolat, és nagyon kevés volt a természetes okokra vonatkozó ismeret. Az emberek tudatán a nagy hatalmú katolikus egyház uralkodott, hangoztatva, hogy minden esemény, amit ma természetesnek tartunk, kizárólag Isten akaratából történik – beleértve a születést, az élet minden nehézségét, a betegségeket, a halált és ami utána következik: a mennyországot és a poklot is. Az egyház emberei azt hangoztatták, hogy ők Isten akaratának tolmácsai, és évszázadokon át ádáz harcot folytattak minden próbálkozás ellen, amely a tekintélyüket akarta volna kikezdeni.

Aztán a reneszánsz kor kezdetén megnövekedett az egyház emberei iránti bizalmatlanság, és az emberek tudatára ébredtek annak, hogy milyen siralmasan keveset tudnak a környező világról. Sűrűn követték egymást az események: a könyvnyomtatás feltalálása, az ókori görög filozófusok gondolatainak mind teljesebb megismerése, a csillagászat felfedezései, köztük Kopernikusz és Galilei eredményei, amelyek ellentmondtak az egyház által támogatott tanoknak.

Amikor megjelent a reformáció, a protestantizmus, vagyis a pápa fennhatóságának nyílt elutasítása, a középkori világrend teljesen összeomlott, és vele együtt összeomlott az a valóság, amelyet az emberek ismertek és elfogadtak.

Tudtam, hogy pontosan ekkor kezdődött a modern kor. A létezésre, a természet jelenségeire az egyház évszázadokon át szigorúan teológiai magyarázatokat adott. A reformációval az addigi világkép fokozatosan szétporladt, és az emberek mély egzisztenciális bizonytalanságban maradtak, különösképpen a spiritualitás kérdéseit tekintve. Ha az egyház, amely mostanáig megszabta a spirituális valóság tényeit, tévtanokat terjesztett, akkor vajon kinek lehet hinni?

A kor optimista gondolkodói előálltak egy megoldással. Kövessük az ókori görögök példáját – javasolták. Megbízuk

a tudósokat, hogy derítsék fel ezt az új világot, amelybe belecsöppentünk. A korszakot átható lelkesedés hatására minden terítékre került, beleértve a legmélyebb spirituális kérdéseinket is – például azt, hogy miért vagyunk itt. Mi történik a halál után? Létezik egy terv, amelynek nyomán az emberiség sorsa alakul?

A tudomány ezzel az új keletű megbízatással vizsgálat alá vette a világot, hogy felfedezéseit jelenthesse a társadalomnak. Az évszázadok során a tudomány csodálatos térképet rajzolt fel a természet fizikai valóságáról, az égitestek mozgásától kezdve az élő szervezetek biológiáján keresztül az időjárás dinamikájáig és az élelmiszer-termelés rejtelmeiig. Nem készített azonban objektív elemzést spirituális állapotunkról.

Ezen a sorsdöntő ponton sorsdöntő pszichológiai elhatározásra jutottunk. A létezésünket megmagyarázó válaszok hiányában úgy döntöttünk, hogy addig is valami másra fordítjuk figyelmünket. Várakozás közben azzal foglalkozunk, hogy megtaláljuk a helyünket ebben az új világban, és az emberiség jobbá tételét tűzzük ki célul. Bizonytalanságunkat csillapítandó, minden erőnkkel azon iparkodtunk, hogy az egyház hatalmától megszabadult világban bőséget és biztonságot teremtsünk.

És így is tettünk: a következő évszázadok során soha nem látott mennyiségben halmoztuk fel az anyagi javakat. De hiába fordítottuk energiáinkat fizikai életkörülményeink jobbítására, mintha csak a lényegesebb kérdések megválaszolására várnánk, és addig is el akarnánk ütni az időt, maga a tudomány ezalatt a fontosabb feladat elvégzését mind távolabbra tolta magától.

Sőt, ahogy múltak az évszázadok, a tudomány egyre kevesebbet foglalkozott ezekkel a kérdésekkel. Bizonyos értelemben az ilyen irányú kutatás a fizikai valóság biro-

dalmában elért tudományos sikerek áldozatául esett. Minél jobban sikerült megmagyarázni a külvilágot – és új technikai megoldásokat kifejleszteni a népesség biztonságának fokozása érdekében –, annál kevésbé lettek fontosak a spirituális kérdések. Mintha a kutatók azt gondolták volna: a nagyobb témák kérdéseiben inkább az egyházak vívjanak egymással. Mi maradunk a fizikai valóságnál.

Mire Isaac Newton elméletei általánosan elterjedtek, a spirituális kérdések elutasítása szinte teljessé vált. Newton határozta meg matematikailag azt a rendszert, amely a mindenséget önmagában működő valóságnak határozta meg, olyannak, amely alapvető mechanikai törvényeket követ, tökéletesen kiszámítható módon – mint egy óriási gépezet. Az univerzumot ettől kezdve teljesen világias nézőpontból lehetett szemlélni. Az égen a csillagokat többé már nem Isten mozgatta, hanem a gravitáció.

Megszületett a modern, világi, materialista világkép, és a tudomány nyomására a világon mindenütt elterjedt. Isten fogalma, vagy akár csak a mély spirituális élmény nemcsak hogy fölöslegesnek, hanem valószínűtlennek is tűnt. A spirituális valóság belső tanúbizonyságait pedig – mint például az emelkedettebb tudatállapotokat, a szinkronicitást, az előérzeteket, az intuitív útmutatást vagy a halál utáni élményeket – könnyedén el lehetett könyvelni mint beteges hallucinációt, vallásos képzelgést, és mindenestül ki lehetett iktatni a vitából. Még a gyérülő látogatottságú egyházi intézmények közül is sokan mindinkább a világi, társadalmi tevékenységek felé fordultak, nem foglalkoztak a valódi spirituális élmény megvitatásával, megértésével.

Az egyén pedig követte a tudományt és az intézményeket. A világ olyan rendezettnak, kezelhetőnek és bizonyosnak látszott, hogy a magasabb dolgok firtatása nem tűnt többé

indokoltnak, ezek lassanként el is kezdtek kikopni a köznapitudatból.

Csak dolgozzunk szorgosan, mondtuk önmagunknak, és igyekezzünk jobbra tenni életünket. Élvezzük a modern élet kényelmét, luxusát. Felejtsük el, hogy ha ismernénk az élet értelmét, akkor magasabb szintű útmutatásban lehetne résznünk, és felvilágosultabb kapcsolatokat ápolhatnánk embertársainkkal. Csak a hétköznapi dolgokkal törődünk, és akkor jól fogjuk érezni magunkat, egészen a végsőig. Ha pedig a halál gondolata olykor felütötte rüt fejét, vagy olyan kérdések nyomultak be az emberek tudatába, hogy mi lesz azután, gyorsan elfoglalták magukat valami világias tevékenységgel, amíg ezeket a gondolatokat el nem fojtotta a ricsaj.

Tudtam: ez az a pont, ahol megpillanthatnánk tágabb történelmünk pszichológiai igazságát. Megbíztuk a tudományt azzal, hogy induljon el, és derítse ki az igazságot spirituális létezésünkről, és míg a tudomány nem tett eleget ennek, mi a földi létezésünk körülményeinek jobbításával foglaltuk el magunkat. És fokozatosan mindenki el is felejtette, mire várunk tulajdonképpen. A fizikai világgal való pepecselésünk jól fejlett pszichológiai megszállottsággá vált.

A megszállott viselkedés, amelyet valaminek – esetünkben az élet értelmére vonatkozó válaszok hiányának – az elfojtása érdekében tanúsít az ember, egyre felfokozottabb, lázasabb tevékenységet követel meg, hogy ne gondoljunk arra, ami a lelkünket nyomja.

A modern világszemlélet elterjedtségének tetőpontján, a huszadik század vége felé ez a megszállott viselkedés hivatásos pszichológusok tucatjainak jelentett megélhetést; ők térképezték fel a mérhetetlenül sokféle cselekvési formát, amellyel távol tartottuk magunkat a felébredéstől: kényszeres munka, vásárlás, lakberendezés, rendrakás, evés, szerencsejáték, kábítószer, szex, dohányzás, kocogás, testépítés,

pletykálkodás, hírességek és sportesemények megbámulása, valamint a végeérhetetlen sóvárgás a másoktól jövő elismerésre – a tizenöt percnyi hírnévre.

Ez a megszállottság mindenütt felfedezhető. És ebbe beletartozott, különösen a legutóbbi években, a kényszeres viselkedés legbizarrabb formája, a vallási fanatizmus. Az emberek úgy távolítják el maguktól a valódi spirituális élményt, hogy egy bizonyos vallás előírásait, csapdáit tartják szem előtt, és akár odáig is képesek elmenni, hogy erőszak alkalmazásával igyekeznek mindenki mást rákényszeríteni ezek elfogadására.

Azután, ahogy teltek az évek, szerencsére ébredezni kezdtünk. Az utóbbi néhány évtizedben valami valóban megjelent az emberiség kollektív pszichéjében. Miért? Talán az elfojtás nem volt már tovább fenntartható, vagy talán a humán potenciál mozgalom teoretikusainak a hetvenes-nyolcvanas években kifejtett, állhatatos tevékenysége hozta meg gyümölcsét. További ok lehetett a rendkívül népes felnövekvő generáció, már a pusztá tömegével is, amely a kilencvenes években jutott befolyásos pozíciókba – és minden szempontból megkérdőjelezte az emberiség kultúráját. A Peruban megtalált ősi próféciának is bizonyára volt hatása.

Akármi volt az oka, az anyagi lét iránti mániákus érdeklődésünk gyengülni kezdett. Mint a fuldokló, amikor a felszínre vetődik, kapkodni kezdtünk a magasabb értelem levegője után. Azóta akadozva, meg-megtorpanva zajlik a folyamat, amelyben egyre többen veszik észre a körülöttük lévő világ csodáit. És végül, mintegy a kultúra foglalataként, felfedezük a szinkronicitás élményét.

Tudtam azt is, hogy ez az ébredés a jelenlegi életünk igazi történelmi közege. Világias megszállottságunkból felocsúdván ott folytatjuk, ahol abbahagytuk. Ismerni szeretnénk igazi spirituális helyzetünket ezen a bolygón. És bár a materializ-

mus megszállottjai ezt a törekvést talán képtelenségnek bélyegzik, az intuíció nem ezt sugallja.

Egyszer csak arra lettem figyelmes, hogy Wil engem néz. Némán vezette a kocsit mostanáig, és türelmesen várta, hogy visszatérjek merengésemből. Amikor tekintetünk találkozott, tüntetőleg megnézte az óráját; ettől hangosan fölnevettem.

– Bocs – mondtam. – Nekem így működik az agyam.

Bólintott.

– Gyanítom, hogy a Második Felismerést gondoltad végig.

– Aha.

– Mit is mond az emberi interakciók közegéről, a tágabb történelmi összefüggésekről?

– Azt mondja, hogy mostanában térünk magunkhoz abból, hogy ötszáz éven keresztül az élet értelmét keresve a világi, anyagi valósággal foglalkoztunk megszállottként.

Wil csak úgy sugárzott.

– Úgy van. És az Írás azt mondja: aki fenntartja, őrzi a szinkronicitást, és emlékszik az ébredéssel kapcsolatos összefüggésekre, az útmutatást kap, hogy megtalálja az áramlatot, beszélgetései Tudatos Beszélgetésekké lesznek. Ekkor pedig részévé válik a világméretű konszenzusépítő folyamatnak, amely spirituális lényegünk felfedezésére törekszik.

Wilre néztem.

– Nem fog ez az idők végezetéig eltartani?

Válasz helyett az Írás felé intett a fejével; a lapok ott voltak a kezemben. Amikor folytattam az olvasást, rájöttem, hogy már csak egy lap van hátra, annak is az alsó fele hiányzott, csak egyetlen bekezdés volt rajta. Az annyit mondott, hogy mindenki, aki megőrzi a maga szinkronisztikus utazásának igazságát, miközben meghallgatja mások utazásának igazságát is, hozzájárul az új, igazabb világszemlélet felépítéséhez. És a fejlődő, kibontakozó igazság becsülete egyre növekszik,

így az ilyen ember is különleges hatást gyakorol a világra. Ehhez csak arra van szükség, hogy igyekezzünk fenntartani az energiát.

Felélénkültem. Eszembe jutott, hogy az Írás a felfedezni való Integrációk utolsó csoportjának nevét így említette: A Hatás felerősítése.

Megint Wilre néztem.

– Ha önmagunkat központosítjuk az igazságban, az teremti meg a Hatást, jól gondolom?

Bólintott.

– Megtudjuk, amikor megtaláljuk ennek az Integrációnak a hiányzó részét.

Igen. Efelől nem volt kétségem. Még csak a Második Integrációnál jártunk, de máris minden úgy történt, ahogy az Írás megjósolta, hogy történni fog. Az Első Integráció megmutatta, hogy ha felkészülten várjuk a szinkronicitás megjelenését, és másoknak mindig az abszolút igazságot mondjuk, akkor sorozatban követik egymást a rejtélyes véletlenek. Most pedig a Második Integráció mintha azt állítaná, hogy ha mindenki így cselekszik, és ezáltal megőrzi éber állapotát, akkor felfedezzük mindazt, amit tudnunk kell. Az említett dolgok közül már csak kettő nem volt teljesen világos: az egyik a „hatás”, a másik a rejtelmes megjegyzés: „Fenntartani az energiát”.

Wil váratlanul az út szélére húzódott a Cruiserrel.

– Mostantól te vezetsz – mondta.

Egész délelőtt nyugat felé hajtottam. Az ég kéken ragyogott, a nap vidáman sütött le ránk, ahogy kilométerek százain át gabonaföldek és legelők között haladtunk. Órákon át bámultam a látóhatár vonalát, míg eljött egy pillanat, amikor kissé eluntam magam, és meg is éheztem.

Déli tizenkettő előtt nem sokkal megálltam egy út menti

benzinkútnál, és teletankoltam a Cruisert. Nem bírtam ellenállni, a polcról levettem egy almás pitét, és út közben lassan elmajszoltam. Igazán jóízű volt, talán túlságosan is jó. Húsz percen belül megfájdult a fejem, és éreztem, hogy az energiaszintem lezuhan. Órákon át kínlódtam. Amikor Wil végre felébredt, elmondtam neki, mit követtem el.

– Tisztázzuk ezt – mondta. – Te, Blaylock követője meglettél egy tömeggyártásban készült süteményt, amit a polcról vettél le? Ennél azért többet vártam tőled.

Tudtam, hogy a glutamátokra céloz, amelyek ellen Blaylock hadjáratot folytat. A különféle fehérjék és olajok feldolgozásával előállított glutamátokat – köztük az MSG-t, a mononátrium-glutamátot – gyakran használják az iparilag előállított élelmiszerek adalékanyagaként, mert erősítik az ételek ízét. Maguk az ételek íztelenek, de már az első falat rögtön jelzést küld az agyunkba, és azt közli vele, hogy a világ legjobb ízű ennivalóját esszük, annak ellenére, hogy az összetevők esetleg hajítófát sem érnek.

Az élelmiszeripar azt hangoztatja, hogy ezek nem ártalmasak, de egyes szakértők szerint a glutamátokról bebizonyosodott, hogy gyulladást okoznak az agyban, és más szervek működését is károsan befolyásolják, hozzájárulnak a modern kor számtalan betegségéhez, például a cukorbetegséghez, az Alzheimer-kór kifejlődéséhez, és kiváltképp az elhízáshoz.

– Hadd találjam ki a tüneteket – szólt Wil. – Talán egy kis makacs fejfájás, a szem fáradtsága, enerváltság, mindenfajta tettvágy hiánya. És mindez egy kis kezdeti euforikus izélményért. – A fejét csóválta. – A modern kor megszállottságai közül az evés az egyik leghatalmasabb. Ha a kedvenc közérzetjavítód, figyelemelterelőd az étel, akkor annak nagyon jóízűnek kell lennie, különben nem adja meg azt a megnyugtató kielégülést, amely olyankor következik be, amikor az agy glutamátreceptorai aktiválódnak. Az élelmiszergyártók

meglelik a módját, hogy glutamátok segítségével mesterségesen előidézék ezt. A legnagyobb baj – folytatta – nem is az egészségkárosító hatás, hanem az, ahogy a tudatodra hat. Ha be vagy drogozva, nem tudod az energiádat magasan tartani, megőrizni az éberségedet.

Elhallgatott, rám nézett.

– Mi az? – kérdeztem.

– Az Írás kijelenti, hogy az energia magas szinten tartása fontos a hatás elérése szempontjából.

– Aha, emlékszem.

Rám nézett, elkapta a pillantásomat.

– Az étel az első szintje az energiának, amelyet beengedünk a tudatunkba, ennél fogva alapvető szerepe van az élet magasabb szintű irányításának integrálásában. Az egészben az az ironikus, hogy az igazi ennivaló, a tiszta, organikus, frissen szedett bioélelmiszer ugyanazokat a receptorokat ingerli az agyban, és pontosan ugyanolyan, természetes eufóriát vált ki... csak éppen később sem okoz lehangoltságot. Tudod, hogy a legtöbben sohasem kóstoltak frissen szedett, organikus zöldséget? Amit a közönséges boltokban vásárolunk, annak a legnagyobb része többet, és halott, mint a kő.

Wil ekkor hirtelen elnémult, és az autópálya-lehajtót nézte, amely mellett elhaladtunk. A fejét ingatta.

– Mi a baj? – kérdeztem.

– Ennek a lehajtónak a tetején egy terepjáró parkolt. Tegnap éjjel ugyanezt láttam.

– Gondolod, hogy még mindig követnek bennünket?

– Azt talán nem, csak figyelnek. Valószínűleg műholddal vagy valami hasonlóval követik a nyomunkat.

– Micsoda? Ez azt jelentené, hogy ezeknek az embereknek magas szintű kormánykapcsolataik vannak.

– Bizony. De legalább a jelek szerint nem akarnak feltar-

tóztatni. Azt világosban is bármikor megtehetnék volna. Csak valami okból tudni akarják, hogy hova megyünk.

Wil szemébe néztem.

– Szerinted az Írás érdekli őket?

– Nagyon úgy néz ki – bólintott.

Aznap már nem sokat beszélgettünk. Időnként erőt vett rajtam az aggodalom, hogy vajon mi lesz velünk, de mindannyiszor sikerült egy vállrándítással leráznom magamról, és visszaállítanom a szinkronicitásra felkészült lelki állapotomat. Ebben a helyzetben, úgy éreztem, nem tehetek mást, mint hogy folytatom az Írás utáni kutatást, legalább még egy kis ideig. Az eset akkora hatást gyakorolt Wilre, hogy attól kezdve még nagyobb buzgalommal igyekezett tiszta ennivalót szerezni.

– A megmérgeződésed – mondta – emlékeztető volt.

Ahányszor csak megálltunk tankolni, megtudakolta, merre van a legközelebbi biobolt és termelői piac, s több helyen sikerült is vásárolnunk. Étkezési időben megálltunk valamelyik kihajtónál a kamionparkolóban, begyújtottuk a kis propántűzhelyet, amelyet Wil a hátizsákjában hordott. Tizenöt perc alatt elkészült a párolt zöldségekből álló nagyszerű, tápláló ebéd vagy vacsora. Huszonnégy órán át éltem ezen a koszton, és hihetetlenül felszaporo-
dott az energiám, kitisztultak a gondolataim. Még a látásom is élesebb lett.

Sötétedés után érkezünk Albuquerque városába, ahol begördültünk egy zárt szerelőműhelybe, amelynek tulajdonosa Wil barátja volt, és az egész autót, valamint minden holmitkat átvizsgáltuk, nyomkövető berendezést keresve. Semmit sem találtunk. Az éjszakát egy közeli kis szállodában töltöttük, a szobáért készpénzzel fizettünk, és másnap reggel korán keltünk, hogy továbbmenjünk Arizonába.

Délben megint észrevettük a járműveket; a délután közepén értük el a lehajtót Sedona felé, és elmentünk az egyik terepjáró mellett, amely ott posztolt, közszemlére téve.

– Azt akarják, hogy lássuk őket – jegyezte meg Wil.

– Kik lehetnek ezek? – kérdeztem.

– Nem tudom. De lefogadhatod, hogy nemsokára be fognak mutatkozni.

Megráztam a fejem, és igyekeztem a vörös sziklaormokra koncentrálni, amelyek között haladtunk. Ha az ember Sedona környékére ér, a környék mindig emlékezteti, hogy vannak helyek, ahol otthon van a tiszta energia. Ha az ember is eléggé tiszta, akkor érzi – miközben keresztülhajt az Oak Creek nevű kisvároson, majd megérkezik Sedonába –, hogy ezzel az utazással egy magasabb világba jut.

Elevennek, tiszta fejűnek érzi magát az ember, és ahogy végigtékint a városkát körülvevő, lenyűgözően látványos hegyeken és sziklaalakzatokon, menten úgy érzi, hogy az érzékelése is megváltozott. Körös-körül minden észrevehetőbbé válik, a szinkronicitás gyakorisága robbanásszerűen megnövekszik, pusztán azért, mert ezen a helyen tartózkodunk.

Lassan gördültünk végig a belvárosba vezető főútcán, és az embereket néztük a járdán. Sok turistát láttunk és sok helybélit, akikről a ruházatuk és a viselkedésük alapján tudtuk megállapítani, hogy nem turisták. Komoly túrázókat láttunk, akik mintha kerestek volna valamit, akárcsak mi magunk. Egy darabig a város külső részein csalinkáztunk, készen bármire, ami történni akar, és egy pillanatig azt éreztem, hogy találkozni fogok valakivel, aki fontos. De semmi sem történt.

Az elemózsiánk elfogyott; fölvettem, hogy menjünk nyugat felé, a lemenő napot követve, és álljunk meg a New Frontiers nevű biozöldség-kereskedésnél egy salátára. Odaérve Wil nem parkolt le, csak kitett a kocsiból, mondván: hopi indián barátait akarja felkeresni, akik itt laknak a kör-

nyéken. Bementem a helyiségbe, megrendeltem a salátámat, és egyet Wilnek is elvitelre, aztán leültem az egyik sarokasztalhoz enni.

Már majdnem a végére értem, amikor az ajtóban megjelent valaki, aki magára vonta a tekintetemet: Coleman lépett be. Amikor a kamionosok pihenőjénél beszélünk, nem mondta, hogy Sedonába készül. Most mégis itt volt, és egyenesen felém tartott, mint aki feladatot teljesít.

– Megláttam, amikor bejött ide – mondta, és aktatásakájából egy paksamétát húzott elő, a lapok semmivel sem voltak összefogva. – Ismeri már ezt? Ez az Írásnak az a része, amelyről beszélt.

Gyorsan átlapoztam: ugyanaz a Második Integrációról szóló rész volt, amelyet olvastam, csak éppen volt a végén tíz olyan oldal, amelyet még nem láttam.

– Ezt hol szerezte?

A fejét ingatva mosolygott ámulatomon.

– Tegnap este még tíz perce sem voltam a városban, amikor összefutottam a maga hölgyével, Rachellel.

– Ő nem az én hölgyem – tiltakoztam.

– Ezt csak úgy képletesen mondtam. A lényeg, hogy ugyanabban a szállodában lakik, ahol én. Később pedig, amikor lementem egy kávéért a földszintre, hallottam, hogy ketten beszélgetnek. Amikor közelebb értem, rájöttem, hogy erről az Írásról van szó. Odamentem – folytatta Coleman –, bemutatkoztam, és kiderült, hogy ezek tudományos kutatók. El tudja ezt hinni? És éppen arról a témáról beszéltek, amit maga is említett a minap: hogy a természettudomány miként vizsgálhatná a spiritualitás témáját. És ez még nem minden. Náluk volt az Írás első és második része, egy évvel ezelőtt nyilvánosságra került ősi próféciával hasonlították össze. – Hangosan fölnevetett. – Teljesen elképedtem, képzelheti! Minél tovább beszélgettem ezekkel az emberekkel, annál

több közös témát találtunk. Azonnal összebarátkoztunk, a fél éjszakát átbeszélgettük. És tudja, mit? Ma reggel korán ki-rándulni mentünk a sivatagba, és ott megértettem! Felfogtam, hogy a szinkronicitás valóság, rájöttem, hogyan lehet mara-dandóvá tenni, és hogy mostanában ébredünk fel, hogy mód-szeresen feltárjuk spirituális lényegünket. Tőlük kaptam egy példányt a Második Integrációból. Nem is lepődtem meg, amikor itt találtam magát.

Tele volt energiával, óránként száz kilométeres sebesség-gel beszélt a szinkronicitás előfordulásairól. Kuncogtam ma-gamban. A Sedona-effektus tipikus példája – ez az, amiről annyit hallani.

– Vegye csak magához – biztatott –, olvassa el!

– Ott kezdtem el, ahol Wil példányában abbahagytam, a szöveg ugyanott folytatódott, hangsúlyozva a Tudatos Beszélgetés fontosságát, amivel megteremthető a spirituális élménnyel kapcsolatos közmegegyezés.

– Látja, hogy mit állít ez a szöveg? – kérdezte. – Nem pontos kifejezéseket használ, de új tudós barátaim és én ma-gam is egyetértünk vele. Azt javasolja, hogy a tudományos módszert alkalmazzuk, amikor egyénenként keressük a spi-rituális igazságot. A jobb kutatók már ma is aszerint járnak el, amit az Írás javasol. Ez a folyamat segített hozzá – magya-rázta Coleman – a fizikai valóság alapvető törvényeinek fel-ismeréséhez, Thalésztól Newtonon át Einsteinig; most már látom, hogy ugyanez alkalmazható a spiritualitás belső élmé-nyére is. Vegyük például a szinkronicitás jelenségét. Mivel ezt mindenki ugyanolyan érzéssel éli át, így megvitathatjuk, feljegyzéseinket egyeztetethetjük, és konszenzusra juthatunk a működéséről.

– Csak hallgattam, alig akartam elhinni, hogy ugyanazzal az emberrel beszéllek. Még az arckifejezése is megváltozott. Nem vonta össze a szemöldökét, mint amikor ledorongolta a

spiritualitást: azóta megtapasztalt valamit, amit a régi nézőpontjából nem tudott megmagyarázni, és ettől egy szempillantás alatt felébredt.

– Figyeljen – mondta –, magának köszönhetem, hogy elkezdett érdekelni ez az egész. Ha nem mondtam volna valamit magának ott a kocsmában, és ha maga nem kérdezte volna meg, hogyan vizsgálhatná a tudomány a szinkronicitást és a spiritualitást, talán sosem fedeztem volna fel az igazságát. Eszem ágában sem volt Sedonába jönni, amíg nem beszéltem magával a benzinkútnál.

Rám mosolygott, azután folytatta.

– Tudja, tudósként nem voltam nagyon sikeres. Nem voltam képes befogni a számat. A MIT-ről kirúgtak, mert elleztem, hogy piaci érdekeltségek pénzzel megváltásuk bizonyos kísérletek meghatározott kimenetelét. Tisztességes, az igazság iránt elkötelezett vizsgálati módszerekben részt venni: mindig is erre törekedtem. Maga valóban komoly hatást gyakorolt rám.

Hatás, gondoltam, már megint ez a szó.

A kezemben tartott lapok felé intett a fejével.

– Ez az utolsó rész tökéletesen egybevágh azzal, ami már hosszú ideje foglalkoztat engem; mintha egész eddigi életem erre készített volna elő.

Meglepődve néztem rá.

– Az Írás beszél valamiről – magyarázta –, amit Immanuel Kant évszázadokkal ezelőtt kategorikus imperatívuszak nevezett.

Bólintottam. Kantról tudtam már egyet-mást. Ő volt a fenomenológia nevű filozófiai irányzat atyja, amely arra szólítja fel a gondolkodókat, hogy amikor valamely természeti jelenséget vizsgálat alá vesznek, függesszék fel szokásos látásmódjukat, nézzék friss szemmel a dolgot. Sőt Kanttól kölcsönöztem egy kifejezést, amikor Colemannek azt mondtam:

tegye zárójelbe az előítéleteit. Voltak ismereteim az imperatívusz eszméjéről – úgy élj és úgy viselkedj, mintha a többi embernek is kötelessége lenne úgy élni, miként te élsz, és abban hinni, amiben te hiszel, mert – mondta Kant – valójában pontosan ezt a hatást gyakoroljuk rájuk.

– Az Írás erről beszél? – kérdeztem.

– Nem Kant fogalmait használja – felelte –, de ugyanazt mondja. Nemcsak őszintének kell lennie mindenkinek, de körültekintően kell megválogatnia azt is, hogy miben hisz, mielőtt nagy horderejű kijelentéseket tesz, különben másokat is rossz irányba vonhat, éppen a rájuk gyakorolt, titokzatos Hatás által. Az Írás kijelenti: tudomásul kell vennünk, hogy személyes valóságunk ragályos. – Elhallgatott, rám nézett. – A szöveg arra figyelmeztet: mindannyiunknak előbb önmaga számára kell bebizonyítania, hogy a spiritualitással kapcsolatos következtetései valóban helytállóak, csak azután adhatja tovább igazságként. Mivel a világi, fizikai valóságunkhoz adjuk hozzá spirituális tudásunkat, haladásunk során mindig azt tartjuk szem előtt, hogy „első a logika”. – Közelebb hajolt, és halkán hozzátette: – Tudja, itt, Sedonában rengeteg hibbant eszme kering a levegőben.

– Nevettem. Igaza volt természetesen, és ezeknek az eszelős gondolatoknak némelyikét gátlástalan sarlatánok terjesztették, akik csak pénzt akartak keresni vele.

– De Coleman azt is felismerte, hogy maga a táj, a hegyek, a folyók szépsége valódi hatást fejt ki, akár a napsugár.

– Az Írás szerint – folytatta Coleman –, amikor belső meggyőződésünkkel válik, hogy spirituális élményeink valóságosak, akkor teljesen és nyíltan kell megélnünk őket, és mindenkinek beszélnünk kell róluk, mert ha valóban létezik ez a Hatás, és én hiszem, hogy létezik, akkor így segíthetünk mindenkinek hamarabb eljutni a magasabb szintű tapasztala-

tokhoz. – Hirtelen talpra ugrott. – Tartsa meg ezt a fordítást – mondta. – Több másolatot csináltattam róla.

– Várjon – szóltam közbe. – Maga szerint hogyan fog végbemenni ez a tudatos konszenzusépítés?

– Ez ugyanúgy áll majd elő, mint bármely más tudományos konszenzus. Kezdetben mind nagyobb területeket érintően születik meg az egyetértés, ahogy a közös élményeket megvitatják, és kiderül, hogy mindenki esetében azonosak. Azután ezek tágabb hatókörű elvekké állnak össze, ahogyan Newton és Einstein elméleteivel történt az anyagi világ kutatása során. Végül elérkezünk azokhoz a törvényekhez, amelyek az egésztestet kormányozzák: a spiritualitás természeti alaptörvényeihez.

Nem mondott többet, csak felfirkantotta a mobiltelefonja számát az Írás első oldalára, rám kacsintott, és kirobogott az ajtón.

Amikor Wil megjött értem, egy padon heverészttem, egy illatozó borókacsoport mellett, és az alkonyat első rózsaszín fényeiben gyönyörködtem. Beszálltam a Cruiserbe; a nap már a látóhatár közelében járt, és amikor odaért, tűzpiros, narancsvörös és sötét borostyánszínű ragyogás gyulladt a gyér felhőkön.

Megdöbbenően szép volt ez a pillanat. Körülöttünk mindent – a környező hegyek szobroknak beillő csúcsait, az utca túloldalán sorakozó kis boltokat és az ég minden felhőjét – gyönyörű, arany színű dicsfény vont be. Az emberek megtorpantak a járdán, leállították a kocsijukat csak azért, hogy megbámulják.

A varázslatos sedonai alkonyat, gondoltam, és Wilre néztem, aki a vezetőülésemből visszamosolygott rám. Fölvettem, hogy átmenetnének a Reptéri Örvényhez, és a drámai finálét onnan nézhetnék végig. Wil bólintott, és tíz perc múlva már

az Örvény közelében felfelé kapaszkodtunk egy kör alapú piramishoz hasonló sziklaalakzat oldalán. A csúcson, egy tíz-tizenkét méter átmérőjű platon álltunk meg.

Hosszú ideig csak bámultunk, és szívtuk magunkba a fény energiáját. Gondolataim közben Sedona mitológiája körül jártak. Sokak szerint ezen a vidéken különleges helyek találhatók, amelyek csodálatosan felemelő hatást tesznek az emberekre. A helyek közül némelyik nagy örvény, mint ez is itt. Ezek közül vagy fél tucatot azonosítottak és meg is jelöltek.

A legenda szerint azonban nemcsak ezek a nagy örvények tartítják a Sedona körüli tájat, hanem más, kisebb energia-pontok is rejtőznek a környező vízmosságokban, fennsíkokon, és csak arra várnak, hogy a mit sem sejtő kiránduló letelepedjék a közelükben. A mitológia szerint saját, személyes örvény vár mindenkire, aki Sedonába utazik: mindenkinek az a maga helye, ahol fölemelkedhet a tudatosság és a felsőbb sors szintjére. Az embernek csak annyit kell tennie, hogy barangol a környéken, amíg meg nem találja.

Arra gondoltam: Coleman talán azért ébredt rá oly váratlanul az élethivatására, mert véletlenül rátalált a saját örvényére.

Mosolyogva néztem a horizontot. Itt, a Reptéri Örvény közelében az embert olyan érzés fogja el, hogy elengedte minden gondját, és feltöltődik támogató, gyógyító energiával: a tökéletes megelégedettség és biztonság érzése. Hátradőltem a sziklán, és átadtam magam ennek az érzésnek – nem akartam sehol máshol lenni, csak itt, ebben a pillanatban, a lemenő nap ragyogásában fürödve.

Végignéztük, amíg a nap lebukott a látóhatár mögé, és eltűnt; a fény sárgásabb lett, majd halványszürke. Wilre pillantottam. Bólintott, feltápáskodtunk, és lementünk a hegyről.

Útközben elmeséltem a Colemannel való találkozást, és azt, hogy végig elolvastam a Második Integrációt.

– Én meg a hopi barátaimmal találkoztam – felelte Wil. – Nekem meg ők mutatták meg a Másodikat.

– Mit szólsz ahhoz a gondolathoz, hogy új konszenzus jön létre a spiritualitás körül? Coleman azt mondja: ennek megteremtése az életcélja.

Wil megállt, és engem is félrehúzott a gyalogösvény szélére, mert emberek csoportja jött szembe, fölfelé a kaptatón. Többen végigmértek bennünket, mintha azt akarnák megállapítani, hogy a velünk való találkozás szinkronicitásnak minősül-e. Visszamosolyogtunk rájuk, biccentéssel üdvözlöttük őket, aztán továbbmentek.

– Szerintem sokan tudják – jegyezte meg Wil –, hogy a szinkronicitás valamiképpen azért hozza össze az embereket, hogy valami történelmi jelentőségű cselekedetet végezzenek el közösen. A világ kaotikus, de rendbe hozhatjuk, ha éberek maradunk, és észben tartjuk a történelmi összefüggéseket. Meg kell őriznünk tudatosságunkat, és egymást is segitenünk kell ebben.

Eltökélttség volt a tekintetében, ahogy rám nézett, és abban a pillanatban azt éreztem, hogy fölemelkedem a Második Integráció tudatossági szintjére. Vajon hányan lehetnek a világon olyanok, akik észrevették ezt a gyorsulást? Vagy talán már korábban is ébresztgettük egymást, hogy elérjük a Tudatos Beszélgetés szintjét, érzékeljük a titokzatos, Kant-féle egymásra hatást? És ha igen, akkor vajon mi lesz a következő szint, ahová a tudatunk eljut?

– Mi a helyzet a Harmadik Integrációval? – szólaltam meg. – Arról is hallottak már a hopi barátaid?

Bólintott, széles mosoly terült el az arcán.

– Igen, jól ismerik, bár szövegpéldányuk nincs belőle. Ez azt mondja ki, hogy ha bármilyen kulturális közegben élő

emberek elkezdenek felébredni, és a Tudatos Beszélgetés gyakorlatát folytatni, hamar felfedezik, hogy a spirituális „alapelvek” mindenütt ott rejlenek, beépülve a világmindenség szövetébe.

– Tényleg? – kérdeztem. – Coleman is gondolt erre. Szerinte fel fogjuk fedezni a spirituális létünkre vonatkozó természeti törvényeket. Beszéltek erről a barátaid?

Wil folytatta útját lefelé a hegyoldalon.

– Igen. A Harmadik kimondja, hogy ezeket a törvényeket már fel is fedezték. És a továbblépés érdekében saját életünkben kell bizonyítanunk e törvények igazságát, és azon túl hozzájuk kell igazodnunk. Kimondja azt is, hogy ebben a korszakban különleges motivációnk is van arra, hogy így járjunk el.

– Miféle motiváció?

– Azért kell a törvényekhez igazodnunk – mondta Wil –, mert ez az egyetlen módja, hogy elkerüljünk valami mást: a karma felgyorsulását.

AZ IGAZODÁS MOZZANATAI

Arra ébredtem, hogy Wil kopog a hotelszobám ajtaján. A Bell Rock fogadóban szálltunk meg, és én már tizenegy óra előtt elaludtam korai indulásra számítva, de ennyire koraira azért mégsem. Az ágy melletti óra éjfél után egyet mutatott.

– Ébredj – suttogta Wil az ajtórésben. Sietve belépett a szobámba, és egy jókora hátizsákot, új ruhát, új bakancsot nyomott a kezembe.

– Mi ez az egész? – kérdeztem még kissé kábán.

Wil az ablakhoz lépett, és kinézett a parkolóra, ahol a Cruiserem állt.

– Nézz csak oda – mutatta.

– Meresztettem a szemem, hogy lássak valamit a sötétben.

– Mi van ott?

– A barátaink megint itt vannak. Ott az utcán, a Cruiser mögött.

Néhány másodperc kellett hozzá, de végre megláttam a fák közé rejtett terepjárót. Többen álltak mellette, az egyik adóvevőt tartott a kezében, és felénk nézett.

– Igen, látom.

Wil a fejét ingatta.

– Nekem úgy tűnik, hogy készülnek valamire. Öltözz át ezekbe az új cuccokba, a másik ruhádat meg a bakancsodat hagyd itt a szobában. Lehet, hogy valaki nyomkövetőt helyezt el valamelyiken, amióta itt vagyunk.

– Egy pillanat – szóltam közbe –, az éjszaka kellős közepén vagyunk. Mit tehetnének most szerinted?

– Megint le kell ráznunk őket, ami azt jelenti, hogy a kocsidat itt kell hagynunk. De ne aggódj. A hopik majd szem-

mel tartják. Azt rebesgetik, hogy fenn a Boynton-kanyonban táboroznak néhányan, akiknél nagyobb részletek vannak az Írásból. Amilyen hamar csak lehet, meg kell szereznünk a Harmadik és a Negyedik Integrációt, nem kockáztathatjuk, hogy őrizetbe vegyenek. El kell tűnnünk a pusztában.

Wil segített összepakolni az új holmit, és átvizsgált minden mást, amit azokon kívül a hátizsákba tettem. Ismertem a Boynton-kanyon környékét, amelyet szent helynek tartanak, és ahol sok amerikai őslakosok által emelt épület romjai található. Többször is megpróbáltam végigjárni, de rövid gyaloglás után mindig visszafordultam. Volt benne valami kísérteties.

– Helyenként nagyon szűk az a kanyon – jegyeztem meg.

– Ha fölmegyünk oda, csapdába kerülünk.

Megint azzal az eltökélt tekintettel nézett rám.

– Ott is vannak egérutak, csak tudni kell, hogy hol.

Elég jól ismertem Wilt ahhoz, hogy tudjam: most nincs helye tréfának. Az arcán láttam: teljesen rám bízta, hogy mitévő leszek. Ha akarok, vele tartok, ha akarok, nem. Neki az is nagyon megfelel, ha itthagya a szállodában.

– A hopik ezt a kanyont a megtisztulás helyének tartják – szólalt meg végül. – Talán éppen ezen a helyen lehet igazán megérteni az igazodás és a karma lényegét.

Egy pillanatig még a szemébe néztem, megjegyeztem magamban, hogy másodszor beszél a karmáról, aztán bólintottam.

– Oké. Gyerünk!

Összeszedtük, amit magunkkal akartunk vinni, kilopóztunk a hátsó ajtón, majd végig a parkoló szélén, a fák takarásában. Innen Wil mutatta az utat a sötét árnyékok között egy másik parkolóba, ahol egy öreg dízel Mercedes várt ránk, és mogyoróolaj szaga lengte körül. A vezetője alacsony, izmos, hosszú fekete hajú férfi volt. Olyan halkán szálltunk

be, amennyire csak tudunk, közben a szag eredetén törtem a fejemet. Végül beugrott. A kocsi bioüzemanyaggal megy: újrahasznosított sütőolajat tankoltak bele.

– Ő Farkas – mutatta be Wil a sofőrt. – Hopi indián, és régi barátom.

Farkas ötven év körüli lehetett, kivéve a szemét, amely sokkal fiatalabb embert mutatott, világos borostyánszínű és átható tekintetű volt, akárcsak egy igazi farkasé. Rám mosolygott, és biccentett.

Egyikünk sem szólalt meg, amíg Farkas végighajtott néhány utcán, és többször vissza is fordult, hogy kiderüljön, követ-e valaki. Egy helyen még meg is állt, és leoltotta a kocsi lámpáit a biztonság kedvéért. Úgy láttuk, hogy minden rendben van, így rákanyarodtunk egy lakóépületek között kanyargó útra, majd elértük az országutat, amely nyugat felé vezetett ki a városból.

– Jó lesz, ha központosítunk – mondta Wil, és a távolba nézett.

Pontosan tudtam, mire gondol. Mély lélegzetet vettem, és végiggondoltam, hol is tartunk a folyamatban. A szinkronizálás előfordulására való felkészülés már teljesen belém épült, így a tágabb összefüggések igazságára összpontosítottam egész tudatommal. Mentem éberebbnek és tudatosabbnak éreztem magam, készen és nyitottan a bekövetkező eseményekre.

Néhány kilométer után Farkas lassan behajtott a Boynton-kanyon turistaútjának torkolatába. Meglepetésemre autók tucatjai parkoltak a gyalogút mentén. Wil és Farkas összenézett. Ahogy magunkhoz vettük a cuccokat, Wil a kezembe nyomott egy elemlámpát, és figyelmeztetett, hogy figyeljek a csörgőkígyókra.

Farkas nevetett, és közelebb lépett.

– Ne feledd – suttogta –, a kanyon a megtisztulás helye, a hegycsúcsok valók arra, hogy megleld a Látomást.

Meg akartam kérdezni, hogy érti ezt, de Wil intett, hogy kövessem. Farkas elhajtott, mi pedig behatoltunk a kanyonba. Másfél-két kilométert tehattunk meg, amikor Wil mellé léptem.

– Van a közelben magas hegy? – kérdeztem tőle.

Wil megállt a gyalogúton, és szembefordult velem.

– Miért kérdezed?

– Azért, amit Farkas mondott.

– Északra, nem messze innen van egy nagy pusztta, amelynek Secret Mountain a neve. Titkos-hegy. – Továbbindult, de még hátrafordult, és hozzátette: – Jobb, ha elmondom Farkasról: gyakran előre tudja, mi fog történni.

A Titkos-hegyről hallottam már, de csak körülbelül tudtam, hol van. Az biztos, hogy a pusztaság, amelyben található, valóban óriási. Oda lyukadtam ki, hogy meg kell várnunk, amíg kiderül, mit akart Farkas mondani, és meglepetésemre beértem ezzel a gondolattal. Bosszankodhattam volna, hogy egyszer csak vándorútra kényszerülök a vadonban, de minél tovább haladtunk a kanyonban, annál jobban feltöltődtem energiával. A hátborzongató érzések helyett, amelyeket legutóbb a Boynton-kanyonban tapasztaltam, most ennek ellenkezője volt bennem: az, hogy furcsamód otthon vagyok itt, és bízom abban, hogy bármi történjék itt velem, az a javamra válik.

Boróka és mesquite nőtte be a területet, ahol jártunk, helyenként hatalmas vörös sziklatömbök és kiemelkedések tarkították a tájat. A ragyogó csillagokkal teli égbolt szinte fölöslegessé tette az elemlámpákat.

– Miért gondolják a hopik – kérdeztem –, hogy ez a hely segít a megtisztulásban?

– A hatása miatt. Ez a hely elriaszt mindenkit, aki még

nem áll készen a fordulatra. Ha viszont készen áll az ember, akkor a táj ereje segítséget nyújt.

– Úgy érted: energiát ad?

– Igen. A legenda azt tartja, hogy ha az ember elég mélyen behatol ide a kanyonba, mondjuk, két-három kilométerre, akkor ez a hely próbára teszi az életszemléletét. Arra sarkall, hogy átértékeljük a világban való működésünket. Van annak értelme, hogy épp ebbe a kanyonba kerültünk a spiritualitás törvényeit tanulmányozni. Ez a gazdasági hanyatlás miatt jutott most ki az embereknek. A materializmus korszakában hajlamosak voltunk azt gondolni, hogy életünk feltételeit tudásunkkal és gondolkodásunkkal mi magunk teremtjük meg: a közvélekedés szerint, aki használja az eszét, és szorgalmasan dolgozik, az boldogul az életben. De mindenki tudja, hogy a valóságban megfoghatatlan dolgok is közreműködnek annak meghatározásában, hogy ki lesz sikeres. Meglehet, hogy az ember ugyanannyi tudással és szorgalommal dolgozik, mint akárki más, mégsem ér el ugyanolyan sikert. Mindig jelen van egy ismeretlen tényező, amely meghatározza, hogy ki lesz szerencsés ebben az életben, ki nem, és ezt ki fogjuk deríteni. – Hirtelen megtorpant, mert a gyalogút jobb oldalán egy sík területet pillantott meg. – Maradjunk itt – javasolta –, üssünk tábor, és aludjunk egyet még napkelte előtt.

A kiszemelt helyen néhány perc alatt felállítottuk a két sátrat, az ennivalót batyuba kötöttük, és kötéllal felhúztuk egy fára, hogy biztonságba helyezzük. Mire ezzel végeztünk, újabb kérdés merült fel.

– Szerinted ez az ismeretlen tényező az, amit igazodásnak neveznek?

Bólintott.

– Hopi barátaim szerint a Harmadik Integráció azt mondja: átmeneti korszakokban, mint amilyen ez a mostani, amikor a gazdaság meginog, és az emberek örült módjára viselkednek,

mindannyiunknak megmutatkozik az új út, amelyen eljuthatunk földi szükségleteink kielégítéséhez.

Wil bemászott a sátrába.

– Meglátjuk, mi történik holnap.

Másnap reggel faágak recsegésére és Wil kiáltozására ébredtem. Felrántottam a bakancsomat, és kinéztem a sátor nyílásán. Még alig pirkadt. Wil ahhoz a fához futott, amelyre az ennivalónkat kötöttük. Odarohantam én is: az ág le volt törve, és a zsák az ennivalónkkal együtt eltűnt.

– Láttad, mekkora volt? – kérdezte Wil, és a hegyoldal felé intett. – Óriási!

– Nem láttam.

– Körülnéztünk, és hatalmas lábnyomokat találtunk.

– Furcsa – jegyeztem meg –, nem hittem volna, hogy sok nagy medve él még errefelé.

A közelben hevert néhány adag fagyasztva szárított étel: kiestek a zsákból, ahogy a medve elvonszolta.

– Utána mehetnénk – mondtam, és fölszedtem a dobozokat –, valamennyit talán visszaszerezhetnénk az ellátmányból.

Wil rám pillantott; már tudtam, mit gondol. Ez nem jó ötlet. Fegyvertelenek voltunk, a medve pedig nagyon nagy. Lehet, hogy bocs is van vele.

Visszamentünk a sátorhoz, Wil elővette a tábori propánfőzőt, és hozzálátott, hogy elkészítse a megmaradt ételek egyikét. Borzongatóan hűvös volt a levegő, szemerkélt az eső.

– Az a kérdés – szólalt meg Wil –, hogy mit tegyünk. Élelmünk nem maradt, döntenünk kell. Lehet, hogy napokig itt kell maradnunk a pusztaságban. Szükségünk lesz ennivalóra. Ha viszont visszamegyünk a városba ellátmányért, belefuthatunk azokba, akik követnek bennünket.

– Milyen választásunk van ezen kívül? – kérdeztem.

– Tovább is mehetünk. Végigjátszhatjuk a játszmat.
– Nem maradhatunk fenn a hegyen ennivaló nélkül – tiltakoztam.

Wil rám pillantott.

– Igen, ez nehézség, de hát nem ez történik mindenütt a világon? Gondold csak meg. Emberek milliói élnek át ugyanazt a helyzetet. Egy nap, amikor bemennek a munkahelyükre, megtudják, hogy el vannak bocsátva, és egyszer csak nincs pénzük ételre. Ugyanolyan helyzetbe kerülnek, mint mi itt, csak az övék még rosszabb.

– De mit fogunk enni? Vannak idefent néhányan a hopi barátaid közül?

– Nem – felelte. – Már a Negyedik Integrációt keresik fent északon. Nekünk idegenektől kapott ennivalón kell fenntartanunk magunkat.

Csak pislogtam.

– Az nem lesz könnyű.

– Nem, de hát a valóságban talán nem másokra kell számítania mindenkinek? Mindannyian így vagy úgy dolgozunk valahol, nem? Ha állami alkalmazásban állunk, akkor is: ha mások nem veszik meg azt, amit el akarunk adni, vagy többé nincs szükségük a szolgálatunkra, vége a megélhetésünknek. Bizonyos mértékig mindannyian ki vagyunk szolgáltatva a szerencsének. Ha a világmindenség nem mosolyog rád, ha nincs szerencséd, akkor nagy bajban vagy. Különösen az ilyen korszakokban vagyunk kénytelenek felismerni: idegenek jóindulatára szorulunk, hogy enni adjanak nekünk.

Sosem fogalmaztam meg ilyen sarkosan, de tudtam, hogy Wilnek igaza van. Ha lecsupasztjuk, az az igazság, hogy állandóan mások kegyelméből élünk.

– A jelek arra mutatnak – folytatta Wil –, hogy bizonyos ezoterikus törvények működnek a háttérben; azok határozzák meg, hogy lesznek-e itt emberek vagy nem. Ezeket a törvé-

nyeket kell felismernünk, és ezekhez kell igazodnunk. Azért mondom ezt, mert pontosan erről szól a Harmadik Integráció.

– Hát jó – mondtam –, lássuk, így mire megyünk.

Percek alatt bekebeleztük a ragut, a hátizsákunkba pakoltuk a sátrakat meg a vizet, és folytattuk utunkat fölfelé a gyalogúton. Wil egyszer csak hátrafordult felém.

– Van még valami. Gondolj arra, hogy más kultúrák ébredése is végbement a történelemben ugyanúgy, ahogy most velünk történik. Azok a kultúrák mindig kisebbek és némi- leg elszigeteltek voltak, de mind felfedezték ugyanazokat az alapelveket, amelyek az univerzumban érvényesülnek.

Sietve utolértem.

– Tehát te biztos vagy abban, hogy a Harmadikból kiderül, melyek ezek a törvények?

– Igen, az alapvető törvények ismertek. A hopik úgy mondták, hogy ezeknek az elveknek némelyik vonatkozása még nem egészen teljes, és persze mindenkinek a maga életében teljes mértékben meg kell győződnie a törvények helytálló voltáról, különben nem lesznek hihetőek. De akkor is: igen, ismerjük az alapvető törvényeket, kezdve azzal, amelyikre már eddig is támaszkodtunk.

– Melyik az?

– Az Igazság Törvénye. Arra használtuk, hogy folyamossá tegyük a szinkronicitást; ez érvényesül akkor, amikor Tudatos Beszélgetés során igazságokat cserélünk egymás között. Emlékezz vissza, milyen könnyű az igazságnál maradni, amikor a szinkronicitás áramlata segíti az embert. Sokkal nehezebb megőrizni ezt a szokást olyankor, amikor a gazdasági tét magas.

A távolban megpillantottam két férfit, akik előttünk haladtak az ösvényen.

– Ott van valaki – mutattam Wilnek.

Felgyorsítottunk, hogy jobban meg tudjuk nézni őket. Két

férfi haladt együtt, túraöltözékben, puha kalapban, terjedelmes, drága hátizsákokkal.

Wilre néztem.

– Szerinted?

Vállat vont.

– Úgy látom, rendesek. Szerintem nem kell tartani tőlük.

– Helyes – mondtam, és valamiért úgy éreztem, hogy ezt nekem kell elintéznem. – Előremegyek, és megbeszélem velük, hogy vennék tőlük ennivalót.

Wilt kissé meglepte a kezdeményezésem, de mosolyogva bólintott.

Tudtam, hogy a természetjárók általában rendkívül előzékeny és segítőkész emberek. Biztos voltam benne, hogy ha nem mutakozom fenyegetőnek, akkor adni fognak a náluk lévő ennivalóból. Amikor utolértem őket, mindketten hátrafordultak. Széles mosollyal bemutatkoztam, ők is elárulták a nevüket: Paul és David, Kaliforniából. Rögtön láttam, hogy turisták, és semmit sem tudnak az Írásról.

Kezdetben nagyon barátságosnak mutatkoztak, ám ahogy összeszedtem a gondolataimat, hogy szóba hozzam az ennivalót, gyanakodva néztek rám, és hátrálni kezdtek.

– Figyeljenek, bajba kerültünk – mondtam. – A barátaink itt táboroznak, nekik akartunk ellátmányt hozni, de ellopták tőlünk. Nagyon fontos, hogy minél hamarabb elérjük őket. – Előhúztam a pénztárcámat a hátsó zsebemből. – Azt remélem, hogy maguknak talán van fölösleges ennivalójuk, amit megvehetnék.

– Muszáj továbbmennünk – szólt közbe Paul kínban.

A barátja, David sietve hozzátette:

– Ezen az úton állandóan járnak a parkőrök. Bármelyik pillanatban itt lehet valamelyik, ebben biztos vagyok.

Szinte futva indultak el az úton mind a ketten, és úgy pislogtak hátrafelé, mintha attól félnének, hogy üldözőbe ve-

szem őket. Loholtak és loholtak, míg végül eltűntek a szemünk elől.

Wil zavart képet vágott, amikor utolért.

– Hát ez nem úgy nézett ki, mintha remekül ment volna – jegyezte meg. – Mi történt?

Én is zavarban voltam. Szóról szóra elmondtam neki a beszélgetést. Csak ingatta a fejét, és mosolygott. Amikor ahhoz a részhez értem, amikor azt mondtam nekik, hogy a tartalékainkat ellopták, és pótolnunk kell, mert a barátainknak visszük, feltűnően elhúzta a száját. Zavarba jöttem, de igyekeztem kimagyarázni a füllentést, mondván attól tartottam, hogy bolondnak, hibbantnak néznek, hiszen milyen ember az, aki azért indul el fel a hegyre, hogy ennivalót szerezzen?

Wil némán meredt rám, és hitetlenkedve csóválta a fejét. Én meg közben éreztem, egészen elgyengültem, és idegesség vett erőt rajtam. A központosítás, a tiszta érzékelés mind odalett.

– Épp arról beszélünk, hogy igazat kell mondani – szólalt meg Wil.

– Azt hiszem, túljártam a saját eszemen – feleltem. – Igazán magam alatt voltam.

Együtt érzően nézett rám.

– Ha már egyszer sikerült valóban fölemelned éberségedet és energiádat, akkor drámai dolgok történhetnek, ha hazudsz valamiről. Összedől az egész.

Leültem egy sziklára, Wil mellém telepedett.

– Nézd – folytatta –, ez a kanyon hatása. Itt minden felgyorsul. Nem kellemes érzés, de ami történt, akkor is a szinkronicitás jótékony megnyilvánulása. Csak észre kell venned benne, amit megmutat. A legújabb korban szokásunkká vált személyes haszonszerzés vagy politikai célok előmozdítása érdekében eltorzítani az igazságot. Ezért van az, hogy a felébredés során korrupciót és kapzsiságot látunk mindenfe-

lé. Amint látod: a magasabb tudatszinten nem létezik jó hazugság, nincs olyan, hogy az igazság elfogadható torzítása. Az Igazság Törvénye abszolút érvényű. Ha nem vagyunk a legjobb tudásunkhoz híven őszinték, az mindenkinek árt: nekünk magunknak, mert apasztja az energiánkat, rontja a megértésünket, és árt másoknak is, mert így nem adjuk át nekik a birtokunkban lévő igazság előnyeit, a pozitív hatást.

Felállt, és továbbindult az úton, én meg a nyomában.

– És ezzel el is jutottunk – mondta – a következő spirituális alapelvhez, amiről a hopik beszéltek nekünk: a Kapcsolat Törvényéhez.

Ebben a pillanatban embereket pillantottunk meg előttünk. Közelebb érve láttuk, hogy mindenki egy irányba néz: a kanyon távolabbi vége felé, az ellenkező irányba, mint amerről mi jöttünk. Aztán meghallottuk azt is, hogy mi keltette fel a figyelmüket: egy távoli helikopter dübörgése volt.

Összenéztünk Willel, aztán lassan arrafelé oldalogtunk, ahol a többiek álltak. Innen már láttuk a néhány száz méternyi távolságban lebegő helikoptert. Néhány pillanatig még a levegőben volt, azután lassan leszállt, és leállította a hajtóműveit.

Wil odahajolt, és a fülembe súgta:

– Ez nem turistákat szállít. Katonai gép.

Az odasereglett emberek egy része, akik szemlátomást turisták voltak, továbbindultak az ösvényen. Két csoport azonban ott maradt: egyrészt mi ketten, másrészt egy tucatnyi, nagyon különböző kulturális háttérű emberből álló társaság. Voltak közöttük egyértelműen európaiak és amerikaiak, de a beszédmódjukból ítélve a többségük külföldről, talán a Közel-Keletről származhatott. Jöttek-mentek, s közben észrevettem, hogy két nő is van közöttük.

Az egyik nő felénk fordult, azonnal felismertem. Rachel volt: az az asszony, akit a kocsmában láttam. Akkor kiment

a helyiségből, és a másik nővel olyan nyelven beszélgetett, amelyet ivritnek hallottam. Néztem, és érzelmi hullám öntött el Rachel iránt, ahogy már korábban is.

Gyorsan elfordítottam a tekintetemet, és Wil abban a pillanatban megfogta a vállamat. Rachel csoportjából több férfi is észrevette, hogy őket figyeljük, és szigorú szemekkel méregettek bennünket.

– Induljunk tovább – suttogta Wil.

Haladtunk felfelé a kanyonban, hogy eltávolodjunk tőlük. A szemem sarkából láttam, hogy szúrós tekintettel követik távozásunkat. Végül, amikor már teljesen eltűntünk a szemük elől, Wil letért a gyalogútról jobb felé.

– Jobb lesz, ha nem maradunk az úton – mondta, és egyenesen fölkapaszkodott a hegyoldalra vagy száz métert, és ott lekuporodtunk egy nagy kőszikla mögé. Ott rejtve maradhattunk, de lejjebb, a fenyőfák és borókabokrok mögött láttuk a turistaút egy szakaszát. Mögöttünk a kanyon keleti fala tornyosult.

Elmondtam Wilnek, hogy Rachelt láttam a csoportban.

– Tényleg? – kérdezte. – Az ő volt? Vajon kik lehetnek a többiek, akikkel együtt van?

– Nem látszottak nagyon bizalomgerjesztőnek – jegyeztem meg.

Sokáig váraoztunk ott, miközben többen is elmentek alattunk az ösvényen. A helikoptert nem hallottuk; úgy gondoltam, még mindig ott váraozik, ahol leszállt. Az a kérdés, hogy vajon ki lehetett benne, és most hol van. Ugyanaz a csapat lehet, amelyik követett bennünket?

Végül Wil törte meg a csendet.

– Figyelj, szerintem meg kell értened, mit mondanak a hopik a Kapcsolat Törvényéről.

– Rendben.

– Azt mondtad, hogy az a két fickó, akitől ennyivalót akar-

tál kérni, már akkor hátrálni kezdett, amikor még meg sem szólaltál.

– Így van.

– Van elképzelésed arról, hogy miért?

– Nem igazán.

– Ennek az ember és ember közötti kapcsolat az oka. Ez bele van építve az agyunkba. Az Írás szerint mindannyian kapcsolatban, összeköttetésben állunk egymással: megérezzük, hogy mások mit éreznek, mit gondolnak. A szöveg szerint, ahogy haladunk előre az Integrációk sorában, ez az érzékünk egyre jobban kifejlődik. De ezzel az alapvető érzékeléssel mindenki rendelkezik.

– Azt akarod mondani, hogy rájöttek, nem pontosan adom elő a sztorit? Nem állt szándékomban ártani nekik. Pénzt kínáltam az ennivalóért. Éppen csak néhány részletet hagytam ki.

Wil a fejét rázta.

– Nem arról van szó, hogy pontosan tudták, mit teszel. Csak megérezték, amit te éreztél, te pedig hazudni akartál nekik, ami lecsapolta az energiádat, és ők ezt az energiaapályt érezték meg, összezavarodtak tőle, nem láttak tisztán... ez pedig tudattalan jelzés volt számukra: valami nincs rendben, lehet, hogy valami rosszban sántikálsz. Úgyhogy leléptek.

Elhallgatott, hogy legyen időm megemészteni a hallottakat.

– Ez az érzékenység – folytatta kisvártatva – a tudatunk növekedésével párhuzamosan erősödik. Az emberiség eljutott arra a pontra, amikor mindenki jobban jár, ha nem hazudik, még apróságokban sem, mert ha megteszi, napról napra egyre többen lesznek képesek megérezni ezt. A hazugság már nem sokáig működik.

Ismét félbeszakítottak: alattunk az úton újabb csoportok haladtak el.

– Rengetegen járnak most itt a kanyonban – mondta Wil váratlan aggodalommal. – Sokan hosszú távú táborozáshoz való felszereléssel jönnek, valószínűleg engedély nélkül. Az lesz a vége, hogy a parkőrség felfigyel rájuk. Jobb lesz, ha kitaláljuk, mitévők legyünk, mielőtt ideérnek. Ideje továbbmennünk. – Komoly volt az arca. – Tartsd nyitva a szemed. Figyelj meg mindent, ami történik.

Óvatosan lépdelve visszamentünk az útra. Rachelnek és a csoportjának már nyomát sem láttuk. Lassan bandukoltunk a kanyon belseje felé, és egy idő után arra lettünk figyelmesek, hogy mindenfelé emberek üldögélnek és beszélgetnek. Találtunk egy félreeső helyet, és ott letelepedtünk.

– Figyelj – szólalt meg Wil –, úgy érzem, tovább kell mennem egyedül, hogy megtudjam, van-e itt valaki, aki tudja, mit keres itt az a helikopter. Ha vigyázol a hátizsákokra, el is megyek, de nemsokára visszajövök.

Bólintottam, és leültem. Nem volt ellenemre, hogy ott maradok, mert alaposan át akartam gondolni a Kapcsolat Törvényét. Ha valóban ez a spiritualitásunk alapelve, akkor ez azt jelenti, hogy mindannyiunk számára azonos. Eltűnődtem: vajon meddig fejleszthetjük ezt a kapcsolatot, amely egymáshoz fűz bennünket? A telepátia lesz a vége? Sokáig elmélkedtem azon, hogy az vajon milyen lesz.

Váratlanul lépéseket hallottam a hátam mögül; hátranéztem, és egy harminc körüli, virgonc férfit pillantottam meg, aki mosolyogva nyújtotta a kezét.

– A nevem Jeff – mondta. – Mi a helyzet errefelé?

Kezet fogtunk, bemutatkoztam. Az első pillanatban úgy éreztem, hogy energiám kissé megcsappan, de minél többet lelkendezett Jeff a kanyon szépségéről, annál inkább úgy éreztem, hogy nincs vele semmi baj.

Megkérdeztem tőle, hogy tud-e valamit az Írásról, de azt

felelte, sohasem hallott róla. Egy ideig Sedonáról beszélgettünk, aztán kibökte:

– Látom, van magánál kés. Szeretném kölcsönkérni néhány percre. – Az övemre akasztott, húszcentis pengéjű vadászésre mutatott, amelyet nagy becsben tartottam, és erdei kirándulásokra mindig magammal vittem. – Ott akarunk táborot ütni – mutatta –, pár percig szükségem lenne a késre, egy kötelet kellene elvágnom.

A jelzett helyre néztem; a mesquite-bokrokon túl két férfi és egy nő egy sátor felállításával foglalatzkodott. Arra gondoltam, hogy itt lesz a közelben, ahol szemmel tarthatom, ezért leakasztottam a kést, és a tokjával együtt odaadtam neki – aztán figyeltem, ahogy odavitte a többiekhez, és együtt munkához láttak.

Friss szellő támadt, mélyeket lélegeztem. A reggeli eső felszáradt, ragyogott a nap. Éreztem, ahogy lassan visszanyerem elveszett energiámat, és rányilt a szemem arra, hogy milyen szép ez a vidék. A kanyonban végestelen-végig törpefenyők és borókák pettyezték a tájat.

Wil visszaért, és leült mellém a hátizsákjára.

– Úgy látszik, senki sem tudja, mit keres itt a helikopter – közölte. – Nem mentem közel hozzá, de láttam, hogy üres. És határozottan katonai gép. Szerintem itt várjunk egy darabig.

– Addig mondhatnál egyet-mást a következő spirituális törvényről – javasoltam mosolyogva.

Amíg Wil összeszedte a gondolatait, odanéztem arra a helyre, ahol Jeff ügyködött a többiekkel, de őt nem láttam sehol. Felugrottam, odafutottam a táborhelyre, és megkérdeztem az ott lévőket, hogy hova lett. Közölték, hogy nem tudják, nem is hozzájuk tartozik.

– Csak idejött pár szóra – mondta a nő. – Kölcsönadta a

kését is, mert el kellett vágnunk egy kötelet. Ahogy elnéztem, nem volt valami jó passzban.

Már indultam volna, hogy megkeresem, de akkor odajött Wil, és gyorsan beavattam az előzményekbe.

– Ellopta a késedet? – jegyezte meg Wil álmétkodva, teljesen elképedve, mintha valami nagy jelentőségű esemény történt volna.

Nem törődtem vele, elindultam, és körbejártam a környéken. Jeffnek semmi nyoma. Húsz perc elteltével visszatértem a hátizsákjainkhoz. Wil ott üldögélt, és türelmesen várt rám.

– Régóta megvolt már az a kés – mondtam, és lehuppantam mellé.

– Nos – kezdte Wil, és igyekezett nem vigyorogni –, kíváncsi voltál, hogy fog működni ez az egész.

Nem volt kedvem analízishez. Csak a késemhez szerettem volna ismét hozzájutni, de Wil nem tágitott.

– Mit is kérdeztél tőlem közvetlenül azelőtt, hogy felfedezted a fickó eltűnését? Ugye azt, hogy mi lehet a következő spirituális törvény?

Bosszúsan hallgattam.

– Nos – folytatta –, az éppen a Karma Törvénye.

Már elmúlt dél, és Wil megint elment, mint mondta, azért, hogy szerezzen valami ehetőt. Sokáig ültem ott egymagamban, és azon elmélkedtem, hogy vajon miféle megtisztulás mehet végbe itt a kanyonban. Aztán, amikor már éppen arra gondoltam, hogy elmegyek megkeresni, Wil visszajött. Leült, és végigmért.

– Találtál ennivalót? – kérdeztem.

– Aha. Egy keveset. Megismerkedtem pár emberrel, ők megebédeltettek. Akartam hozni neked is, de annyi tartalékuk nem volt.

Csak néztem.

– Miért ne találhatnék ebédet magamnak? – folytatta. – Nekem jó a karmám! – Eltúlzottan drámai hangot használt, aztán kipukkadt belőle a nevetés, alig bírt magával.

Wil humora, mint mindig, most is ragadós volt, nekem is muszáj volt nevetnem.

– Jól van – mondtam. – Mit mondtak a hopik a karmáról?

Mindjárt elkomolyodott.

– Az Írás szerint a karma valóságos, létezik, és a jelen korban gyorsabban reagál a cselekedeteinkre, mint eddig bármikor.

– És én vagyok az eleven illusztráció.

– Nézzük csak meg, hogy mi történt. Ételet akartál lopni valakitől, az univerzum erre karmikus reakciót adott, és ennek az lett az eredménye, hogy egy fickó elcsórtá a késedet.

Megint tiltakoztam.

– Őt miért kevered bele? Lehet, hogy csak egy megrögzött tolvaj.

– Lehet. Az is lehet, hogy egy rendes, normális pasas, aki továbbhaladt a túraútvonalon, vagy visszament a városba, és egyszerűen csak elfelejtette visszaadni a késedet. De akár-hogy is, muszáj föltenned a kérdést, miért történt ez veled pont most, amikor éppen erről beszélgettünk, és közvetlenül előtte lopni akartál valakitől.

– Egy pillanat. Ilyet azért ne mondj. Nem akartam lopni senkitől.

– Nem? Hát nem hazudtál valakinek azért, hogy manipulációval ételt csalj ki tőle? Megpróbálni és megtenni, a karma szempontjából ugyanaz.

– Ezt az Írás állítja?

Bólintott, aztán sokáig merően nézett rám.

– Hallgass ide – tette hozzá hosszú hallgatás után. – Ezeket a törvényeket nehéz elhinni, mert mindenkinek a gondolkodását úgy képezték, hogy azt higgyük: a mindenség csak fi-

zikai törvényeket ismer. Az emberek nagyon nehezen látják be ezt, mert időnként mindannyian elkendőzzük az igazságot, különösen az üzleti életben, vagy azért, hogy elkerüljük a megszegyenülést, és mindannyiunkkal történnek rossz dolgok. Úgyhogy látszólag nincs összefüggés a kettő között. Úgy gondoljuk, nem számít, ha hazudunk egy kicsit, mert úgylis mindenkinek kijut a rosszból. – A homlokát ráncolta. – Az Írás szerint azonban ez nem így van, és aki egy kicsit odafigyel, ezt be is bizonyíthatja magának. A karma ugyanis felgyorsul, a hazug manipuláció következményei nagyon hamar megjelennek.

– De miért gyorsul?

Hallgatott.

– Nem tudom – mondta aztán. – Én is ezt kérdeztem a hopiktól, de azt felelték, hogy az Írás erről nem beszél. Csak utaltak rá, hogy talán ez is része annak az energiának, amelyet a Naptár mutat.

– A maják naptárára gondolsz? Mit tudnak arról a hopik?

– Tudod: a régi maják is bennszülött amerikaiak voltak. Úgyhogy – folytatta Wil – te is bebizonyíthatod magadnak. Az Írás kimondja: amikor elég sokan leszünk olyanok, akik tudják, hogy a karma így működik, akkor elkezdődik a becsületesség új korszaka, és átveszi a ma uralkodó korrupció helyét. És ezzel még nincs vége. Azt is meg kell értenünk, hogy a Karma Törvényének célja nem a büntetés, hanem a pozitív irányú helyesbítés elérése. Feltehetőleg a következőképpen működik: a világmindenség rendszere a spirituális gyarapodásunk támogatására, bátorítására van beállítva. Ha az igazsághoz központosítod magad, a szinkronicitás záporozni fog körülötted. Ha a hazugságot szaporítod, akkor behívsz az életedbe valakit, aki ugyanazt követi el veled szemben, de nem mint büntetés, hanem azért, hogy átéld, milyen érzés, és visszatérhess az igazsághoz.

– És mi történik – kérdeztem –, ha valaki nem érti meg az üzenetet?

– Az Írás szerint a karma egyre erőteljesebben reagál, hogy felhívja az ember figyelmét: ezt is ebben a történelmi helyzetben igazolhatjuk önmagunk számára. Csak annyi a teendőnk, hogy megfigyeljük, mi történik a saját viselkedésünk következményeként.

– Jó, de mi van akkor, ha az embert találomra kiszemeli és megöli egy sorozatgyilkos? Ezzel valami olyasmért fizet meg, amit korábban követett el?

– Nem. Ne felejtsd el, hogy a karmának semmi köze fizetséghez, törlesztéshez. A karma visszatükrözi azt, amit cselekszik az ember. A fegyveres rabló például azt a hazugságot akarja igazolni, hogy az ilyen viselkedés elfogadható. Ugyanaz, mintha hazugsággal vagy csalással szerezne meg a pénzt, csak még rosszabb. És el fogják szedni tőle azt a pénzt, hogy megtudja, milyen érzés, és megváltozhasson. Sajnos sokan ürügyként használják a karmát, hogy folytathassák üzelmeiket, mondván mindenki ezt teszi velem, akkor miért ne tenném én is velük? Ezek nem veszik tudomásul, hogy a megváltozásuk érdekében kapják a leckéket.

– Amikor valaki egy sorozatgyilkos áldozatává válik – folytatta Wil –, hacsak nem sorozatgyilkos ő maga is, akkor arról van szó, hogy rosszkor volt rossz helyen. Ez szerencse kérdése, nem a karmáé, és azért történik meg, mert a világ a mai állapotában tökéletlen. Pszichológiai és genetikai szempontból már tudjuk, mi a helyzet a sorozatgyilkosokkal a gyerekkori traumák vizsgálata és a genetikai kutatások révén. Ideális esetben valaki hamar észrevenné ezeket a tényezőket, és idejekorán közbelépne az illető érdekében, hogy ne is legyen alkalma másokat bántani. Sajnos még nem vagyunk eléggé felvilágosultak ahhoz, hogy efféle beavatkozásokra képesek legyünk. Remélhetőleg egyszer majd azok leszünk.

– Addig pedig, gondolom, a szerencsében reménykedhetünk.

– Igen, legalábbis addig, amíg elég messzire nem jutunk az Integrációkban ahhoz, hogy rájőjjünk: védettséget is élvezhetünk.

– Hogy érted azt, hogy védettséget?

Wil közelebb hajolt.

– A hopi barátaimtól azt hallottam, hogy ezek a véletlen balesetek, szerencsétlenségek nem szükségszerűek. Az Írás azt mondja: a spirituális tudatosság növekedésével megtanuljuk, hogy észrevegyük a megérzéseket és előjeleket, amelyek segítségével elkerülhetjük a bekövetkezés előtt álló baleseteket, támadásokat. Azt mondták, a Negyedik és Ötödik Integrációnál jutunk el arra a szintre.

Hirtelen rekedtes dübörgés hallatszott: több quad közeledett bömbölve az úton, onnan, amerről érkeztünk. Mire felkaptuk a hátizsákokat, és bevettük magunkat a sűrűbe, már oda is értek.

– Ezek a parkórség összkerék-hajtású járgányai – kiáltotta Wil, és fölfelé sietett a hegyoldalon, hogy minél távolabb kerüljünk a zajtól. Közben láttuk, hogy az emberek szerteszét futnak, fedezéket keresve. A kanyon falának közelébe érve két férfit pillantottunk meg: a meredek sziklafalat próbálták megmászni.

– Ezek sportolók – mondta Wil, és intett, hogy siessek. – Valószínűleg van engedélyük.

Hirtelen a szemünk láttára az egyik rögzítőszeg kipattant a sziklából, ettől az egyik hegymászó fejjel lefelé fordult, és úgy lógott a húszméteres szakadék fölött, alatta hegyes kőfokak meredeztek. Akkor kiszakadt egy másik szeg is, a hegymászó három métert zuhant, és ott maradt függve. Felordított rémületében.

Gondolkodás nélkül a sziklaperemhez rohantam. A másik hegymászó hevesen integetve mutogatott a sátruk felé. Azonnal láttam, hogy egy teljes tekeres tartalék kötél hever a sátor mellett a földön. Felkaptam, odarohantam a sziklához, és egy kiálló párkányon megállva alig három méterre voltam a szerencsétlenül járt hegymásztól.

A kötél végét odahajítottam a cimborájának, és ő pontosan tudta, mit kell tennie. A kötelet átfűzte egy szilárdan rögzített kapcsón, és a végét leengedte a barátjának, aki a félelme ellenére is körül tudta kötni magát. Ezután már csak annyi dolgom maradt, hogy rögzítem a kötél nálam lévő végét, nehogy a fiatalember tovább zuhanjon. Egy perc alatt levágta magát a többi kötélről, aztán Willel ketten simán leeresztettük a földre.

Összeszedtük a holminkat, közben a megmentett hegymászó annyira feldúlt volt, hogy megszólalni sem bírt. A barátja vizet itatott vele, és halkán beszélt hozzá egy percig, aztán bennünket is odahívott. Alattunk, a kanyon mélyén bőgték a quadok motorjai, de a hegymászó mintha nem is hallotta volna.

– Ha maguk nem járnak erre – mondta –, nem is tudom, mi történhetett volna. Vissza kell vinnem Sedonába. Bárcsak meghálálhatnám maguknak valahogy!

Összenéztünk Willel.

Aztán elmondtam nekik, milyen helyzetben vagyunk: azt, hogy ennivalóra van szükségünk.

– Nos – szólta a hegymászó –, abban éppen segíthetünk. Négy napra jöttünk, de a barátomat megviselte a sokk. Holnap el akar utazni. Rengeteg ennivalónk megmaradt, az mind a maguké lehet.

Felpakoltuk az ellátmányt, és sietve továbbhaladtunk északkelet felé, ahol találtunk egy másik helyet, ahol elrejtőzhettünk a sziklák között. Onnan még jobb rálátásunk nyílt

a kanyonra, ahol a parkőrök letartóztatták vagy visszafordították az embereket, egyiket a másik után. Kerestem Rachelt és a társaságát, de senkit sem láttam közülük.

– Itt kellene maradnunk egy ideig – javasolta Wil –, amíg nyugalom lesz. – Arcán még mindig ott ült a döbbenet, hogy mi történik a kanyonban.

– Tudom. Tudom. És jelent valamit ez az egész? – mondtam.

– Hogy jelent-e valamit? Ennél egyértelműbb szinkronicitássorozatot még sohasem láttam. Emlékszel, amikor a kocsidban jöttünk a kocsma felől, és én mindenféle manővert végeztem, hogy lerázzam a követőket? Azt mondtad, hogy bámulatos, milyen gyorsan működik a szinkronicitás. Hát most te működtél ugyanolyan gyorsan. Gondolj bele – folytatta Wil. – Amikor manipulációval akartál ennivalót szerezni, megmutatkoztál előttem az Igazság Törvénye. Az, hogy a turisták elutasítottak, remekül illusztrálta a Kapcsolat Törvényét. És közvetlenül ezután elloptak tőled valamit, hasonlóan hamis ürüggyel, ez pedig a Karma Törvényének illusztrációja. Most meg ennivalót szerezted nekünk, ami egész idő alatt a célod volt.

Csak néztem, ezt az utolsó részt nem sikerült teljesen megfejtennem.

– Nem érted? – erősködött. – Az intuíció tüstént megmondta, hogyan segíthetnél a leghatékonyabban ezeken az embereken. Beugrott a segítség módja, és te meg is tetted, még hozzá gyorsan.

Beláttam, hogy igaza van. Igazából nem is gondolkodtam a cselekedeteimen. Valami módon egyszerűen csak tudtam.

– Ennek az a neve, hogy a Segítség Törvénye. Ez is be van építve az univerzum szerkezetébe és a tudatunk működésébe. Valahogy tudomásunk van arról, hogy másoknak mire van szükségük a környezetünkben, és amikor erre reagálunk, eh-

hez a törvényhez igazodunk. Az embernek csak annyit kell tennie, hogy végiggondolja: Hogyan segíthetek? És ilyenkor valami mindig beugrik. Ilyenkor a segítség érdekében az embernek minden szükséges eszköz a rendelkezésére áll, és állandóan úgy érzi: jó helyen van, a jó időben ahhoz, hogy változtasson az események menetén. Érted már – folytatva pillanatnyi szünet után –, hogy mindent összevéve mi a Harmadik Integráció lényege? Az igazodás. Az, hogy az ember igazodjék a törvényhez. Ezt is bebizonyítottad önmagad számára. Ezt valósítottad meg itt a kanyonban. Aki valóban őszintén figyel, ugyanilyen egyértelműen megláthatja ezt a saját élete közegében. Ébredésünkben ez a következő lépcsőfok. Mint mondtam: ebben a materialista korszakban hozzászoktunk ahhoz a gondolathoz, hogy egy kis hazugság, egy kis ferdítés az igazságon nem baj, sőt kívánatos. Elvégre ebben a világban ember embernek farkasa, nem? A kereskedőket az igazság eltorzítására oktatják. A politikusok választást nyernek általa. Az apró betűs záradékokkal ellátott szerződések életformává váltak. De nézd meg, milyen most a világ – folytatta Wil. – A korrupció hamar lelepleződik. Naponta újabb botrányok kerülnek napvilágra. A csalókat becsapják. Ez történik olyankor, ha a kultúrát a karma egyre gyorsabb, egyre sűrűbb zápora csapkodja. Ez azért van így, hogy lássuk a tökéletlenségeket, hogy tehessünk valamit ellenük.

Csak úgy dőlt belőle a szó.

– Ha viszont elkezdesz a legteljesebb igazság szerint élni, és felismered, hogy a másoknak nyújtott segítség, a jó példa mutatása a legjobb, amit tehetsz önmagad érdekében, nos, akkor minden megváltozik. Igazodni kezdesz a világmindenség működésének rendjéhez. Felhagysz a manipulációval, és többé nem vonzod életedbe a manipulátorokat. Sőt az ellenkezője történik. Ha a rendhez igazodsz, és a segítségnyújtásra gondolsz, elkezdesz olyan embereket vonzani, akik azért

jelennek meg, hogy segítsenek neked. És akkor szárnyal magasra a szinkronicitás, akkor valósulnak meg az álmaid. Ha ezt mindenki megérti – magyarázta Wil –, az emberek világa egy csapásra megváltozik. A vállalkozások másként működnek majd. Az a vállalkozás, amelyik igazodik a rendhez, mindig igazat mond a termékéről, és mindig a szolgálatot, vagyis a segítségnyújtást tartja szem előtt. És aki így jár el, titokzatos módon megjelennek körülötte, akiknek szükségük van arra, amit kínál.

Még sosem láttam Wilt ennyire izgatottnak. Eszembe jutott az adakozás, a jótékonyosság. Meg is kérdeztem Wiltől, hogy arról mit gondol.

– Az is része a segítségnyújtásnak – mondta. – A pénz csupán a tartalékolt energia egyik formája, és az ember életében a karma áramlatait követi. Aki pénzért manipulálja az embereket, az manipuláció által veszíti el a pénzét, vagy gazdasági hullámvölgyek, váratlan kiadások által. Az adakozás által hamar a helyes irányba fordíthatjuk a hajót. Ne költs el minden centet, inkább vonj meg magadtól egy keveset, és minden hónapban tedd félre a jövedelmed tíz százalékát. Azután már csak meg kell várnod, amíg az intuíciónak megsúgja, hogy kinek adományozd. Az intuíció nem fog elmaradni. Utadba kerül majd valaki, akinek éppen egy angyalra van szüksége, neked pedig részed lesz abban az örömben, hogy módodban áll segítséget nyújtani. És ez is erősíti, növeli a feléd irányuló segítség áramlatát. Több lehetőséged lesz a sikerre.

Elhallgatott, rám nézett.

– Nem ismertem senkit, aki ebben a szellemben adakozott, és nem bizonyosodott meg arról, hogy ez működik.

Egy hosszú percig csak néztük egymást. Tudtam, hogy ő is ugyanazt érzi, amit én: a tudatosság és az energia áradását. Teljesen integráltuk a Harmadik lépcsőfokot, és elhelyeztünk

egy újabb mozaikdarabkát a spirituális valóság kirakójátékában: az Igazodást.

– Mondtak valamit a hopik – kérdeztem végül – a következő Integrációról, a Negyedikről?

Wil bólintott, az arca komoly volt.

– Ők azt mondták, hogy a Negyedik Integráció talán a legfontosabb része az „alaprak”, mert az mutatja meg, hogy az egésznek mi a tétje. Ha már képesek vagyunk huzamosan az igazsághoz tartani magunkat, igazodni a rendhez, meg fogjuk tapasztalni, milyen határtalanul elterjedt a hazugságok rendszere a földön.

Nem léphetünk tovább, amíg meg nem értettük ezeket a terjedő ideológiákat, és be nem látjuk, milyen veszedelmesen polarizáló, megosztó a hatásuk. Csak akkor leszünk képesek leválasztani magunkat az igaztalanságról... akkor tudunk áttörni oda, ahol már az igazságért állhatunk helyt.

AZ IDEOLÓGIA FELISMERÉSE

A sziklák mögött maradtunk, és lestük, mi történik odalent az úton. Az volt a tervünk, hogy várunk sötétedésig, és közben kitaláljuk, hova menjünk. Wil beszámolójából úgy hangzott, hogy a Negyedik Integráció nagyobb falat lehet, és veszélyesebb a többinél. Lehet, hogy a kanyon hatása volt, de a veszély lehetősége nem nyugtalanított annyira, mint szokott. Teljesen belehelyezkedtem abba az állapotba, hogy úton vagyok. Nyitottan vártam a szinkronicitás újabb tanújeleit, tudatában voltam annak, hogy az emberi spiritualitás valóságának felfedezésén és a rendhez való igazodáson munkálkodunk.

Wil hirtelen felült, és kémlelni kezdte a lejtőt a kanyon falának tövében. Úgy száz méterre tőlünk egy csoport haladt északkelet felé. Ahogy kiértek egy kisebb facsoport mögül, láttuk, hogy Rachelék haladnak ott. Ő lépdelt az utolsó előtti helyen a sorban.

Amint észrevettem, nyomban megtorpant, és a hegyoldal felé, vagyis felénk nézett. Nem láthatott, de nyilvánvalóan érezte, hogy figyeljük. A mögötte haladó magas, szakállas férfi mondott neki valamit, és taszított rajta egyet, hogy induljon tovább.

Wilre néztem.

– Láttad ezt? Akarata ellenére fogva tartják!

– Úgy fest a helyzet – felelte Wil.

Láttam rajta, hogy tudja, valamiféle kötődést érzek Rachel iránt.

– Figyelj – mondta –, azt hiszem, egyedül kellene odaosonom, hogy kihallgassam, miről beszélnek. Ha ketten megyünk, észrevesznek.

Tudtam, hogy Wil részesült ilyen kiképzésben, hát bólintottam.

Wil könnyített a hátizsákján, az ennivaló egy részét át pakolta hozzám.

– Ha napszálltáig nem jönnek vissza, akkor később megkereslek. Rendben?

Kibújt a kövek mögül, és elindult a lejtőn. Hosszú ideig néztem utána, néhányszor még megpillantottam, ahogy fák és kiálló sziklák mögött lopakodott. Aztán elveszítettem szem elől.

Pár perc múlva beszélgetés hangjaira lettem figyelmes. Négy parkőr közeledett felém az úton. Felkaptam a hátizsákomat, és átsiklottam a sziklák túloldalára, abban a reményben, hogy észrevétlenül eljutok a sziklafalig, ahol korábban a hegemászók akartak felkapaszkodni.

Hirtelen valaki megragadta a karomat, és egyetlen rántással megállított, amitől a hátizsák előreleendült, és én elveszítettem az egyensúlyomat. Egy nagydarab, túranadrágos, napszemüveges férfi nézett le rám. A háta mögül egy másik férfi lépett elő, lehajolt, és udvariasan talpra segített.

– Emlékszik rám? – kérdezte angol akcentussal. – Hol van a barátja, Wilson James?

Azonnal felismertem: a szőke férfi volt, aki a kocsmában megfigyelt.

– Wil elment – feleltem.

A parkőrök is odaértek, a férfi jelentőségteljes pillantást váltott velük. Azok bólintottak, és elindultak visszafelé, le a hegyről.

– Semmi baj – folytatta a férfi. – Maguk ketten nagyon értenek az eltűnéshez, de tudniuk kell, hogy nincs szándékunkban bántani magukat. Segíteni akarunk.

Néhány lépéssel távolabb húzott, hogy a többiek ne hallják.

– Nincs sok időnk. De valamit még megmondok magának.

Nagyon figyeljen. Tudunk ennek az Írásnak a felbukkasáról, és tudjuk, hogy maguk a hátralévő részét keresik. Nagyon érdekel bennünket, hogy mi az üzenete; azt szeretnénk, ha folytatnák a kutatást, és tájékoztatnának arról, hogy mit sikerült kideríteniük.

Tekintete éppen csak egy kicsit volt ijesztő.

– Ki maga? – kérdeztem. – Kinek dolgozik?

Mosolygott.

– Mondjuk, hogy egy olyan csoport nevében beszélek, amely minden nyugati állam kormányában a legmagasabb szinten jelen van.

Nem volt könnyű elhinnem, hogy jól értettem.

– Mi a csodáért érdekelheti magukat egy ilyen ezoterikus szöveg? Ez spirituális dolgokról szól.

Hosszan a szemembe nézett, és láthatólag rájött, hogy csak akkor tud meggyőzni, ha felfed némi további információt.

– Bízni akarok magukban – mondta. – Ez a spirituális kinyilatkoztatás olyan korszakban jelent meg, amikor a különböző vallások közötti háború jelenti a legveszélyesebb problémát. Ne hagyja magát rászedni! Ezzel állunk szemben: háború zajlik azok között, akik túlnyomórészt az egyik vallás nézeteit vallják nyugaton, másfelől azok között az országok között, amelyek nagyrészt keleten terülnek el, és más nézeteket vallanak. Egyes frontokon ez a háború látszólag csendesebb, de a mélyben egyre fokozódnak a feszültségek. A legkiválóbb elmék dolgoznak nekünk, és mindegyiknek az a meggyőződése, hogy a teljes pusztulás felé vezető lejtőn csúszunk lefelé. A probléma egyszerű – folytatta –, a bosszú öngerjesztő körforgása régi beidegződés. Ha megölünk egyet közülük, tízen állnak a helyére. És ahányszor megölnek valakit közülünk, magas helyekről újra elhangzik a felszólítás, hogy drasztikusabb eszközöket vegyünk igénybe önmagunk megvédésére. Ebben nincs középút. És a legrosszabb még hátravan. A konf-

liktus könnyen átcsaphat nukleáris háborúba. – Közelebb lépett. – Ismeri az iráni elnök vallási kötéseit? Ő is tagja a Tizenkettek nevű szektának. Ők abban hisznek, hogy az Armageddon, a háború, amely a jövődőlés szerint elpusztítja a világot, örvendetes esemény, mert hitük szerint a végső összecsapás közeledtével előlép a fellegekből a Messiás ottani megfelelője, akit a Tizenkettedik Imámnak neveznek, elpusztítja az összes ellenségüket, és megteremti az ideális világot, amely az ő hitükre alapozódik. Csak hogy tudja, mennyi örült-ség van a világban – folytatta a férfi –, elmondom, hogy hasonló nézeteket találunk a nyugati zsidó-keresztény fanatikusok között is. Ők is kívánatosnak tartják az Armageddont, mert abban hisznek, hogy akkor jön el a Messiás, hogy hasonlóképpen megsemmisítse az ellenséget. A jelek szerint mindkét táborban akadnak olyanok, akik személyes kötelességüknek érzik, hogy előmozdítsák a nagy háború bekövetkezését. A fanatizmus jelensége – tette hozzá – mintha azt jelezné, hogy a csüggedés, a kétségbeesés növekvőben van a világban. Az emberek mindenütt a maguk vallási doktrínáiba kapaszkodnak mindenáron, és úgy érzik, rajtuk kívül az egész világ megbolondult. És abban reménykednek, hogy Isten majd beavatkozik, és véget vet a nyomorúságnak.

Komolyan gondterheltnek láttam.

– Nem tartja különösnek – folytatta –, hogy az irániak így beszélnek, azok után, hogy az izraeliek mi mindennel próbálkoztak? Irán sokkal előbbre tart a nukleáris fejlesztéssel, mint bárki hinné. És sok bázis mélyen a föld alatt van, ezért a bombatámadások nem jelentenek elrettentést. Egyes elemzők szerint máris rendelkeznek robbanótöltetekkel, és már csak a célba juttató rendszert kell kidolgozniuk. – Kinyújtotta a karját, visszaadta a hátizsákomat. – Nem állítom, hogy tudom, mi van ebben az Írásban, amit maguk tanulmányoznak. Nekem egyelőre úgy tűnik, hogy üres fecsegés. De Wilson James hírét már

jól ismerjük. Ha ebben az Írásban benne van a valódi megoldás, arról tudni akarunk. – Komoran hozzátette: – Különben a csoportunk kénytelen lenne olyan intézkedéseket tenni, amelyeknek senki sem örülne.

A fenyegetés ellenére kezdtem úgy érezni, hogy őszinte velem.

– Ne fáradjanak azzal, hogy felvegyék velünk a kapcsolatot – jelentette ki. – Meg fogjuk találni magukat. A kormányuk minden szintjén megvannak az embereink, úgyhogy minden kapcsolattartási eszköz a rendelkezésünkre áll. – Elhallgatott, és egy hosszú pillanatra a szemembe nézett. – Van itt még valami. A csüggedés hangulata nemcsak egyházi körökben tapasztalható. Ugyanúgy jelentkezik a politikában is. A bal- és a jobboldal egyaránt egyre veszélyesebb csoportokban polarizálódik, ezek is a világ összeomlásában hisznek, és szélsőséges akcióikat ezzel igyekeznek igazolni. Ezért is fontos, hogy cselekedjünk. Maguknak is az az érdekük, hogy hozzánk igazodjanak ebben az ügyben.

Azzal erősen megszorította a kezemet, közölte, hogy a neve Peterson ezredes, majd a földre helyezett válltáskájából előhúzott néhány papírlapot.

– Ez itt az Írás általunk megtalált részeinek fordítása – mondta távozóban. – A Harmadik és Negyedik Integráció. Megkérdeztünk néhány embert, akik szerint több is megvan a szövegből innen északra, egy nagyobb hegy közelében.

Sokáig kuporogtam ott a sziklák között, és zúgott a fejem a hallottaktól. A napot újabb, vastag felhőréteg takarta el, és baljós, hideg szél kezdett fújni észak felől. Kinyitottam a hátizsákomat, előhúztam egy széldzsekit. Most már legalább tudjuk, hogy ki követ bennünket. Ha pedig igaz, amit a geopolitikai helyzetről és az emberek kétségbeeséséről mond, akkor lehet, hogy az Írás ezért került nyilvánosságra éppen most.

Hirtelen eszembe jutott, vajon nem kellett volna-e beszél-

nem Petersonnak azokról a férfiakról, akik a jelek szerint fogva tartják Rachelt. Úgy gondoltam, talán nem, hiszen magam sem voltam biztos benne, hogy valóban helytálló-e a feltevésem. Egy pillanatra arra gondoltam, hogy elolvasok valamennyit a Petersontól kapott két Integrációból, de rájöttem, hogy nem tudok koncentrálni. Úgy éreztem, tükön ülök, muszáj csinálnom valamit.

Végül úgy döntöttem, hogy elindulok arra, amerre Wil ment.

– Készülj fel a szinkronicitásra! – mondtam ki hangosan, hogy emlékeztessem önmagam. – Maradj központosítva az igazságban, és tetteid igazodjanak a rendhez.

Körültekintően haladtam tovább a kanyonban, míg észre nem vettem egy másik gyalogösvényt, amely jobb felé ágazott el, és egy sziklahasadékon keresztül északkelet felé haladt. Látszott az úton, hogy ritkán járnak rajta, de tucatszám láttam arra haladó, friss emberi lábnyomokat. Követtem őket, és a következő hatalmas, vörös szikladombhoz jutottam, ahonnan végigtekintettem az északon elterülő lapályon.

Elöttem pár száz méterre kis tiszta láttam, ahol sokan táboroztak. A hely belül volt annak a területnek a határán, amelyet Wil emlegetett nemrég: a Titkos-hegy körzetében. Távolságban a hegyvonulat gerince magasodott. Tudtam, hogy ebben a sivatagban szigorúan tilos kempingezni. Akárhogy is azok az emberek a tisztáson, az itt-tartózkodásuk nem fog soká tartani.

Miközben leszállt a szürkület, leereszkedtem a lejtőn a síkságra. Itt a talajon kevesebb volt a kő, és sokkal több a zöld; nagy területeken borókabokrok és hatalmas tölgyek éltek. Lépteim hallatára nyulak szaladtak el a kövek között.

A tisztásra érve hinni sem tudtam, mennyi ember gyűlt össze ott. Onnan, ahol megálltam, látni lehetett, hogy a táborozók majd' egyhektáry területet megtöltöttek. Többtucatnyian járkáltak a táborhelyen. Olyan volt, mintha valaki hatvansze-

mélyes zenei fesztivált rendezett volna a sivatagban, kilométerekre mindentől, olyan helyen, ahova mindenki csak gyalogtúra árán juthat el. A valóságban inkább spontán összejövétel volt ez, amelyet a szóbeszéd és az írás felfedezésének vágya hozott össze.

Megképződött előttem az események tágabb valósága. Ezeknek a szövegeknek részletei feltehetőleg a világ minden táján előkerülhettek. Vajon más helyeken is tartottak ilyen gyűléseket ugyanabban az időben?

Hirtelen egy quad motorjának bögését hallottam meg a távolban, a kanyon felől: tudtam, hogy a parkőrök errefelé tartanak. Sietni kezdtem, kinéztem egy helyet a tisztás északi pereme közelében, ahonnan, reményeim szerint el tudok majd tűnni a borókásban, amikor ideérnek. Körülöttem nyolc-tíz táborítz lobogott.

Levest főztem magamnak a gyorsfőzőn, megettem, közben vártam, hogy teljesen besötétedjen, aztán kimerészkedtem, hogy megnézzem, Wil vagy Rachel itt van-e valahol. Vagy fél óra hosszat sétáltam, néztem az embereket, és hallgattam, hogy az Írásról beszélgetnek. A csoportok egymás között csereberélték a példányokat, és megosztották egymással a Tudatos Beszélgetés terén szerzett tapasztalataikat.

Javarészt előbbre tartottam az Integrációkban, mint azok, akiket hallottam, így nem éreztem késztetést, hogy bárkivel beszédbe elegyedjem. Előbb körbe akartam járni, hogy lássam, kik vannak itt. Sokáig tartott, de a terület nagy részét sikerült teljesen feltérképeznem, kivéve néhány nagyobb csoportot a terület déli pereme közelében. Az első legalább húsz főből állt, akik mind egymáshoz közel táboroztak le.

A csoport közepén kis gázlámpa függött egy faágon, furcsa, sárga fénybe vonta a környéket, mint amilyen a vidéki házak tornácán látható rovarcsapdák fénye. A lámpás körül éjjeli lepkek és szitakötők röpködtek kísértetiesen.

Ahogy közelebb értem, majdnem összeütököztem egy másik férfival, aki ugyanakkor akart belépni a táborhelyre. Mindketten megtorpantunk, hogy elkerüljük a karambolt. Kivártam, és azon törtem a fejem, hogy ez a találkozás vajon a szinkronicitás megnyilvánulása-e.

– Bocsánat – mondta barátságos hangszállal.

– Semmi baj – feleltem.

Jól megnézett magának.

– Hohó, már láttam magát a Boynton-kanyonban. Bizonyára a fordításokat keresi.

– Igen, így van.

– Honnan jött ide?

Láttam, hogy fel akar mérni valamilyen okból.

– Georgiából – feleltem.

Ő Robertként mutatkozott be; Idahóból érkezett.

– Georgiából, mi? – kérdezett vissza. – Néhányan közülünk is odavalósiak. Nálunk megvan a fordítás egészen a Harmadik Integrációig.

Ekkor egy harmadik férfi lépett oda, és egy bögre kávé nyomott a kezébe, mire Robert megkérdezte, hogy én is kérek-e egyet.

– Jólesne – feleltem, és már biztos voltam benne, hogy itt valami fontos dolgot fogok megtapasztalni.

Leültünk a tűz mellett, én is kaptam egy bögre forró kávé, amely csodásan illatozott.

– Fantasztikus, hogy ez az Írás éppen most kerül elő – mondta Robert. – Az ország nagy veszélyben van. Lehet, hogy ettől majd észbe kapnak az emberek. Biztos vagyok benne, hogy a kormány nemsokára meghirdeti a hadiállapotot, addigra pedig a lakosságnak fel kell készülnie. Az lesz az első dolguk, hogy elkobozzák a fegyvereket és egy csomó könyvet is.

Világossá vált, hogy olyan emberrel beszélgetek, aki a politikai szélsőjobboldal nézeteit vallja.

– Egy pillanat – szóltam közbe könnyedén. – Ez mind nem történhet meg. Alkotmányos garanciák vannak ez ellen.

– Viccel? – kérdezte. – Egy-két balos bíróval több, és máris másként áll a zászló. Bármilyen megtörténhet. Az ország, ahol felnőttünk, már nem a régi. Most kell tennünk valamit. Szerintünk az Írás a baloldal elleni lázadásra fog felszólítani.

– Micsoda?! – csattantam fel. – Nem létezik, hogy ebből az Írásból bárki a lázadás gondolatát olvashatná ki. Legfeljebb egy felvilágosult centralizmus gondolatát. Maga olvasta?

– A nagy részét – mondta harsányan. – Az embereink most tanulmányozzák aprólékosan. Majd tájékoztatnak a részletekről. Maga talán nem hiszi, de a dolgok nagyon hamar el fognak korcsosulni. Döntse el, melyik oldalra fog állni, amikor ez bekövetkezik.

Csoportjának több tagja is meghallotta a hangját, és elindultak felénk.

– Mindenkinek fel kell ébrednie – folytatta. – A balosok a túlszabályozással lassan felszámolják az alkotmányt. Hasznot húznak a gazdasági válságból, hogy megszilárdítsák a hatalmukat. – Elhallgatott, és szinte keresztüldöfött a tekintetével.

– Szerintem maga eltúlozza a valóságos történéseket – mondtam. – A válság alatt valóban balra tolódás volt tapasztalható, mert erősebb szociális hálóra és fogyasztóvédelemre volt szükség. De azóta az inga már az ellenkező irányba lendül.

Ettől hirtelen hátralépett, és egyre erősödő gyanakvással méregetett.

– Ejnye, fiúk – mondta a többieknek –, azt hiszem, egy balos tévedt közénk.

Mielőtt válaszolni tudtam volna, többen is odaugrottak, hogy kifejtsek saját nézeteiket a tárgyról, lényegében Robert szavait visszhangozták, és arrogánsan gúnyolódtak a naivitásomon. Ahogy mondták a magukét, kissé zavartnak kezdtem

érezni magam, kibillentem egyensúlyomból, és már nem akartam vitatkozni velük.

Hát ennyit a szinkronicitásról – mondtam magamnak. Ideje itthagyni őket.

– Nézzék – mondtam távozóban –, minden, amit mondanak, vitatható, de maguk nem nyitottak a vitára. Mindegyik témának másik oldala is van. – A kávésbögrét letettem egy sziklára.

Robert hangosan nevetett, de a többiek közül jó néhányan igencsak fenyegetően néztek rám.

– Ébredjen már fel! – ordította az egyik. – Maguk, baloldaliak irányítják ezt az országot, de már nem sokáig tűrjük. Inkább a nagyvállalatoknál legyen a hatalom, mint maguknál, hiszen maguk idioták.

Visszamentem a sátorhoz, és éreztem, hogy a tiszta gondolkodásom lassanként visszatér. Eszembe sem jutott volna, hogy a szélsőjobb érdeklődik az Írás iránt, már ha ez valódi érdeklődés. Valószínűbb, hogy a saját céljaikra akarják felhasználni. Az egészben az nyugtalanított a legjobban, hogy az energiaszintem mennyire leapadt. Éreztem, hogy racionális álláspontot képviseltem velük szemben: azt, amelyet igaznak hittem, de a verbális agressziójuk egyértelműen hatást gyakorolt rám.

Aztán világosság gyúlt a fejemben. Ezek megfélemlítők, ugyanabban az értelemben, ahogy a régi prófécia írta le őket a Negyedik Felismerésben. Most jutottunk el a Negyedik Integrációhoz – természetes, hogy megfélemlítők kerülnek az utamba!

A prófécia megmutatta, hogy a megfélemlítőket nem érdekli az igazság, és a következmények is csak érintőlegesen motiválják őket. Mindenekelőtt a másokon való uralkodásból fakadó hatalom érzésére vágnak. Ennek érdekében képesek még mindenféle tényeket is koholni, hogy a másikat kibillentsek egyensúlyából, kikezdjék magabiztosságát. Ha pedig a

megfélemlítés sikerrel jár, akkor az áldozat teljesen elveszíti központosított tisztánlátását, aláveti magát a megfélemlítőnek, aki persze bőséges energiát és hatalmat nyer a többiek figyelmétől. A megfélemlítés a hatalmaskodás megszállottságnak nevezhető viselkedés, amelynek célja az, hogy félretolja az egyén bizonytalanságát.

A manipulációnak ez a fajtája a jobb- és a balszélnek egyaránt fő jellemzője: azoké, akik a politikához elsősorban ideológiai alapon közelítenek. Nem hajlandók a témákat megvitatni. Csak az ellenfél leordítása és a győzelem a céljuk. A régi prófécia megjósolta, hogy ez az önző bizonytalanság csak úgy oldható fel, ha az ember megtalálja a valódi bizonyosságot: a belső spirituális kapcsolatot, amelyben az igazság keresése és a Segítség fontosabb a győzelemnél.

Leráztam magamról az élmény emlékét, és folytattam a keresgélést, hátha megpillantom valahol Rachelt vagy Wilt, de nem láttam senkit, akit felismertem volna. Már éppen visszamentem volna a sátorba, amikor meghallottam, hogy tőlem jobbra valaki nagy hangon beszél az egyik táborhelyen. Odanéztem, igyekeztem a tűz vibráló, halvány fényében látni valamit. Az éjszaka a tábortűzek ritkás füstjébe burkolózott.

Négy-öt ember körvonalait sikerült kivennem: egy nagy tábortűz fényében csoportosultak. Ketten közülük heves vitát folytattak egymással. Egyikük kiabált, a másikban pedig... Coleman ismertem fel!

Annyira megörültem neki, hogy odasiettem, és megálltam a jobbján, hogy támogatást tudjak nyújtani.

– Maga is szélsőjobb! – harsogta a nagyhangú ember. – Ha nem az lenne, nem beszélne így!

Coleman a fejét rázta.

– Én csak azt mondom, hogy egyensúlyra van szükség. Vannak, akik óriási kormányzatot akarnak, amely mindent

kézben tart és szabályoz, mások nagy vállalati, piaci hatást akarnak, és nagyon csekély szabályozást. Szerintem a helyes álláspont valahol középtájon van, épp csak annyi szabályozással, hogy a fogyasztók védelmét biztosítsa.

Ellenfele nem is figyelt rá, helyette arról kezdett szónokolni, hogy pontosan ezek a szélsőjobb hívószavai, amelyekkel az emberek javát szolgáló programokat aláaknázza. Szélsőségesnek, fasisztának nevezte Colemant, aki rá akarja tenni a kezét a világ gazdaságára, és el akar nyomni mindenkit, aki nem gazdag.

Ebben a pillanatban világosság gyűlt a fejemben. Most a fordítottját látjuk annak, amit korábban megtapasztaltam. Amikor mérsékelt alapállásból próbáltam politikai vitát folytatni a szélsőjobbos fickóval, balosnak nevezett. Most meg egy szélső baloldali fickó azzal vádolja Colemant, hogy jobboldali szélsőséges, pedig ő ugyancsak mérsékelt álláspontra helyezkedett.

Mindkét fanatikus ugyanazt a taktikát alkalmazta. Ha valaki a legcsekélyebb mértékben ellentmondott nekik, egyszerűen áttolták az illetőt a szélsőséges kategóriába – így lesöpörhetővé váltak, nem számítottak embernek, nem kellett őket komolyan venni. Ezen a módon mindkét oldal – a szélsőbal és a szélsőjobb – igazolva látta saját szélsőséges viselkedését. Mindkét oldal úgy tekintett önmagára, mint a jókra, akiknek a civilizáció védelmében harcolniuk kell a lelketlen ellenséggel szemben.

A másik férfi csak ordított, Coleman csüggedten nézett rám, és intett, hogy menjünk el onnan.

– Hova iszkolsz, jobber? – kiáltotta valaki a csoportból. – Úgysem győzhettek. Ha kénytelenek leszünk diktatúrát bevezetni, megteesszük. Nem győzhettek.

Távolabb érve, ahol már nem láthattak, Coleman megállt,

és a hátizsákjából előhúzta a Negyedik Integráció egy példányát.

– Beszélünk kell – jelentette ki.

Visszamentünk oda, ahol letáboroztam, és ott elmondtam neki mindent, ami történt: azt, hogy megtapasztaltam a Harmadik Integrációt, hogy láttam Rachelt és a furcsa csoportot, amely körülvette, hogy szóváltásba keveredtem a szélsőjobbos pasival, aki ugyanolyan irracionálisan viselkedett, mint ez a baloldali figura, akivel Coleman vitatkozott.

Coleman végighallgatott, közben elszáradt mesquite-gallyakat gyűjtött. Többször megállt közben, hogy közölje: ő is hasonló tapasztalatokat szerzett a Harmadik Integrációval kapcsolatban, persze nem úgy, hogy odalett az ennivalója, csak eltévedt, és másoktól kellett útbaigazítást kérnie. Mindketten ugyanoda lyukadtunk ki: az Igazodásnál tartottunk, és a Negyedik Integrációt kerestük.

Amikor odaértünk, elővettem azt a néhány szál gyűjtőt, amelyet Wil tett a hátizsákomba, és raktam egy kis tüzet; közben hegyeztem a fületem, hogy nem hallok-e a parkőrök közeledésére utaló jeleket.

Coleman nézte, mit csinálok, és közben egyre izgatottabb lett.

– Látta már, mit mond az Írás a Negyedikről?

– Még nem.

– Oka van annak, hogy pont ilyeneket tapasztalunk! Az Írás szerint a materializmusból a spirituálisabb világnézetbe való átmenet során az udvariasság az első, ami kirepül az ablakon. Akik a régi világnézetet őrzik, gyakran egyre böszültebben kapaszkodnak rögeszméikbe, mígnem ideológiává válnak, olyan eszmerendszerré, amelynek már semmi köze sincs az igazsághoz. Arra a látszólagos észleletre alapul, hogy létezik egy gonosz ellenség, amely az egész világot fenyegeti. A fenn-

álló végveszélyes helyzetben úgy érzik, rendjén való, ha felhagynak az igazságon alapuló demokratikus vitával és a törvényes eljárásokkal. A politikai bal- és jobboldal – mondta mind jobban belelendülve – egyaránt egyre szélsőségesebb, mert mindkettő olyan erős fenyegetést érez a másik oldal részéről, hogy azt hiszi, szélsőséges eszközökhöz kell folyamodnia. És persze ez az egész öngerjesztő módon működik. Ha az emberek eltúlozzák a tényeket, akkor elhagyják a valóság talaját, ilyenkor belép a Karma Törvénye, mindkét oldal bevonja önmaga ellentétét, azok ugyanúgy hazudoznak, és csak egymás tüzeit szítják. És az a legrosszabb – folytatta –, hogy azokat, akik középen állnak, mindkét oldal folyamatosan szélsőséges-séggel vádolja, ahogy az imént is láttuk, úgyhogy mindenkit fokozatosan tolnak az ellenkező véglet felé. – Egy bottal a tüzet piszkálta. – Az Írás szerint a veszély a politikai gondolat polarizálódásában rejlik: naponta újabbak zárkoznak fel a szélsőségek mellé. Ez rendkívül veszélyes helyzet. Mindkét oldaltól kitelik, hogy erőszakossá vagy zsarnokivá válik. Az Írás kijelenti, hogy azok, akiknek már sikerült igazodniuk a rendhez, meg kell találniuk a módját, hogy kiálljanak a szélsőséges ideológiákkal szemben egy új, az igazságnak szentelt, felvilágosult központ megteremtésével. Azt mondja, hogy ez különösen igaz a vallásos ideológiákkal szemben való konfrontációra.

Csak bámultam.

– Nagyon érdekes – vetette fel –, amit a Rachelt kísérő csoportról mondott.

– Miért?

– Mert az Írás azt mondja, hogy korunkban a vallásos ideológia is erősödni fog. Ebben a korszakban, amikor sokan nyílt vitát szeretnének folytatni a spiritualitásról, hogy konszenzust alakíthassunk ki a spirituális valóság mibenlétét illetően, a hagyományos vallások hívei közül sokan fenyegetve érzik ma-

gukat, és tanaik védelme érdekében sokan maguk is szélsőséges cselekedetekre ragadtatják magukat egészen addig, hogy mindent feladva a világvégét kívánják.

Eszembe jutott, amit Peterson ezredes mondott.

– A világvége-rajongókról beszél? – kérdeztem. – Akik az Armageddont szeretnék látni?

– Igen.

Beszélgetésünket ebben a pillanatban quadok motorjának mély, távoli morgása szakította meg. Messze voltak, de nagy sebességgel közeledtek. Az emberek mindenfelé villámgyorsan bontani kezdték a sátraikat, és összekapkodták a holmijukat.

– Tűnjünk el innen! – mondtam, felugrottam, és pakolni kezdtem a hátizsákomat.

– Összeszedem a sátram, és mindjárt itt vagyok! – mondta Coleman, és elrohant az éjszakában.

Ekkor vagy húsz méter távolságból női sikoly ütötte meg a fületem. Nagy elemlámpákkal főszerelt férfiak megragadtak egy nőt, és a holmijában kutattak. Mások, többen is, felém tartottak.

Mást nem tehettem, mindent begyűrtem a hátizsákba, és elfutottam a sötétbe. Láttam, hogy az egész környéken elemlámpás férfiak járnak végig a táborhelyeket, láthatólag kerestek valamit. Lekuporodtam, mert néhányan alig tíz méterre tőlem rontottak rá egy táborhelyre. Lámpáik fénykévéje a fejem fölött kalimpált.

– Adják ide a fordításokat – mondta az egyik férfi arab kiéjtéssel.

Valaki más odakiáltott a társának, és a szavaiban indiai akcentust hallottam. Az egyik férfiban felismertem azt a magas szakállast, aki a Rachelt fogva tartó csoport tagja volt.

Mostanra már a quadok is a nyakunkon voltak, az emberek szétszóródtak, és az elemlámpák hirtelen elsötétültek.

Távolabb húzódtam az öröktől, és erőltettem a szemem, hátha meglátom valahol Colemant. Az lett a vége, hogy vagy száz méterrel távolabb elrejtőztem a sziklák között. Örök tucatjai terelték össze az embereket, és elküldték őket a tisztásról. Én továbbindultam észak felé.

Egy órát gyalogolhattam, és egyszer csak földbe gyökerezett a lábam. Hallottam, hogy valami a bal oldalamon megmozdul, és elindul felém. A zaj abbamaradt, én hátrálni kezdtem az ellenkező irányba, és pont a karjába futottam egy magányos alaknak, aki pisztolyt nyomott a bordáim közé. Valaki más a földre tepert, és egy nagy elemlámpa fénye vágott az arcomba.

Néhány száz méteren keresztül vonszoltak észak felé, egy fenyővel sűrűn benőtt területre, ahol húsznál többen vártak ránk. Kis tábortűz fénye világította meg a jelenetet. Az a csoport tanyázott itt, amelynek tagjai Rachelt fogva tartották.

Egy férfi, aki a csoport vezetőjének látszott, odajött, és egy hosszú pillanatig az arcomba bámult. Erős testalkatú ember volt, katonai gyakorlóruhát viselt, sötét haja már őszülni kezdett. Megrázta a fejét, és elfordult. Mélyeket lélegeztem, igyekeztem összeszedni magam, és elkerülni, hogy pánikba essem. Végül is, mondtam magamnak, Rachel is együtt volt ezekkel az emberekkel, és nem úgy láttam, mintha nagyon feldúlt lett volna.

Viszont ezek nagy erővel rontottak rá a tisztáson tanyázókra, mindenkit megrémítettek, és láthatólag az Írás részleteit keresték. Láttam, hogy egy magányos kaktusz tövében dossziékból, papírlapokból álló kupac hever. Valaki odajött, átkutatta a hátizsákomat, és könnyűszerrel megtalálta a példányomat.

Ekkor két újabb alak lépett elő a sötétből. Egyikük Rachel volt, a másik egy harmincöt év körüli, választékos öltözetet viselő arab férfi. Rachel közelebb jött, és észrevett, a tekintetünk egy pillanatra találkozott, de aztán közénk állt valaki.

A csoport főnöke odajött, és hanyag testtartásban leült velem szemben.

– Hol van az Írás többi része? – kérdezte. Őt hallottam már korábban is: indiai kiejtéssel beszélte az angolt.

Eltökéltem, hogy központosított állapotban maradok, és vagy az igazat mondom, vagy nem mondok semmit.

– Csak ennyi van nálam – feleltem.

Válasza mosoly volt, amelyet más jelzővel nem írhatok le, csak ezzel: szenttelen.

– Rendben van, barátom, akkor hol találhatjuk meg ennek a leletnek a többi részét?

– Nem tudom. Az ember útmutatást kap, ami elvezeti.

– És magának vajon Peterson ezredes mutatta az utat?

Megdöbbsentem, amitől felcsillant a szeme. Láthatólag elégedett volt önmagával, amiért tudomást szerzett az ezredes létezéséről.

– Ó, igen – folytatta –, mindent tudunk a csapatáról. Maga is mondjon el mindent, amit csak tud róla.

– Nem nehéz – feleltem. – Csak ma találkoztam vele először, és semmit sem tudok róla, csak azt, hogy őt is az érdekli, hogy mi áll ebben az Írásban, ugyanúgy, ahogy például magát is.

– Igen, mi jelenleg is tanulmányozzuk – mondta a főnök. Szeme jelentőségteljesen Rachelre villant, aki a papírkupac mellett ült.

– És magával mi a helyzet? – kérdeztem. – Magának mi a véleménye erről a dokumentumról?

Láthatólag szórakoztatta, hogy ilyen körülmények között még kérdezni merészelek.

– Nekünk nem mond semmit – jelentette ki. – Mi már ismerjük az igazságot.

Elfordult, és a Rachellel együtt érkezett, jól öltözött férfinak mondott valamit. Hallottam, hogy Adjarnak szólítja.

Ebben a pillanatban Rachel egyenesen a szemembe nézett, és tekintete oly intenzív volt, hogy kénytelen voltam elfordítani a tekintetemet. Tekintetünk találkozása nem romantikus pillanat volt – legalábbis úgy gondoltam, hogy nem az. De határozottan szokatlan volt, és olyan mélyen érintett, hogy el sem tudom magyarázni. A szemem sarkából láttam, hogy közelebb szeretne valamit.

Működjön együtt – a szeme mintha ezt akarta volna sugallni. Ne csináljon cirkuszt. Ettől kutyaszorítóba kerültem. A tisztánlátásom érdekében tudatos, központosított állapotban kell maradnom, ahhoz viszont meg kell mondanom az igazságot – már amennyit tudok belőle. Az igazságnak megfelelő megjegyzéseimet úgy kell megfogalmaznom ennek az embernek, hogy azzal magamat ne keverjem bajba.

A vezető visszajött hozzám.

– Ez az ideológiáról szóló rész – mondta – olyanokról szól ugyebár, akik hazugságban hisznek, és ezt tudják is. Például akik pénzért hazudnak és lopnak, mint maguk, nyugatiak.

Leste, hogy védelmembe veszem-e a modern világot, de nekem az jutott eszembe, hogy más irányban induljak el.

– Szerintem – válaszoltam – az Írás azokról az emberekről beszél, akiknek megrögzött nézeteik vannak a valóságról, és arról nem is hajlandók vitába bocsátkozni. Felhagytak a fejlődéssel, csak a múltat ismételtetik. Beszélgetéseik nem tudatosak.

– Mint például Peterson?

– Azt nem tudom.

– De tudja!

Most először valóban fenyegetően lépett fel. Tudtam, hogy ingoványos talajra tévedtem.

– Igen – mondtam. – Azt hiszem, szeretne megoldást találni a vallásháborúk megállítására, még mielőtt késő lesz.

Olyan volt, mintha visszafojtott düh halmozódna benne.

– Egyedül magának akarja a hatalmat – felelte erre a férfi.
– A háborút pedig nem lehet leállítani. A háború: legfelsőbb elrendelés. Azt hiszem, maga rá akar szedni engem. – Azzal ismét hátat fordított nekem.

Rachel merőn nézett, a tekintete óvatosságra intett.

A főnök Adjarhoz fordult.

– Állítson melléjük őt egész éjszakára.

Adjar intett két férfinak, akik fölemeltek, és leültettek Rachel mellé, aztán ivrit nyelven mondott valamit egy másik nőnek. A nő tőlünk három méterre leült egy köre, Uzi géppisztolyát az ölébe fektette. Adjar szavaiból azt vettem ki, hogy Hira a neve.

Odahajoltam Rachelhez, és újra megéreztem a rózsailatú parfümöt, ami ebben a környezetben szinte nem is világi, angyali jelenségé tette.

– Kik ezek az emberek? – suttogtam.

– Velük vagyok már egy ideje – felelte halkán –, de még mindig nem sokat tudok róluk. A többségük különféle arab szektákhoz tartozik, de vannak köztük nyugatiak is, zsidók és keresztények a világ minden tájáról. Csak egyetlen közös vonást látok bennük: mindannyian a világvége-prófécia megszállottjai. A vezetőjüket Anishnak hívják. Ő az, aki összefogja őket.

Gyorsan elmondtam neki, amit Petersontól hallottam a vallási fanatikusokról, akik kívánatosnak tartják az Armageddönt.

Egy percig elgondolkodott.

– Tudom, hogy Anish tervez valamit. Csak azt nem tudom, hogy mit. Ők apokaliptikusoknak nevezik önmagukat.

– És magát nem engedik szabadon?

– Eddig nem nagyon erőltettem. Megígértették velem, hogy segítek nekik megérteni az Írást, bár néhányan már most is tudják, miről van szó benne. – Adjarra nézett, aki gyorsan félrefordította a fejét.

Mély lélegzetet vettem, aztán elmondtam Rachelnek, hogy ezek az emberek milyen rémületet keltettek a tisztáson táborozók között.

– Gondoltam, hogy erőszakkal kobbazzák el az emberektől a példányaikat – felelte. Rám nézett, megint a tekintetemet kereste. – Meddig jutott az Integrációkban?

– A Harmadikat befejeztem, és már belekezdtem a Negyedikbe is.

– Tehát már érti az ideológiák polarizáló hatásának és a mérsékelt nézetek elutasításának problémáját?

– Igen.

Ettől felderült.

– Nos, a Negyedik végkövetkeztetése nagyon sokatmondó. Azt mondja ki, hogy az ideológiákban elveszett emberek számára csak egy megoldás van. Az Írás szerint nekünk, akik már megvalósítottuk az igazodást, és az igazságban központosítjuk önmagunkat, nekünk kell eljutnunk hozzájuk.

– Ez mit jelent?

– Azt, hogy elég sokunknak kell megvalósítani az Integrációkat, míg végre kellő hatást tudunk kifejteni a meggyőzésük érdekében, mielőtt késő lenne. Meg kell győznünk őket, hogy az egyetlen lehetőség az igazodás. Az emberek egy szempillantás alatt is képesek megváltozni.

– Versenyfutás az idővel – jegyeztem meg.

Értetlenül pillantott rám.

– Valaki ezt a kifejezést használta, amikor először hallottam az Írás létezéséről.

Ebben a pillanatban a főnök, Anish lépett oda, és mondott valamit Adjarnak, majd alaposan végigmért engem. Felingerelte, hogy álltam a tekintetét. Valósággal felbőszült tőle.

– Hogy képzeled, hogy csak úgy belenéz a szemembe? – ordította. – Adja meg a tiszteletet! Maguk mind a ketten azért

vannak életben, mert én megengedem. Ha már nem szolgálják többé a céljainkat, egy pillanat alatt megszabadulhatok maguktól. – Pattintott az ujjával, hogy érzékeltesse, milyen gyorsan eltehetne bennünket láb alól. Aztán váratlanul lecsilapodott, elmosolyodott. – Majd holnap elmondanak mindent, amit csak tudnak.

Még egyszer felnyársalt a szemével mindkettőnket, aztán otthagyt.

A fenyegetés nagyon hihetőnek hangzott, éreztem, hogy energiaszintem lezuhan. Rachel komolyan a szemembe nézett, majd őrzőnk felé fordította tekintetét. Hira higgadtan nézett vissza, majd sportolóhoz illő, elképesztő könnyedséggel leugrott a szikláról, készen mindenre, történjék bármi. Rachel egy fejbiccentéssel jelt adott neki.

Rájöttem, hogy Rachel valószínűleg összebarátkozott ezzel a géppisztolyos nővel. Sőt úgy ítélt, hogy Rachel Hirával és Adjarral is spirituális kapcsolatot teremtett. Amikor már biztos volt, hogy Anish nem jön vissza, Rachel megint közel hajolt, és a tekintetemet kereste.

– A Negyediknek van még egy részlete, az utolsó – mondta. – Mindannyiunknak be kell látnunk, hogy önmagunkban nem vagyunk képesek olyan erős hatást kifejteni, hogy szembehelyezkedjünk az ilyen emberekkel. A Negyedik Integráció szerint át kell törnünk önmagunk nagyobbik részéhez... és ott meglelhetjük a „védettséget”.

AZ ISTENI KAPCSOLAT

Egymagamban ültem, és a hamvadó tüzet bámultam. Adjar, a jól öltözött arab visszajött, és sokáig beszélgetett Rachellel, miközben összeszedték az Írás példányait.

Utána Adjar felügyelete mellett állítottam fel a sátram, aztán ellenőrizte, hogy Rachel is nyugovóra tér a sátrában, én pedig magamra maradtam, csak Hira, az őrünk maradt ébren, meg három fanatikus, akik a táborhely túlsó végében üldögéltek. Néha fojtott nevetésben törtek ki, cigarettáztak, és időnként húztak egyet a náluk lévő borosüvegből.

Kóválygott a fejem attól, hogy milyen helyzetbe kerültem. Energiám a padló közelében, és sejtelmem sem volt, mit tegyek. Egy pillanatra eszembe jutott az Írás, amely valamiféle „védelemről” szólt, de ez sem segített. Akármit jelent ez a kifejezés, a jelentése homályban marad mindaddig, amíg nem történik valami, és a gyakorlati tapasztalat nem tölti meg tartalommal. Addig csak egy újabb elvont kifejezés marad, semmi több.

Hira felé nézve úgy ítélt meg, hogy egyetlen gyors iramodással talán megszökhetnék tőle, de ez azt jelentette volna, hogy itthagynom Rachelt, és őt nem akartam sorsára hagyni. Hira hirtelen körülnézett, aztán rajtam állapodott meg a tekintete, és amikor a tekintetünk találkozott, az arcán érdeklődést, sőt már-már kíváncsiságot véltem felfedezni, de csak egy pillanatra.

Valamitől, amit megfigyelhettem rajta, jobban éreztem magam, az is eszembe jutott, hogy megpróbálok szóba elegyedni vele, de letettem róla. Hosszú volt a nap, és a félelmem ellenére ellenállhatatlan fáradtság szállt rám. Néhány per-

cig még néztem az éjszakát, és igyekeztem életre kelteni magamban a szinkronicitásra való készenlétet, aztán bemásztam a sátramba, és a szó szoros értelmében képtelen voltam ébren maradni. Vajon hol lehet Wil? – gondoltam. – És Coleman?

Arra ébredtem, hogy a sátram mellett fojtott hangon beszélgetnek. Először arra gondoltam, hogy álmodom, de aztán határozottan felismertem Rachel hangját. Megnéztem az órát: egy óra volt hátra napkelteig.

– Hát nem érti? – kérdezte Rachel hangos suttogással. – Ki kell találnunk, hogyan hidalhatnánk át a köztünk lévő különbségeket.

Kinéztem a sátor nyílásán: Rachel a tűz mellett ült, Adjar vele szemközt. A tábor többi része sötét volt és csendes. Már Hira sem ült ott a kövön.

Rachel kötötte az ebet a karóhoz.

– A spiritualitást nem lehet erőltetni. Azt az embereknek maguknak kell fölfedezniük.

A férfi a fejét rázta.

– Mi abban hiszünk, hogy a kultúrát spirituálissá kell alakítani, és annak is kell maradnia. A hatalmon lévőknek fenn kell tartaniuk a spiritualitás szabályait, különben a nép elkényelmesedik, ellustul. Nézze meg, mennyi szabadosság, romlottság, dekadencia van a maguk filmjeiben, zenéjében! Vagy maga talán annyira büszke a korrump politikusaikra?

– Nézze – érvelt Rachel –, a kultúránk egyes részeit én sem szeretem. De a szabadság fontos, férfiaknak és nőknek egyaránt. Mi van, ha az Írás igazat mond? Maga érti a szöveget. Maga már megtapasztalta az igazodás élményét. Mi lenne, ha az emberek a világon mindenütt megtanulnák és gyakorolnák a spiritualitásnak azt a formáját, amely megteremtí az a fegyelmet, amelyről maga beszél, de önkéntesen, és mindenki a csodálatos élmény kedvéért vesz részt benne?

Hira jelent meg rémült arccal, és ivrit nyelven mondott valamit Rachelnek. Adjar úgy nézett rá, mintha meg akarná ütni, de inkább elfordult, és undorodó képpel néhány lépéssel távolabb ment tőlük.

Felcsaptam a sátor előlapját, ettől mindannyian össze-rezzentek. Rachel sötét, gondterhelt arccal nézett rám, és Adjarhoz lépett.

– Néhányan a többiek közül elszólták magukat – suttogta Rachel Adjarnak. – Anish azt mondta, nem fog elengedni bennünket! Segítenie kell, hogy megszökhessünk!

Adjar hallgatott.

– Tudja, mit mond az Írás – magyarázta Rachel. – Azt mondja, hogy megtapasztalhatunk valamiféle áttörést. Meg kell tudnunk, hogy mi lehet az. Lehet, hogy a két oldal közötti ellentét feloldásához vezethet. Mi van, ha az Armageddonnak mégsem muszáj bekövetkeznie?

Adjar megint elfordult, látszólag komolyan vívódott.

Végül így szólt:

– Rendben van. Szedjék össze a holmijukat.

Hira a vállán himbálózó géppisztollyal odafutott Rachelhez, önmagára mutogatott, és mondott valamit, ami minden valószínűség szerint azt jelentette, hogy ő is velünk akar jönni.

Rachel megfordult, és rám mosolygott, mintha teljesen megdöbben volna attól, hogy kérése meghallgatásra talált. Megperdültem, és bontani kezdtem a sátram, amilyen hal-kan csak tudtam. Néhány perc múlva mindhárman óvatosan útnak indultunk észak felé. Mögöttünk Adjar állt mozdulatlanul, magas homloka csillogott a tűz fényében.

– Adjarral mi lesz? – kérdeztem Racheltől suttogva, amint a meredek, bozótos hegyoldalon kaptattunk felfelé a Titkos-hegy irányába.

Rachel megállt, és visszanézett a férfira.

– Nem tudom – felelte.

Rachel talált egy hasadékot egy meredek sziklafalon, ahol átnyomakodhattunk jobb felé egy keskeny gerincre. Hirtelen hangos kiáltások, ordítások jutott fülünkbe az apokaliptikusok táborából; feltehetőleg akkor vették észre az eltűnésünket. Láttam, hogy odalent felvillannak a nagy elemlámpák, és férfiak egy csoportja elindul felénk.

Lépteinket meggyorsítva haladtunk észak felé, és egyre beljebb jutottunk a Titkos-hegy körüli pusztaságba. Tudtam, hogy ez a terület legalább száz négyzetkilométeres, nehezen járható terep. Napkelte után is még sokáig gyalogoltunk, minden emelkedő tetején megpihentünk, és megnéztük, hogy a fanatikusok még a nyomunkban vannak-e. Mindannyiszor ott láttuk őket, de nemigen jutottak közelebb.

Miközben a nap mind magasabbra kapaszkodott az égen, egyre szaporítottuk lépteinket, míg végül már nem láttuk üldözőinket, és még kora délután is meneteltünk, míg szinte összeestünk a kimerültségtől. Ekkor letáboroztunk egy magaslaton, amelyet sűrű bozót vett körül, egy oldalt kivéve, ahonnan jól leláttunk a völgybe.

A nap hátralévő részében húskonzervet ettünk, aztán felváltva örködtünk és aludtunk. Végül összegyűltünk a sziklák peremén, hogy megnézzük a naplementét. Rachel mellém ült le, Hira néhány lépéssel távolabb, és folyton azt kémlelte, hogy nem lát-e mozgást valahol. Nagyon nyugtalan volt. Ahogy a nap lassan alábukott, utolsó sugarai az örvénylő fátyolfelhőket érték, s ettől azok olyanok lettek, mint a rózsa-szín angyalok.

– Azt hiszem, bennünket védelmeztek odalent – jegyezte meg Rachel.

Bólintottam.

– Most is szükség lesz rájuk! – kiáltott fel Hira.

Száz méterre tőlünk egy hét fanatikusból álló csoport üggett felénk a hegyoldalon. Néhánynak fegyver lógott a vállán.

– Indulás – mondtam. – El kell tűnnünk innen.

Percek alatt összekapkodtunk mindent, és futottunk felfelé a meredeken a hegy teteje felé sziklaszirteket, facsoportokat kerülgetve. Hira előttünk haladt, mutatta az utat.

– Jó, ha ő vezet – mondta Rachel. – Izraelben katonai kiképzést kapott.

Egy keskeny párkányon óvakodtunk végig, amikor a lábam hirtelen megcsúszott, éreztem, hogy megbillenek, és dőlni kezdek az alattunk hat-nyolc méterre lévő, hegyes kőszirt felé. Az utolsó pillanatban elkaptam egy három méterrel lejjebb lévő sziklát, és lecsúsztam rajta, közben a kő durva felülete lehorzsolta a karomat.

– Megvan még? – kérdezte fentről Rachel suttogva.

Láttam, hogy nem tudok felmászni hozzá.

– Meg – feleltem –, de találnom kell egy másik utat felfelé. Majd később találkozunk valahol.

Rachel bólintott, elindultam. Hátranézve a sűrűsödő sötétben az apokaliptikusok elemlámpájának villogását láttam, ahogy bukdácsolva közelednek. Hirtelen eldőrdült egy lövés, egyetlenegy, de a sziklafaláról visszaverődő visszhang megsokszorozta, a lelkem is megdermedt tőle.

Hiába ismertem jó néhány módszert, energiaszintem még tovább süllyedt. Igyekeztem fölerősíteni a tudatosságomat: mondogattam magamnak, milyen fontos, hogy végigcsináljam ezt, és megtaláljam az Integrációk többi részét. Megpróbáltam felkészülni a szinkronicitás megjelenésére, és valahogy védelmet találni, de jól tudtam, hogy senki sem jár itt a vadonban, aki a segítségünkre lehetne.

Futottam a sötétben, kőről kőre ugrándozva. Egyszer csak a legnagyobb réműletemre olyan helyre jutottam, ahonnan nem haladhattam tovább előre, csak lefelé a lejtőn, a billegő

elemlámpák felé. Ráadásul a lejtő mentén nyaktörően meredek sziklafal magasodott. Szinte függőleges falon kellett felmásznom, hogy az üldözőket elkerüljem.

Megint eldőrdült egy lövés, amitől teljesen pánikba estem. Minden teljesen értelmetlenné vált. Csak a félelem maradt és a menekülés kétségbeesett vágya.

Odaértem a sziklafal tövébe, kinéztem a legjobb útvonalat, amit láttam, és mászni kezdtem, mintha az életem forogna kockán. Minden alkalommal, amikor egy sziklapárkányra jutottam, a lámpák fényei körülöttem imbolyogtak, s ebből tudtam, hogy üldözőim is másznak utánam. Vajon célba vettek már a fegyvereikkel? Ez a gondolat egyre erősödő pánikhullámokkal borított el, míg a rettegés már elviselhetlenné vált. Éreztem, hogy kezdem megadni magam az elkerülhetetlen halálnak, a beletörődés lassan beborított, mint egy vizes lepedő, és elszívta maradék energiámat. Két lábam mintha ólomból lett volna.

Aztán hirtelen feltolult bennem egy emlék. Voltam már pontosan ilyen körülmények között évekkal ezelőtt Peruban, ahol a próféciát kerestem. Pontosán ilyen helyzetbe jutottam: megadtam magam a halálnak, hogy megszabaduljak a félelemtől. Akkor, azon a másik hegytetőn olyan tudatállapot nyílt meg előttem, amelyet sem addig, sem azóta nem tapasztaltam.

Ez a gondolat valamelyest segített visszanyerni a belső egyensúlyomat, és felmáztam a sziklafal tetejéig. Ezután átpréseltem magam két magas szirt között egy szűk átjárón, hogy tovább haladhassak jobb felé. Megdöbbenésemre zsákutcában találtam magam: mély szakadék tátongott előttem. Pontosán úgy, mint Peruban.

A hátam mögött kövek gurultak a lejtőn, jelezve, hogy a fanatikuskok közel vannak. Reszketeg lábam összebicsaklott alattam, leroskadtam a sziklákra. Megint elborított a vizes le-

pedő: a feladás érzése, de most nem engedtem teljesen elhatalmasodni. Egy részem, az a rész, amelyik emlékezett a perui eseményekre, nem adta fel. Átkerültem egy olyan zónába, amelyben pusztá szemlélővé váltam, szenttelen tanúvá, aki csak azért van ott, hogy megfigyelje a kibontakozó, sorsomat meghatározó drámát.

Mély lélegzetet vettem, megnéztem a környezetemet, vártam, és akkor, ugyanúgy, ahogy Peruban, valami változni kezdett. Minden erőfeszítés nélkül figyeltem, hogy a tudatom egyszer csak megnő, kitágul, magába ölel mindent, ami körülvesz, minden furcsán ismerőssé válik, mintha újra magamba fogadnám önmagam egy részét, amelyet régen elvesztettem.

Érzékeimet megrohanták a benyomások, amelyeket eddig észre sem vettem. Fejem körül apró lepkék és más szárnyas rovarok röpködtek. Tücskök vagy talán szöcskék harsogták dalukat a fákról, a kövek közül. Észrevettem egy nagy madarat is, talán héja lehetett vagy bagoly, amely durva betoppanásomtól felriadva hangos kiáltással szárnyra kapott. Szárnyának minden egyes csapását hallottam, mintha lassítva repült volna el.

Fölöttem az ezüstös hold, amely mostanáig segített előrehaladnom, már alacsonyán függött az égen. Felnéztem rá, és éreztem, hogy lényem még tovább tágul, erre az érzésre is emlékeztem korábról. A holdat már nem egy látszólag kétdimenziós égi objektumnak láttam, mintha a tévé képernyőjén nézném.

Az a részem, amelyik megfigyelővé vált, ezt az ezüstgerezdet nagyobb összefüggésben látta: érzékelttem, hogy a hold fázisai valójában azért állnak elő, mert a nap sugarai másként érik a világűrben keringő hold gömbölyű, háromdimenziós felszínét.

Az érzékelés még tovább nyitotta tudatomat, már nem-

csak a holdat ölelte fel, hanem a napot is, amely a nyugati horizont alatt függ a világűrben, és onnan küldi sugarait a holdra. Térérzékelésem annyira kitágult, kiindulva a közvetlen környezetből, vagyis a sziklapárkányról, amelyen ültem, hogy minden irányban felölelte a kozmoszt – nem is csak a fejem fölött és körülöttem megfigyelhető részét. Éreztem azt is, hogy mi van a talpam alatt, a földgolyó túlsó oldalán.

Ezzel hirtelen minden különleges mélységet nyert, valamiféle szuper-háromdimenziós kiterjedést, ami felfokozta a valóságosságát, a létezését mindennek, ami az érzékelési tartományomba került, az arcom előtt röpködő apró rovaroktól a Holdon túl található galaxisokig. Mindent a teljes univerzum tág perspektívájából tudtam szemlélni.

Lenyűgöző szépséggel, fenségesen életre kelt körülöttem minden. A kövek és a fák tündöklő színekben ragyogtak, a rájuk eső fény sokszínű tükröződésekkel emelte ki a körvonalait, a repedéseket. A párkányon jobbra tőlem magas fenyőfa állt, és szinte felrobbant a piros és kék csillogás ezernyi árnyalatában.

Mintha a felfokozódott szépérzékelem rántott volna magával, azt éreztem, hogy az érzelmi világom is kitágul, a körülvevő világ minden dolgához szoros kapcsolat, mély szeretet fűz. A szívem táján mintha felfakadt, kiáradt volna valami, és minden kétséget kizáróan, biztosan tudtam, hogy otthon vagyok, itt részesülök gondoskodásban és – szinte el sem tudtam hinni – tökéletes védelemben.

Egy darabig csak ittam magamba az érzelmeket, de aztán kezdett átváltozni az a kép, amilyenek önmagamot láttam. Ebben az euforikus pillanatban önmagam megfigyelői része áttekintette életem minden eseményét, mint egyetlen, hosszú mozifilmet. Láttam az összes szinkronisztikus eseményt, minden gondolatot és ötletet, amelyek a múltban épp a kellő pillanatban merültek fel bennem, hogy továbbgördítsék éle-

temet – most feltárult az egész háttérben meghúzódó rejtett cél. Láttam, hogy minden, mostanáig az összes cselekedetem mind abból az igazságból eredt, amelynek kimondásáért a világra jöttem. De azt is láttam, hogy az én igazságom része egy nagy, rejtett igazságnak – a Teremtés Tervének.

Ez a felismerés mindjárt fel is emelt egy újabb, még tágabb érzelmi kitárulkozáshoz. Változatlanul bennem volt a szeretet, bennem volt az eufória, hogy otthon vagyok, hogy egy magasabb cél érdekében része vagyok a mindenségnek. De ezek mellett megjelent és egyre növekedett a mély hála érzése is a kapcsolatért és a segítségért. Olyan volt ez, mint ha valami isteni erő mindvégig mögöttem állt volna anélkül, hogy tudtam volna erről – és most váratlanul előugrott volna egy függöny mögül, azt kiáltva: „Meglepetés!”

Csak ezt sokkal intenzívebben éreztem át, a szívem legmélyén. Szinte letaglózott a felismerés, hogy része vagyok valaminek, ami sokkal nagyobb és ősbib és örök.

És ekkor, ebben a legemelkedettebb pillanatban valami más is történt. Egy személyes kapcsolódási pontot éreztem meg, és ebből áradt ki ez a szeretet, az összetartozás érzése. Mi lehet ez? Amikor elemezni próbáltam, egyszerűen eltűnt mindenestül. Amikor azonban a szeretetre, a belső egyensúlyra, a hálára koncentráltam, újra megjelent. Mintha valami módon a hála zárta volna a kapcsolat áramkörét, és közelebb hozta volna a kapcsolódási pontot.

Nagyon sokáig ültem ott, és egyszerre éreztem mindent: a felfokozott érzékelést, a szeretetet, a belső egyensúlyt, azt a felismerést, hogy létezik egy Terv, amelynek megvalósításához minden útmutatást megkapunk, és végül azt a megfoghatatlan kapcsolódási pontot, amelyet nem sikerült megértenem. Nem volt kedvem megmozdulni.

A hajnal derengése eltüntette az éjszakai égbolt csillagait, és körülöttem minden élesen, eleven színekben rajzolódott ki. Hirtelen azt éreztem, hogy figyelmemet a lejtő vonja magára. Lassanként ráébredtem, hogy emberi hangokat hallok. Talpra ugrottam, de oly könnyedén, hogy magam is meglepődtem. A testem másként működött, nemcsak a szokásosnál több energiával, hanem összehangoltabban és pontosabban. Megint átnyomakodtam a kőszirtek között, és nesztelenül elindultam visszafelé a kövek között; a hangok forrása körülbelül harminc méterre volt, a jobb oldalamon, egy facsoport mögött. Közelebb érve megismertem az akcentusukat is: az apokaliptikusok voltak.

Félelem nélkül, lassan oldalazva elindultam jobb felé, hogy fentről lenézhessek rájuk. Anish és a magas, szakállas férfi hangosan vitatkozott. Mögöttük ott volt Rachel és Hira, velük átellenben egy nagyobb termetű férfi ült. Amikor megfordult, felismertem: Coleman volt az, arcán rettegés tükröződött. Anish és a szakállas azon vitatkozott, hogy mit tegyenek a három fogollyal.

– Tudják, hogy mit tervezünk – mondta a szakállas. – Ha elengednénk, azzal veszélyeztetnénk az ügyet!

– Ugyan, mit tudnak? – érvelt Anish, és Rachelt nézte. – Semmi olyat, ami árthat nekünk. A vég már közeledik, és semmi sem állíthatja meg.

A szakállas dühös lett.

– Nem vállalhatunk ilyen kockázatot! Különben is, mit kerestünk itt fenn a hegyen? Ebben a hülye Írásban nincs a világon semmi! Miért keressük a többi részét? Egyiptomba kell eljutnunk.

Anish hátat fordított neki.

– Ragaszkodom hozzá – mondta a szakállas nagy nyomatékkal –, különben az útjaink elválnak.

Több fegyveres lépett előre a háta mögül.

– Nem, nem – mondta Anish. – A szövetségünk annál többet ér. – Megint Rachelre nézett, és a tekintetében némi szánalom villant.

– Maga nem akarja megtenni ezt – szólalt meg Rachel. – Az Írás elmondja a végső idők történetét, felfedi, hogy valójában mit jelentenek a próféciák. Tudom. Együtt kideríthetnénk az igazságot. Létrejöhetne a béke.

Ebben a pillanatban értettem meg, villámcsapásszerűen, hogy mi mindannyian – Rachel, Adjar, Hira, Coleman, én magam és Wil, akármerre jár éppen, okkal vagyunk ott, ahol vagyunk. Részei vagyunk a Tervnek. Éppen a legjobb helyen vagyunk ahhoz, hogy e fanatikusok tervét megakadályozzuk. El kellene jutnunk hozzájuk, ahogy a Negyedik Integráció tanácsolja. De hogyan?

Hirtelen az az ötletem támadt, hogy egy kicsit tovább megyek jobb felé, és kőomlást idézek elő a hegyoldalon, olyan helyen, hogy a kövek senkit se találjanak el, de akkora kavarodást okozzanak, hogy a mi csapatunk megszőkhessen. Már indultam, hogy megvalósítom a tervet, amikor észrevettem valakit pontosan azon a helyen, amelyet kinéztem magamnak. Hirtelen egy óriási kődarab zúdult le a fenyőfák felé, a nyomában más kövek is elszabadultak, az egyik akkora volt, mint egy fürdőkád. A dübörgést hallva az apokaliptikusok rohanni kezdtek az ellenkező irányba.

Tudtam, valahogy figyelmeztetnem kell Rachelt és a többieket, hogy felém szaladjanak, éreztem, hogy akaratomon kívül a szándékmező területére léptem, amely ugyanazt jelenti, mint az ima – csak hogy itt nem voltam egyedül. Kapcsolatot éreztem másokkal, akik sokan voltak, és segítettek. Kik ezek?

Rachel mintegy varázsütésre megragadta Hira karját, és a köveken bukdácsolva felém futott. Ahogy a tekintetünk találkozott, Rachel egy pillanatra lelassított, és megtán-

torodott. Hira is észrevette, hogy ott vagyok, és támogatta Rachelt, hogy el ne essék. Coleman vett észre utolsóként, aki egy sziklába kapaszkodott, hogy el ne veszítse egyensúlyát. Láttam, hogy ugyanabba a tudatállapotba emelkedtek, ahol én vagyok.

A sűrű porban és a kavarodásban rohanva magamhoz vontam a két nőt, és arrafelé vezettem őket, amerről jöttem. Coleman közvetlenül a nyomunkban futott. A kövek még mindig dübörögve záporoztak a lejtőn, én meg futás közben a kőomlás kiindulópontját néztem, mert úgy láttam, mintha mozogna ott valami. Mindenkit egy kiszögellés mögé tereltem, egy nagy fa közelében, ahol nem láthattak bennünket. Mosolyogva néztek rám, egyáltalán nem látszott rajtuk szorongás a veszély miatt.

Egyszer csak valaki kikandikált a fa mögül, és ránk bámult – Wil volt az! Látványától a tudatom még magasabba emelkedett, és amikor összenéztünk, rögtön tudtam, hogy ő is ugyanabban a tudatállapotban van, mint mi mindannyian.

– Mutatom az utat – szólaltam meg önkéntelenül. – Tudom, hova menjünk.

Sietve visszavezettem őket arra a magaslatra, ahonnan jöttem, és a szűk átjárón keresztül ki a párkányra. Rachel, Hira és Coleman láthatólag megmámorosodott ettől az új tudatállapottól, és külön-külön ültek le.

Wil meg én hátrébb húzódtunk örködni.

– Te indítottad el a kőomlást, ugye? – kérdeztem.

Wil bólintott.

Fölnevettem.

– Nekem is az volt az elképzelésem, hogy kőlavínát indított el, de neked előbb jutott eszedbe.

Rám nézett, aztán válaszolt.

– Ki tudja? Lehet, hogy neked jutott előbb eszedbe, és én

meghallottam. Vagy mindketten egyszerre gondoltunk rá. Én erre tippelek.

Tudtam, hogy a kapcsolatra gondol, amely most a jelek szerint mindannyiunk között létrejött.

Közelebb léptem hozzá.

– Szerinted a fanatikusok...

Wil befejezte a mondatomat, mielőtt végigmondhattam volna.

– Hogy követni fognak-e? Nem lennék meglepve.

Minden aggály nélkül mondta ezt, mintha semmi gondja sem lenne a világon. Az adott körülmények között ez különösnek tetszett, amíg rá nem jöttem, hogy én pontosan ugyan ezt érzem. Hipersebességgel gondolkodtunk, úgy is cselekedtünk, és azt tettük, amit tennünk kellett. De mindenben, amit csak éreztünk – a szeretetben, az otthonlét örömeiben, a rejtélyes intuíció útmutatásában – állandóan benne volt az az érzés is, hogy sérthetetlenek vagyunk, hogy semmi sem történhet velünk, amit ne lennénk képesek a magunk erejéből vagy segítséggel megoldani.

Wilre néztem.

– Te is érzed a védettséget?

Ebben a pillanatban hirtelen az a késztetés támadt bennem, hogy le kell nézнем a völgybe. Wil már el is indult mellettem, hogy ugyanezt tegye; fel is mászott egy magaslatra, hogy többet lásson. Ott voltam a nyomában. Fentről lenézve mozgást láttunk. Emberek kis csoportja tartott felénk, kezükben fegyverrel.

– Tudtam! – mondta Wil, és sietve visszament a párkányra a többiekhez.

Én is – gondoltam, és igyekeztem lépést tartani vele.

A szűk nyíláson átjutva valami más ütött szöveget a fejembe. Tegnap sötét volt, amikor kint voltam a párkányon. Lehet, hogy mégis vezet valamilyen út abban az irányban lefelé a

hegyről. Amikor odaértünk, Rachel már a hegyoldalt kémlelte Coleman társaságában; pontosan ugyanazt keresték ők is: menekülési útvonalat. Mindannyiunk agya ugyanarra a srófra járt, szuperkapcsolat létesült közöttünk.

Mostanra már Coleman is tökéletesen összehangolódott a többiekkel.

– Mi történik velünk? – kérdezte mosolyogva. – Tudtam, hogy az ötödik valamilyen áttörésről beszél, de arra nem számítottam, hogy...

– Csak a védettség érzésére koncentrálj – tanácsoltam ösztönösen.

Láttam az arcán, hogy megértett.

– Ott egy út! – szólalt meg Hira, aki a párkány jobb oldalán kandikált lefelé. – Leugorhatunk innen arra a sziklára, és onnan továbbmehetünk a lejtőn jobb felé.

Odamentem, lenéztem.

– Ötméteres ugrás!

– Meg tudja csinálni – biztatott.

Körülnéztem, és láttam, hogy mindenki magához veszi a felszerelését. Wil tekintetéből azt olvastam ki: Gyerünk!

Elsőként Hira dobta le a zsákját, és úgy szökkent le mellé, mintha az nem állna semmiből. Coleman is ledobta a csomagját Hira mellé, aztán kimászott a párkány szélére, pár pillanatig az ujjain függeszkedett, aztán elengedte. Wil ugyanígy. Aztán Rachel lépett oda hozzám, megmarkoltam a karját, és kilógtam a mélység fölé. Közben találkozott a tekintetünk, a legmélyebb, legszorosabb kapcsolatban, amit valaha átéltem: mintha a lelkünk találkozott volna.

Egy hosszú pillanatig tartottam a karjánál fogva, aztán könnyedén leejtettem a többiek mellé, majd magam is leugrottam. Zuhanás közben eszembe jutott valami, amire már nagyon régen nem gondoltam. Egész életemben, kisgyerekkorom óta többször zuhantam le különféle helyekről, néha

egészen magasról is. Egyszer, amikor még csak hároméves voltam, azt hittem, hogy tudok repülni, a nyakamba akasztottam egy kötényt, mint Superman a palástját, és leugrottam egy két és fél méteres támfalról. A hajam szála sem görbült meg.

Később, már fiatalemberként felmásztam egy betonpadlóra állított, hétméteresre kihúzott létrára, mert segíteni akartam egy világítótest felszerelésében. A létra lába kicsúszott, és én olyan magasból estem a padlóra, pontosabban éppen a létrára, a csípőm és a vállam éppen egy-egy létrafokot talált el, és ez állította meg a zuhanásomat – ez volt az egyetlen lehetőség arra, hogy elkerüljem a súlyos sérüléseket. Kutya bajom lett.

És végül az egyetemi előkészítő idején is lezuhantam egyszer. Villanyszerelőként dolgoztam, és egy bevásárlóközpont padlásán beszakadt alattam a födém, leestem az alattam lévő ékszerüzletbe, egy majd' háromméteres üveg-pultra, keresztül az üvegpalcokon, le egészen a padlóig. Landolás után óvatosan leszedegettem magamról néhány tucát borotvaéles üvegdarabot, és felálltam – ezúttal is egyetlen karcolás nélkül.

E zuhanásaim közben minden alkalommal lelassult az idő, és eláradt bennem a bizonyosság, hogy nem lesz semmi baj, és ugyanez az érzés volt bennem most is, amikor lábam a sziklára érkezett. Az jutott eszembe: lehet, hogy már akkor is a védettség érzése volt bennem tudattalanul?

Hira ment elől; találtunk is egy útvonalat, amely megke-
rült egy széles vízmosást, és a Titkos-hegy északi oldalán ért le. Hira jóval előttünk haladt: megfigyeltem, hogy kőkemény az izomzata, mint egy sportolóé, és most valósággal repítette a lelkesedés.

– Ne maradjanak le – figyelmeztetett egyszer, de még ki

sem nyitotta a száját, valamennyien ösztönösen megszaporáztuk lépteinket.

Onnan már egy kilométert sem kellett gyalogolnunk, megérkeztünk a lapályra, a Boynton-kanyontól északkeletre. Itt már elkezdtem fáradtnak érezni magam, az eufória, a tisztánlátás kezdett elszivárogni belőlem. Hira megállt egy percre, hogy kifújhassuk magunkat. Rám nézett, és láttam, hogy megváltozott az arca: mintha megint szorongás költözött volna belé. Végignéztem a többiekben, és az aggodás friss jeleit fedeztem fel rajtuk. Szemlátomást visszatértek a normális állapotukba. Visszafordultam, hogy megnézzem a hegyet.

Teljesen váratlanul egy lövés dörrenése visszhangzott végig a sivatag felett, és ettől megint úrrá lett rajtunk a pánik. Kisebbfajta sziklák álltak ki a talajból ott, amerről jöttünk, ezek közül az utolsónál jártunk éppen, innentől a terep tágas, sík pusztasággá változott. Lekuporodtunk a kövek mögött, és döntenünk kellett.

Valahol a hátunk mögött az apokaliptikusok, előttünk pedig vagy kétszáz méternyi nyílt terep a legközelebbi borókásig, ahol ismét elrejtőzhetünk. Futhattunk egyenesen előre vagy jobb felé, ahol vastagabb derekú fenyőfák és sziklák kínáltak fedezéket.

Wil feltápáskodott, odakúszott hozzám.

– Megvan még a központosításod? – kérdezte.

Ránéztem, és a fejemet csóváltam.

– Alig.

– Jusson eszedbe – mondta –, hogy csak az imént tapasztaltuk meg az áttörést, bepillantottunk egy másik tudatállapotba, és most már tudjuk, hogy ez lehetséges. Most pedig azon kell dolgoznunk, hogy visszataláljunk oda.

Ekkor több lövés dörrent, és a golyó tőlünk húszméternyi-
re a köveket találta el. Az apokaliptikusok nem tudták, hogy

pontosan hol vagyunk, de még mindig vadásztak ránk. A többiek is odakúsztak mellénk.

– Arról a párkányról lőnek, ahol voltunk – mondta Hira kissé remegő hangon.

– Mire várunk? – kérdezte Rachel. – El kellene futnunk a következő dombig.

– Megőrült? – kérdezte Coleman, és a párkány felé meresztette a szemét. – Két vagy három alakot látok ott, állig fegyverben. Jobb felé kitűnő fedezék van. Gondolkozzon!

Miközben beszélt, megjelent előttem a kép, hogy jobb felé menekülünk, és az energiaszintem egyszeriben hatalmasat zuhan. Megnéztem a másik útvonalat, és úgy éreztem, hogy előre menekülni valami okból kedvezőbb. Biztos voltam benne, hogy ez az irány a helyes döntés.

– A többiek mit gondolnak? – tette fel a kérdést Wil.

– Szerintem előre kell mennünk – mondtam.

– Micsoda? – csattant fel Coleman. – Én ugyan nem! Lekaszálnak bennünket.

Mindenki Rachelre nézett.

– Szerintem előre – mondta.

Coleman megrázta a fejét, aztán elindult jobb felé, átrohant a borókák között, és futott egyik fedezéktől a másikig. Másodpercek múlva mi, a többiek is nekiindultunk, át a nyílt terepen, jól szétszóródva, cikcakkban futottunk.

Golyózápor zúdult Coleman felé. Hátranéztem, és megláttam, hogy az apokaliptikusok pontosan fölötte, a hegyoldalban foglaltak el tüzelőállást, és onnan tartották tűz alatt. Mindenki lelassított, és Colemant nézte.

– Futás! Futás! – kiáltotta Wil, mert a sziklán álló fegyveres tüzet nyitott ránk. Bal oldalunkon golyók szaggatták a talajt, és közeledtek felénk. Láttam Wil arcát, és most először megjelent rajta a beletörődés kifejezése: az, hogy nem éljük

túl. Én viszont ugyanazt éreztem, amit régebben a zuhanásaim közben: azt, hogy nem eshet bajom.

Hirtelen egy közeledő helikopter motorjának bömbölése hangzott fel. Amikor már majdnem a fejünk fölé ért, a pilóta egyszer csak felénk billentette a gépet, és a gép hátsó részében több embert pillantottam meg. Egyikük Peterson volt. Kis késéssel ő is felismert, épp amikor újabb lövedékek fűrődtek a földbe mellettünk. Peterson rájött, hogy mi történik, jelt adott a pilótának, a helikopter nekilendült, és célba vette a sziklaparkányon tanyázó apokaliptikusokat. A tüzelés abbamaradt.

– Gyerünk! – kiáltotta Wil, és mi futottunk, amíg a legközelebbi domb tövében heverő vörös sziklákig el nem értünk. Onnan visszanézve láttuk, hogy a helikopter tesz még néhány kört a fanatikusok fölött, aztán elmegy.

– Honnan tudták a helikopteren, hogy segítségre van szükségünk? – kérdezte Hira.

– Nem tudták – feleltem. – Csak éppen erre jártak.

Értetlenül tágra nyitotta a szemét.

– Ez a szinkronicitás – magyaráztam. – Védettségben voltunk.

A NAGY KÜLDETÉS

Három órán át tartó kemény gyaloglással elértük a legközelebbi szilárd burkolatú utat. Előtte sokáig vártunk Coleman megjelenésére, arra számítva, hogy talán megpróbál visszajutni hozzánk. Még az is eszünkbe jutott, hogy megkeressük, hátha megsebesült, de elzárta utunkat egy sereg rendőrautó és a parkórség terepjárói, amelyek hatalmas porfelhőt verve robbogtak a hegy felé. Mindannyian fáradtak és megviseltek voltunk, Wilt kivéve, akit kifejezetten feldobott az, ami történt.

– Tudod – magyarázta –, az események pontosan megmutatták mindazt, amit látnunk kellett. Még sohasem láttam emberek csoportját ilyen egyöntetűen, spontán módon megnyílni az élmény számára. Az Írás kimondja, hogy erőszakos ideológiákat egymagunkban nem kezelhetünk, el kell érnünk az áttörést, és meg kell találnunk a védettséget, márpedig pontosan ez történt.

Bólintottam, fáradt voltam ahhoz, hogy megszólaljak.

– Majd Jerome-ban sokat pihenhetünk – tette hozzá. – Az az érzésem, hogy Coleman is jól van. Meg fogjuk találni.

Tudtam, Jerome egy régi bányászváros Sedonától nyugatra, mostanában képzőművészek lakják.

– Miért pont ott? – kérdeztem.

Elmosolyodott.

– Mert a hopik ott várnak ránk.

Egyetlen további szó sem esett, egy gazda kocsijával elvitettük magunkat a legközelebbi telefonfülkéhez. Wil felhívta Farkast, aki húsz percen belül ott termett, ugyanazzal a Mercedesszel. Miközben mindannyian betömörültünk a ko-

csiba, Farkas elkapta a tekintetemet, és piszkos ruhám láttán elvigyorodott.

– Meglelte a látomást? – kérdezte kuncogva.

Bólintottam, és hátradőltem a hátsó ülésen. Farkas felvitt bennünket a hegyek között fekvő bányászvároskába, és azon is túl körülbelül egy mérfölddel, egy kis családi gazdaságba. A tanyaház vályogból épült, új bádogtető fedte, és azon nap-elemek táblái sorakoztak. A házzal átellenben rudakkal elkerített karám és futtató, benne három szépen ápolt lóval. Ahogy közeledtünk, csirkék rebbentek szét a kocsi elől.

Két amerikai őslakos, két indián fogadott bennünket, egy idősebb, nyolcvan év körüli asszony, és egy kamasz fiú, aki tizenöt éves lehetett. Gyorsan feltálaltak elénk egy hatalmas vacsorát: kukoricafánkot, csirkét és hagymás guacamole-pástétomot. Egy óra múlva mindannyian jóllakottan, lezuhan-yozva, álmosan felállítottuk sátrainkat, és szinte meg sem szólaltunk. Mire lement a nap, már mindenki aludt.

Álomtalan alvás után arra ébredtem, hogy a nap besüt a sátram nyílásán, éppen az arcomra. Fejem fölött az alacsony hibiszkuszok ágain madarak kórusa dalolt. Felhúztam a bakancsomat, és kimásztam a sátorból. Odakint tűz égett; leültem mellé. Most vettem észre, hogy a ház magaslatra épült, a háztól enyhén lejtett a terep egy félhektáros tó felé, amelynek partján egy óriási hibiszkusz nőtt. A tó túlsó partján köves volt a talaj, varjúcsapat károgott fölötte.

A tájat szemlélve úgy éreztem, mintha az utóbbi napok álomban teltek volna, és most ébredtem volna régi önmagamhoz. Nagyon kellett az a bögre kávé, amit a fiú a kezembe nyomott.

– Hogy hívnak? – kérdeztem.

– Tommy – felelte tökéletes angolsággal.

Az idős asszony ott álldogált a közelben, felé intettem a fejemmel.

– A nagymamád?

– Az.

– Hogy hívják?

– Nagymama.

– Ez az egy neve van?

Bólintott.

Az asszony magához hívta a fiút, aki futva tett eleget a hívásnak, átölelte nagyanyja nyakát, és büszkén mosolyogva nézett vissza rám.

A tűz mellett álló kosárban egy csupor mézet találtam, azal édesítettem meg a kávémat, és lassan iszogattam; nem akartam a kalandjainkra gondolni. Tudtam, hogy rengeteg időm lesz még arra. Most csak üldögélni akartam, gyönyörködni a táj egyszerű szépségében, és kicsit élvezni a normális életet. Egy varjú repült át a karám felett, és leszállt egy közeli cölöp tetejére, hogy megbámuljon. Megráztam a fejem, és elfordultam.

– Máris fenn van? – szólalt meg Rachel váratlanul a hátam mögött. A hangja most kissé másként csengett, mint fenn a hegyen.

– Aha – mondtam, és felálltam. A pillantásunk találkozott, ettől furcsamód elpirultam, és attól kezdve kerültem a tekintetét, mintha egyéjszakás kalandban lett volna részünk egymással, vagy mi.

Leült a tűz mellé egy sátorponyvából varrt párnára, és a fiú neki is hozott egy kávé. Rachel benyúlt a szvetterje zsebébe, és egy dollárt húzott elő, amit a fiú először nem akart elfogadni, csak a nagyanyjára pislogott. Rachelnek végül sikerült rá-tukmálnia, a fiú ragyogó arccal farmernadrágja zsebébe tette a pénzt.

Miközben Rachelt figyeltem, a hegyen átélt események

némelyike visszafurakodott a tudatomba, legalábbis értelmi szinten. Tudtam, hogy amit megtapasztaltam, azt csak Isteni Kapcsolatnak lehet nevezni, valódi védettségnak, Rachellel és a többiekkel való, igazán mély együttműködésnek. De azt is tudtam, hogy sokkal több minden történt, csak nem tudtam felidézni.

Arra gondoltam, amit Wil mondott: bepillanthattunk abba, ami lehetséges, és dolgoznunk kell azon, hogy visszataláljunk oda. Még mindig nem tudtam, hogy ez mit is jelent. Egy perc múlva minden gondolatom elszállt, hirtelen sérülékenynek éreztem magam, és megfordult a fejemben, hogy hazamegyek. A józan ész azt mondta, hogy ami sok, az sok. Egy fanatikus csoport meg akart ölni, és sikerült ugyan megszöknünk, de minek tovább kísértetni a sorsot?

Rachel ekkor közelebb csúszott hozzám a párnával, és megszólalt.

– Fontos minden, ami ott történt.

– Bizony – feleltem, de nem voltam biztos benne, hogy akarom-e hallani, amit mondani akar.

Lelkesen csillogó szemmel folytatta:

– Az Írás azt mondja, hogy az Isteni Kapcsolat sokkal gyakrabban fordul elő, mint ahogy a legtöbben gondolják. Bele van kódolva a mindenség szerkezetébe, a tudatunk működésébe.

Kedves mosolya hatására elsodródtam gondolatainak folyamán, megint Jung írásai jutottak eszembe, és utána mindjárt az, hogy bárcsak Coleman is itt lenne! Tudtam, hogy a svájci pszichiáter nemcsak a szinkronicitás jelenségét fedezte fel. Az az elmélete is híressé vált, hogy tudatunk, eszméink felépítését archetípusok határozzák meg.

Úgy gondolta, hogy az emberek úgy tanulnak meg például járni, hogy nem kell minden egyes izmot, amely a járásban közreműködik, tudatosan irányítaniuk, mert az e tevékeny-

séghez tartozó izmok koordinációjának mintája már eleve beépült az agyunk szerkezetébe – a genetikailag tovább örökített, úgynevezett archetipikus pályákban.

A járás megtanulásához csak arra volt szükség, hogy másokat jární lássunk – ez beélesítette azokat az idegpályákat, amelyek segítségével gyorsan megtanulhattuk ezt a tevékenységet. Mivel ezek a pályák mindenki agyában nagyjából egyformák, a járás elsajátítása pontosan ugyanolyan folyamat minden ember számára.

Jung érvelése szerint a spirituális fejlődés struktúrája ugyanilyen, és ezt a rejtett pályát ugyanúgy be lehet élesíteni. És ez az élmény megint csak mindenki számára azonos.

– Tegnap annyi minden történt – mondtam végül –, hogy összeszámolni is nehéz. És úgy érzem, nem vagyok képes visszatalálni ahhoz az érzéshez, amit ott a hegyen éreztünk.

– Igen, de az Ötödik Integráció azt mondja – felelte izgatottan –, hogy nem kell emlékeznünk rá. Csak tovább kell haladnunk a további lépések integrálásával, és vissza fogunk emelkedni arra a szintre... Tudja, felerősíteni a Hatást, amelyről az Írás beszél. Az élményekből most az Ötödik Integráció részeként csak a szeretet és a védettség érzését őrizhetjük meg.

– Wil is ezt mondta – jegyeztem meg, aztán jeleztem, hogy szeretném, ha folytatná.

– Az Ötödik Integráció beteljesíti azt, amit a Negyedik előkészített – mondta Rachel. – Ha ragaszkodni akarunk az igazsághoz, és a legveszélyesebb ideológiai hamisságokkal szemben is ahhoz igazodunk, akkor elménkben megnyílik valami, ami ezt jutalmazza. Tudjuk, hogy egymagunkban, pusztán az ego erejével nem szállhatunk szembe ezzel a veszéllyel. Arra senki sem képes. Ám a ráismerés megnyitja a már meglévő pályát, és ekkor tapasztaljuk meg az áttörést, ez adja az Isteni Kapcsolatot, a védettséghez szükséges megérzéseket és szinkronicitást.

Bólintottam. A védettség érzése már kezdett visszatérni. Mostanáig rettenetes dolgok történtek az emberekkel véletlenszerűen, mert nem volt meg bennünk a kellő tudatosság, hogy meghalljuk a figyelmeztetéseket, amelyek segítettek volna elkerülni az ilyen veszélyt.

Ha az Írásnak hinni lehet, akkor a védettség a velünk született spirituális képességeink természetes része, amely, mint feltételeztem, a Kapcsolat Törvényéből ered. Ettől a gondolatától megképződött előttem a jövő. Lehet, hogy az emberiség egyszer majd annyira tudatosan éli át a megérzéseit, hogy például mindenki tudni fogja, mikor meneküljön el egy városból magasabban fekvő területekre, mert szökőár vagy földrengés várható – ugyanúgy, ahogy az állatok ma is megérik?

Rachel az arcomat kémlelte.

– Számunkra a következő lépés – szólalt meg – az, hogy elkezdjük módszeresen újra átélni azt az élményt, amelyet ott a hegyen tapasztaltunk, és fokozatosan mindennapos érzéssé váljék. A Hatodik Integrációnál tartunk. Emlékszik a Peruban talált próféciára? Hamarosan felfedezzük a küldetést.

Kicsit felém fordult, hogy ismét a szemembe nézhessen. Most valamivel tovább álltam a tekintetét, mielőtt elfordultam volna.

Farkas gördült be a ház elé a kocsival, talpra ugrottunk, hogy üdvözljük. Meglepetésünkre Colemant is magával hozta, és még valakit, akit nem láttam jól. A kocsihoz siettünk, és végre megláttam a hátsó ülésen ülő férfi arcát: Adjar volt.

Wil lépett ki a házból. Farkas elmondta, hogy Colemant Sedonában találta meg, a többi tudós társaságában. Neki is sikerült elmenekülnie, amikor a helikopter elterelte a fanatikusok figyelmét. Más hopik pedig a kórházban találtak rá Adjarra. Neki is sikerült megszöknie, bár az apokaliptikusok előtte vallatásnak vetették alá.

– A rendőrség – tette hozzá Farkas – tudott a fanatikusok jelenlétéről, de egyiküket sem sikerült kézre keríteni.

– Hallották ezt? – szólalt meg Hira. – Ez azt jelenti, hogy akár most is megjelenhetnek itt. Valamit tennünk kell.

– Mi a baja magának? – fakadt ki Adjar. – Egy percig sem bír veszteg maradni?

– És ezt épp maga mondja! – kiáltotta Hira. – Maguk a legnagyobb békebontók!

Rachel azon nyomban csitítani kezdte Hirát, a nagymama pedig a ház felé terelgette Adjart. Csak ekkor vettem észre, hogy Adjar homlokán hosszú vágás éktelenkedik, és a karja fel van kötve.

Wil jelentőségteljesen Farkashoz fordult.

– Hol az a hely, amiről beszéltél? – kérdezte.

– Lenn a tónál – intett az indián –, a nagy fa közelében. A harmónia helyének nevezzük.

– Kitűnő – mondta Wil. – Nagy szükségünk lesz rá.

A nap nagy részében pihentünk, az étkezéseket ki-ki egymagában költötte el. Adjar ki sem lépett a házból, Hira is többnyire hallgatag volt, visszafogottan viselkedett. Coleman elmesélte nekem, mit tapasztalt a fanatikusok pergőtüzében, majd utána szinte az egész napot átaludta. Szórakozottnak tűnt, mint aki erősen gondolkodik valamin, de előbb végére kell járnia a dolognak, mielőtt elmondja nekem.

Ami engem illet, teljesen felvillanyozott a gondolat, hogy az áttörés élménye be van építve az emberek agyába. Ha ez a feltevés helytálló, akkor ez azt jelentheti, hogy minden Integráció is be van építve az agyunkba, ennél fogva bizonyos értelemben a teljes emberiség osztályrésze. Elmerültem az Írás negyedik és ötödik részének tanulmányozásában, és azok pontosan megfelelték annak, amit hallottam.

Alkonyatkor körülnéztem, és azt láttam, hogy Adjar és Hira Willel társalog. A szóváltás kezdetén mindketten felemelték hangjukat, és hátat fordítottak egymásnak. Később azonban néhány percig indulatok nélkül tudtak beszélgetni. Végül mindhárman együtt lesétáltak a hatalmas hibiszkuszhoz, ahol Farkas a fatökökkel körülrakott tűzrakó helyen nagy tüzet gyújtott, és fahasábokkal táplálta. Tudtam, hogy Wil és Farkas tervez valamit. Érezni lehetett, szinte tapintható volt a várakozás a levegőben.

Magam is arra tartottam, utam Rachel sátra mellett vezetett el. Ő éppen akkor bújt elő, kezében kis jegyzetfüzettel, és rám mosolygott, mintha előre megbeszélt időpontban találkoznánk.

– Fel akartam írni pár dolgot – mondta a füzetet lobogtatva.

– Wil valamiért összehív bennünket – jegyeztem meg.

Talányos mosollyal fogadta a hírt, mintha már tudná az okot, de nem árulná el.

Közelebb érve láttam, hogy Coleman is arra tart, de ő nem nézett ránk. Határozottan éreztem, hogy ő is, akárcsak én, a közös élményeinkkel kapcsolatos gondolatokban mélyedt el. Mire a tűzrakó helyhez értünk, már majdnem besötétedett, és mindenki ott volt: Rachel meg én a tűz egyik oldalán, Adjar, Hira és Coleman a túloldalon.

Wil távolabb állt, mintha beszédre készülné, Farkas pedig a tűz mellett helyezkedett el, kezében tartva a hosszú botot, amellyel a fahasábokat igazgatta. A nagymama a hátunk mögött, közvetlenül a hibiszkuszfa alatt állt, és néha tánc lépéseket tett, de rendkívül lassú mozdulatokkal. Tommy ott ácsorgott mellette.

Farkas ekkor fogta a botját, és nagyobb területen terítette szét a tüzet; ettől a lángok nagy része kialudt, és apró szikrák forgataga röppent fel a levegőbe. Ezután Wil megkért ben-

nünket, hogy körben ülünk le egymással szemben, az izzó parázs körül elhelyezett hat farönkre.

Rachel rám pillantott, és fürgén helyet változtatott; Coleman szemben ült le. Hira és Adjar pont szemben ültek egymással. Későn észleltem, hogy hoppon maradtam. Szóra nyitottam a számat, amikor meglepetésemre Tommy odajött, és korát meghazudtoló érettséggel, szemöldökének egyetlen mozdulatával kérte az engedélyemet, hogy leülhessen velem szemben.

– Hát persze – feleltem.

Sokáig csak néztünk egymásra, a forró parázs vörös fénybe vonta arcunkat. Mostanra teljesen besötétedett, és bár alig három-négy méternyire ültünk a szemben lévőtől, a félhomályban nehéz volt kivenni egymás arcvonásait. Mintha arra kényszerültünk volna, hogy teljes alakként tekintsünk a másikra, reakcióinkhoz kevés segítséget adjon a testbeszéd és az arckifejezés. Arra gondoltam: a tűzrakásnak ez a módja valószínűleg a hopik pszichológiai fegyvere.

– Én akartam, hogy mindannyian összegyűljünk itt – kezdte Wil –, mert Farkasnak sikerült megtalálnia a Hatodik Integrációt. Azt is tudom, hogy többen előkészületeket tettek a távozásra, úgyhogy még előtte szerettem volna beszélni a társasággal. Az Írás – folytatta Wil – kijelenti, hogy ha az embernek sikerült megvalósítania az áttörést az isteni kapcsolathoz, akkor elsajátította a spirituális tudás alapját: megteremtette a tudatnak azt a stabil szintjét, amelyről, ha akar, továbbléphet a további Integrációkig. Az Írás ezt az utazást úgy nevezi: a Szent Hatás Felerősítése. Az Írás ezt a felemelkedést úgy írja le, mint a teljes Isteni Kapcsolat módszeres újratereztését, egyik részletét a másik után, míg végre a tudatunkat ismét abba a magasabb állapotba emeljük. A tetőfokát a tizenkettedik szinttel éri el, és azon a ponton már képesek leszünk fenntartani azt a tudatállapotot.

Wil itt szünetet tartott, hogy végignézzon rajtunk.

– Csakhogy – folytatta – a szöveg világosan kimondja: mindenki, aki az áttörés pillanatában velünk van, az fontos okkal van velünk. Ők jelenítik meg azt a csoportot, amely gyorsabban átsegít majd a többi Integráción. Az Írás szerint van egy másik fontos céljuk is. Közösen, együtt alkothatják az Írás által Egyetértési Mintának nevezett csoportot, amely minden egyes Integráció igazságában egyetért, és szerepe szerint, az egyetértés erejénél fogva hatást gyakorol másokra. Ezek a mintacsoportok azért nagyon fontosak, mert ha különböző vallási hagyományokat képviselő emberekből állnak, akkor a bennünk jelen lévő vallások híveinek arányában képesek az életveszélyes polarizációval, a vallási szélsőségek között fennálló gyűlölettel szembeszegülve feloldani azt. – Wil tett egy lépést felénk, és mondta tovább. – Ezek a minták azért gyakorolhatnak ilyen hatást a fanatikusokra, mert, ahogy sorra átjutunk a hátralévő Integrációkon, és hatásunk erősödik, egyetlen centrális igazságot sugárzunk ki a világba, azt, hogy lényegében minden vallás ugyanabba az irányba mutat, az Isteni Kapcsolat felé, amelyet addigra a legtöbb ember megtapasztalt már. Ez az a közös élmény, amely, ha már felismertük, segíthet összebékíteni a vallások közötti különbségeket, és az egységesedés felé segíti őket. Ne feledjük: az igazság ragályos!

Nem láttam jól az arcukat, de éreztem, hogy Adjar és Hira elhúzza a száját, sőt talán Coleman is. Közülünk többeknek, amikor eljöttek erre a találkozóra, a legkevésbé sem állt szándékukban a mai napnál tovább itt lebzselni, még kevésbé addig, amíg végbe nem megy az egységesedés.

Wil ismét elhallgatott, tudva, hogy mindenki számára bombát robbantott. Farkasra pillantottam, és esküszöm, úgy éreztem, mintha kacsintott volna.

– Mielőtt mindenki meghozná döntését ebben a kérdésben

– szólalt meg Wil –, még el akarom mondani, hogy az Írás szerint mi forog itt kockán. Akárcsak az előző Integrációk esetében, kellően nagyszámú embernek kell megtennie a hátralévő lépéseket világszerte, mert úgy lesz a hatás eléggé erős ahhoz, hogy leküzdhesse a gyorsan növekvő veszélyt. Nem cselekedni egyet jelent azzal, hogy egy másik fajta ragályt kezdünk terjeszteni, a beletörődést, a világ feladását.

Ez hatott – gondoltam. Így már valamennyien összetartozunk. Lehet, hogy kedvünk lenne eliszkolni, de ha megtennénk, az egyre fokozódó polarizáció pusztulásba sodorná a világot. Valójában már az Első Integráció óta ez a helyzet. Egyikünknek sem volt választása.

Némán néztük egymást, és észrevettem, hogy Hira nyugtalanul fészkelődik a helyén, mintha tudna valamit, amit mi nem.

Végül kifakadt.

– Ha ez mind igaz – kiáltotta –, akkor miért csak a szánkat járatjuk? Akkor csináljunk is végre valamit! Azok az alakok még szabadon vannak. Muszáj ennek a végére járnunk. – Rachelhez fordult. – Egész idő alatt figyeltem, amit te és Adjar az Írásról beszéltetek, és az emelkedett tudatállapotban is együtt voltam veled. De valami fontosat nem mondtam el, és Adjar is hallgatott róla. Anish meg a többiek kész tervvel rendelkeznek a világ elpusztítására. És végre is fogják hajtani! – Adjar szemébe nézett. – Tudod, miről beszélek. Mondd el nekik!

Adjar felállt és a távolba nézett. Egy pillanatig azt hittem, hogy egyszerűen elmegy onnan, eltűnik a sötétben. De nem, megint szembefordult velünk, és lassan visszaült a fatörzsre.

– Így igaz – mondta. – Van tervük a világvége kikényszerítésére. A csoport, amellyel együtt voltunk, két szélsőséges frakcióból tevődött össze: az egyik az iszlám hagyományra, Allahra épít, a másik a nyugati vallásokra, Istenre, Jehovára.

Mindkét frakció hisz abban, hogy a világvége előtt bizonyos, a Szentírásban megjövendölt történelmi eseményeknek le kell játszódniuk. Mindkét oldal hisz abban is, hogy amikor ezek az események végbemennek, a vallások szent emberei visszatérnek, hogy összegyűjtsék az igazhivőket, elpusztítsák ellenségeiket, és egy teljesen spirituális világot teremtsenek a földön... ezt ki-ki a maga világnézetére alapozza. Uralkodó hitelvük azonban az – folytatta Adjar –, hogy kötelességük előidézni ezeket a profetikus eseményeket, amilyen hamar csak lehet. Egymás iránti gyűlöletüket felfüggesztik, és együttműködnek, legalábbis egy darabig. Apokaliptikusoknak nevezik magukat, és egyetlen meghatározott céljuk van: előmozdítani az utolsó háborút, amelyben mindez végbemegy, vagyis az Armageddont.

El sem akartam hinni, amit hallottam. Adjar ugyanazt a fenyegetést fogalmazta meg, amelyre Peterson figyelmeztetett, csak hogy ez így még rosszabb: nyugati és arab csoportok koalíciója tevékenyen működik együtt abban, hogy előidézze a világvéget.

Egyszerre minden értelmet nyert: az, hogy a csoportnak arab és nyugati tagjai is vannak, és az is, hogy mennyit vitatkoznak egymás között. Nagy nehezen fegyverszünetet kötöttek, hogy közösen robbantsák ki az utolsó háborút, aminek végén a legerősebb vallás fog győzni, vagy hogy lehet ezt mondani – és mindkét oldal azt gondolja, hogy majd az ő hite lesz a túlélő.

Éreztem, hogy beszéd közben Adjar mindinkább ellágyul. Ő is tudta, hogy egyikünknek sincs döntési lehetősége. Ha egyáltalán van még mód arra, hogy bármi csekély hatást gyakoroljunk ezekre az ideológiában megrekedt emberekre, akik képesek ilyen hihetetlen pusztítás véghezvitelére, akkor legalábbis meg kell próbálnunk.

– Valaha azt hittem – mondta tovább Adjar –, hogy ez a

világ megérett a pusztulásra, és én is az isteni személy eljövételét vártam, hogy hozza el az ideális világot a jelenlegi helyett. Ezért csatlakoztam az apokaliptikusokhoz. Ez a csoport azonban most elhatározta, hogy terve védelmében latba vet minden erőszakot, amit kell, hogy kiprovokálja a totális háborút, ezért kellett elhagynom őket. Amikor megszöktem tőlük, én is megtapasztaltam az áttörést, ami számomra mindent megváltoztatott.

Most először fordult nyíltan Hira felé; éreztem, hogy Hira is felidézi az áttörés alkalmával átélt élményeit.

– Én is ugyanúgy gondolkodtam, mint Adjar – vette át a szót. – Az isteni személy eljövételének be kell következnie. Az embereknek valami módon elő kell segíteniük ezt. A világvégét azonban nem szabad erőszak által kikényszeríteni. Kénytelen voltam elutasítani az apokaliptikusok módszereit.

Hirtelen felmerült emlékezetemben egy élmény. A világ megmentése érdekében beavatkozó Istenről való beszéd valami okból visszahozta azt a titokzatos kapcsolódási pontot, amelyet a Titkos-hegyen éltem át. Az emlék áradatként borította el a tudatomat. A szeretet, az eufória özönében megtapasztaltam egy pontot, amely forrásként ontotta magából a szeretetet. Egy pillanatra még az a tudás is átsuhant bennem, hogy a világ végének, amit a próféciák emlegetnek, van egy másik jelentése is, amelyet nem értünk eléggé.

– Az Írás azt mondja – vetette fel Wil –, hogy a mintaként funkcionáló csoport csak akkor léphet tovább, ha minden tagja felismeri, hogy valódi küldetésük a csoportban való részvétel.

Csend lett, csak néztük egymást, vagyis mivel eléggé sötét volt, inkább csak egymás körvonalait – és talán egymás szellemi lényét. Éreztem, hogy lassanként ismét összetalálkozunk. Pontosan ugyanolyan érzés fogott el, mint a Titkos-hegyen.

Csoportunk azóta természetes kiegészítőként magába olvasztotta Tommyt és Adjart.

Farkasra néztem. Ezek a hopik annyira okosak, hogy tudják, miként segítsenek bennünket újra megteremteni a kapcsolatot – a tűz segítségével?

Ebből általános önfeltárás következett: mindegyikünk elmondta, hogy a spirituális utazás során miként jutott ide, ehhez a pillanathoz – és ahhoz a vallási meggyőződéshez, amelyet a magáénak érez. Adjar elmondta, hogy muzulmán neveltetést kapott, és az utóbbi néhány évben az iszlám messiásfigurája, a Tizenkettedik Imám iránt érdeklődött. Hira pedig, aki egész életét Izraelben élte le, azt mesélte el, hogy őt legjobban a zsidó utópia érdekelte, ami a zsidók által várt Messiás eljövetele után következik majd.

Rachel következett: elmondta, hogy a vallását tekintve keresztény, de a világvégére vonatkozó próféciákkal is foglalkozott, különösen az Elragadtatás tanával – e felfogás szerint a hívők spirituális testben fölemelkednek majd, és így menekednek meg a végpusztulástól, az Armageddontól. Fontosnak érezte, hogy a legtöbb vallási hagyomány próféciáiban megtalálható valamilyen, az elragadtatáshoz hasonlatos elképzelés.

Tommy szólalt meg következőnek, kissé lámpalázasan. Nagyanyjára pillogva azt mondta, ő az őslakosok hagyományait képviseli, mert tanulmányozta a maja próféciát, hopik között nőtt fel, és jaki hatások is érték. Tavaly, a beavatási szertartások során ő is részesült az áttörés élményében. Most leginkább a maják naptárja érdekli. Elmondta: ez a naptár önmagában felfogható egy világvége-próféciának, mert a Teremtésen belül egy szakaszhatárt jelez, amely egyben egy ideális világ kezdete.

– A maják szerint – magyarázta – olyan korszakba lépünk át, amikor a megvilágosodást könnyebb lesz elérni, de akkor sem lesz ránk kényszerítve. Fel kell ismernünk, hogy a ma élő

emberek közös feladata feltárni önmagunk ismeretlen részét, azt a részt, amelyből ez a tudat származik.

Alig akartam hinni a fülemnek. Nekem is, mint oly sokaknak, az intuíció azt sugallta, hogy ez a naptár egy új történelmi szakaszt jelez. Most meg előáll egy fiatal ember, aki tanulmányai révén ért a tárgyhoz, és ugyanazt állítja. Míg Tommy beszélt, érezni kezdtem, hogy a maja naptár megértése fontos része lesz a következő Integrációknak, különösen a Tizenkettediknek.

Tommyval majdnem minden nagyobb hagyomány jelen volt, csak a keleti vallások hiányoztak. Mindenki körülnézett.

– Én mindig a keleti út felé hajlottam – szólalt meg Wil váratlanul. Áttekinthető összefoglalót adott az életéről, amelynek fő vezérfonala a spirituális tudat gyakorlati megértése utáni kutatásból állt.

Megint csend lett: mindenki Coleman felé fordult. Ő is elmondta az életét, nagy vonalakban ismertette, miként vált szkeptikusból az ember mélyebb természetének kutatójává. Amikor azonban a vallásáról kellett volna beszélnie, csak megvonta a vállát. Ezt mindenki elfogadta, de én éreztem, hogy jár valami a fejében, csak még nem akar beszélni róla.

Amikor megint elkezdtem a csoportra figyelni, éreztem, hogy a szemek rám szegeződnek.

– Minden vallásban találok olyan részeket, amelyek közel állnak hozzám – böktek ki.

Wil fölnevetett; a többiek eleinte hallgattak, aztán kuncogni kezdtek, majd belőlük is kibukott a hangos kacagás. Abban a percben még szorosabban összekapcsolódtunk. Közeledtünk ahhoz az Isteni Kapcsolathoz, amelyet a hegyen tapasztaltunk meg – az együttműködés, a beszéd majdnem ugyanolyan könnyed lett, mint akkor.

– Az Írás leszögezi – tette hozzá Wil –, hogy amikor egy csoport tagjai megtapasztalják az Isteni Kapcsolat valóságát,

akkor megértik, hogy ez mindenki számára azonos, a vallásától függetlenül. És megértik a másik dolgot is: azt, hogy a világ összes vallása ennek az élménynek csak néhány mozzanatát hangsúlyozza. Más részleteket elnagyolnak, ismét másokat mindenestül el is hagynak. Gondoljunk bele, hogy ez mit jelent! – folytatta. – Az összes vallás együttvéve rendesen leírja ezt az élményt. Önmagában véve azonban mindegyik vallás hiányos, elégtelen. Következésképpen minden vallásnak az a dolga, hogy mindent, amit helyesen tud az Isteni Kapcsolatról, megtanítsa az összes többinek, aztán pedig megtanulja a többiektől azt, ami az ő tanításaiból hiányzik. Ez az egyetlen módja annak, hogy megértsük a teljes élményt, és végül az emberiség mindennapi valóságának részévé tegyük. Ez a céljuk a mintacsoportoknak, hogy egyetértésre jussanak a vallások természetes összebékítésében, és ezáltal példát mutassanak a világnak. Arról se feledkezzünk meg – tette hozzá végül –, hogy szerte a világban sok ilyen csoport szerveződik. Némelyek közülük jobban fognak működni, mint mások. De idővel az igazsághoz leghívebb meg egyezések a Tudatos Beszélgetés által megjelennek a közgondolkodásban is, és nagyobb hatást gyakorolnak majd az emberi kultúrára, miközben mi mindannyian haladunk előre a további Integrációk sorozatában.

Maradéktalanul értettük minden szavát, fenntartottuk, sőt tovább emeltük az energia szintjét. Most már nem csupán különféle vallások képviselői voltunk. Lelkek csoportjává váltunk, akik elhatározták, hogy történelmet csinálnak.

Amikor másnap reggel felébredtem, a fejem még mindig zúgott az éjszaka eseményeitől – különösen attól a hírtől, hogy a fanatikus csoport kész tervvel rendelkezik az Armageddon kiobbantására. Vajon hány mintacsoportra lenne szükség,

gondoltam, hogy elérjék ezeket az apokaliptikusokat és a hozzájuk hasonlókat? Ezerre? Tízezerre?

Kikászálódtam a sátorból, a többiek már a kávéjukat iszogatták, és a hajnal táncát nézték a sötétkék égbolton. Elindultam feléjük. Amikor Coleman észrevett, elém sietett, kezében az Írás néhány lapját lobogtatta.

– Van még valami a Hatodik Integrációban – mutatta a szöveg egyik szakaszát. – Itt az áll, hogy egy további hagyományos világnézetet is be kell vonni a vallások összehátrítésének folyamatába, azt, amelyik a lehető legobjektívabb módon vizsgálja a spiritualitást.

– Miről beszél? – kérdeztem álmosan.

– Rólunk, kutatókról! – felelte. – Én lehetek az, aki a tudomány hagyományait honosíthatom meg a mintacsoportunkban!

Szavait a többiek közül is hallották néhányan, és mindannyian bólogattak egyetértésük jeléül, beleértve Wilt is. Coleman várta a válaszomat.

– Aha – feleltem. – Csakugyan.

Délelőttre már mindenki megreggelizett, visszatértünk a körhöz. Farkas új tüzet rakott, most kisebbet, csak akkorát, hogy enyhítse a reggel hűvösét.

Sokáig ültünk, néztük egymást, és újra átértük az előző este megtapasztalt érzést. Azután Wil szólalt meg.

– Az Írás – kezdte – elmond néhány egyetértési pontot, amelyet a mintacsoportnak el kell érnie, mielőtt továbbléphet: az ezekben való egyetértés kulcsfontosságú ahhoz, hogy a folyamat hatékony legyen. Az egyik: semmiképpen ne gondoljuk, hogy valamely vallás híveinek fel kellene adniuk a választott hagyományban való hitet csak azért, hogy integrálhassák a többi vallás legjavát. A másik pont pedig – folytatta –, amelyben egyetértésre kell jutnunk, hogy senki sem gondolhat a maga hitére úgy, mint az Isteni Kapcsolathoz ve-

zető, egyetlen helyes útra. Ne feledjük: mindannyian megtapasztaltuk az áttörést, annak ellenére, hogy erősen különböző vallási szemléletet hoztunk magunkkal. A Kapcsolat létrejött, mert azonosak voltunk a szándékainkat tekintve, és egyaránt nyitottan fogadtuk a magasabb, Isteni Tudatot.

Wil tagadhatatlan tény fogalmazott meg: valamennyien valóban ugyanazt az áttörést éltük át, és ez bizony azt jelenti, hogy sok út létezik, de a közvetlen élmény egyetlen. Egy hosszú percig néztük egymást, szinte tapintható volt a várakozás a levegőben. Azután Wil elmosolyodott, és belepillantott az Írás szövegébe.

– Eszerint – jelentette ki – az isteni élménynek azzal a mozzanatával kell kezdenünk, amelyik leginkább megmaradt az emlékezetünkben.

Mindannyian azt vártuk, hogy ki szólal meg elsőként. Aztán minden tekintet Coleman felé fordult.

– Tudományos kutatóként – mondta kisvártatva Coleman – ennek a kapcsolatnak a legelső mozzanata az általános belső egyensúly és a szeretet volt: úgy éreztem, mintha újra találkoztam volna önmagam elveszettnek hitt részével, mintha védelemben és gondoskodásban részesítene valaki.

Mindenki bólogatott, egyetértése jeléül.

– És a többiek – kérdezte Wil – hogyan írják le az Isteni Kapcsolatnak ezt az elemét, a szeretetet, az összetartozást?

– Eltöltött bennünket a Szentlélek – felelte Rachel.

– Allah megadta az útmutatást – szólt Adjar.

– Isten megjutalmazta a munkánkat – mondta Hira.

Mindenki Tommyra nézett.

– A szellem betöltötte a világot, és az ettől életre kelt – jelentette ki a fiú olyan kifejező erővel, hogy mindenki meglepődött rajta.

Coleman megint elgondolkodott.

– Várjunk csak. Ez mind vallásos megfogalmazás. Ponto-

sabban kell beszélünk a konkrét élményről, a szeretethez való hazatérés érzéséről, és meg kell állapítanunk, hogy melyik vallás hangsúlyozza ezt az érzést leginkább.

Rachelt szinte szétvetette a mondanivaló.

– Csak egy olyan vallás van – jelentette ki –, amelyik az isteni szeretetet hangsúlyozza: a kereszténység. Tudom, hogy a „szeretet” szó gyakran üresen cseng, és gyakran nem sikerül kifejeznünk a szeretetet. De igenis hiszünk abban, hogy ha alázattal keressük ezt az élményt, átléphetünk oda, és azt érezhetjük, amit fenn a hegyen éreztünk. Fölemelkedhetünk régi életünk fölé, és túlléphetünk minden hibán, amit elkövettünk. Megújulunk, teljessé válunk. Számomra ez az élmény olyan volt, mintha hazatérnék: oda, ahol az ember végre megszabadul mindattól, amit megbánt, amit szeretne meg nem történné tenni. Bizonyos értelemben, amikor elérjük ezt a kapcsolatot, előlről kezdetünk mindent.

Senki sem szólt. Mindannyian tudtuk, hogy igaza van. A szeretetet és a belső egyensúlyt úgy éltük át, mintha magunk mögött hagytuk volna a múltat.

– Azt tanítjuk – folytatta Rachel –, hogy aki haza akar térni, és újra akarja kezdeni, megtalálhatja ezt az élményt. Csakhogy ez azzal jár, hogy elutasítjuk a „szemet szemért” elvét. Ahogy a Titkos-hegyen, magasabb tudatállapotban láttuk, az öngerjesztő bosszú körforgásának nincs létjogosultsága, nincs lehetősége. Az igazság szerint mindenkinek meg kell engednünk, hogy képes legyen megváltozni, megtérni egy szempillantás alatt.

El sem tudtam hinni, hogy ő is az öngerjesztő bosszúról beszél. Peterson ezredes hivatkozott erre: azt mondta, hogy abból nincs kiút. Létezik egy vallás, amely elvben elutasítja a „bosszúért bosszút” elvét, bár a hívei esetleg ezt a gyakorlatban nem tudják megvalósítani?

Végül Adjar vette át a szót.

– Be kell ismernem, hogy a mi vallásunk nem hangsúlyozza annyira a szeretet és a megbocsátás mozzanatát, amennyire mi megtapasztaltuk. És a mi vallásunk nagyon gyakran támaszkodik alapelveként a bosszúra és a büntetésre. Igazából nem is értettem a megbocsátást, egészen az áttörésig. De a mi vallásunknak is vannak olyan követői, például a szufik, akik lényegében ugyanezt mondják... csak éppen nem sokan figyelnek rájuk.

Ekkor többen is megemlítették vallásuk kevésbé ismert tételeit, amelyek hasonlóképpen a szeretetet és a múlttól való elszakadást hangsúlyozzák.

– Nos tehát – szólt Wil –, megállapodhatunk abban, hogy az Isteni Élménynek ezt az összetevőjét a legjobban a kereszténység hangsúlyozza? Ezt a hangsúlyt pedig az élmény pontos leírásának érdekében a többi vallásnak is érdemes lenne integrálnia. Egyetértünk ebben?

Tommy vette át a szót.

– Az őslakosok gyakran gondolnak bosszúra, ellenségeskedésre. Egyetértek azzal, hogy a szeretetet a kereszténység hangsúlyozza a legjobban.

– Szerintem is – helyeselt Wil. – A keleti gondolkodás inkább a megelégedettséggel, a boldogsággal foglalkozik, de a tanításai között a szeretet és a megbocsátás is szerepel. Mégis a keresztény hitvilágban előtérben álló, mindent megváltoztató szeretet a legpontosabb.

Mindenki bólogatott.

– Rendben van – folytatta Wil. – De most föl kell vetnem egy kérdést, amelyet korábban már érintettünk. Rachel, veled kezdem. Elismered, hogy más vallások hívei is elérhetik ezt a helyet, az eufóriát, a saját hitvilágukon belül?

Rachel teljes nyíltsággal nézett vissza rá.

– Be kell vallanom, mindig nehezemre esett elfogadni ezt, elsősorban azért, mert a mi szentírásunk azt mondja, hogy

Istenhez csak Krisztus útja vezet. És tudom, hogy mások a maguk útját ugyanilyen kizárólagosnak tartják.

Körülnéztem; éreztem, hogy akadályhoz érkeztünk. A válások összebékítésének első számú nehézsége állt előttünk, jól érzékelhetően.

Ekkor eszembe jutott valami, és gondolkodás nélkül ki is mondtam.

– Rachel, ugye, hiszel abban, hogy amikor Krisztust megkeresztelték, teljesen eggyé vált Istennel? És a Szentháromságban egyenlő lett Istennel?

Bólintott.

– Szerinted nem lehetséges, hogy ha valaki őszintén keresi az Isteni Kapcsolatot, és végül meg is találja, még ha sohasem hallott Krisztusról, mégis a tudat kitágulásának ugyanazt az útját járja be, amelyet Krisztus mutatott meg? És ebben az értelemben Krisztus útját járta? Lehet, hogy a Szentírás igazából épp erre gondol.

A csoport megdöbbsent a megjegyzésem hallatán, mindenki Rachel felé fordult.

Ő egy hosszú pillanatig szótlánul nézett rám, aztán elmosolyodott.

– Igen, most már így gondolom, mert a közös élményünk óta tudom, hogy a Kapcsolat megteremtéséhez az embernek el kell engednie a múltat, és meg kell nyílnia a magasabb tudat előtt. Úgyhogy azt hiszem, igazad van, habár a hit és a megerősítés az, ami elindít bennünket.

Rachel ekkor Hira felé fordult, mintha neki akarná szegezni a kérdést: Elismered, hogy nem a te utad az egyetlen út? Hogy minden más vallás is segíthet megtalálni a szeretetet, a megváltást?

– Ez az egész vita nagyon felkavar – mondta Hira, és állta a tekintetét. – Ahogy ti valamennyien, ugyanúgy én is megtapasztaltam a belső biztonságot, a szeretetet és a gondoskodást,

minden nehézség ellenére. Úgyhogy meg kell mondanom: a közvetlen tapasztalat fényében az én vallásomnak el kell ismernie, hogy lehetséges az azonnali megváltás, és más vallások hívei is kapcsolatot találhatnak Istennel. Igazság szerint – tette hozzá mosolyogva – a mi szent szövegeink és prófétáink is nagyrészt ugyanezeket mondták.

Elhallgatott, és Adjarra pillantott, aki tökéletes egyetértéssel nézett vissza rá. Mindannyian éreztük, hogy a több évszázados konfliktusokban felépült, vastag fal olvadozni kezd.

– Tudom, hogy a ti népetek is szenvedett – szólalt meg Adjar. – És nem vitatom el tőletek az utatokat. Csak egyféle Isteni Kapcsolat létezik, és az mindannyiunk számára ugyanaz, akármilyen utat válasszunk hozzá... ha az az út valódi, és a szereteten át vezet.

Percekig csak néztük egymást, és éreztük a szeretet áradását, a Kapcsolatot. Végül Wil szólalt meg.

– Van itt még egy mozzanat, amelyről nem feledkezhettünk el: a személyes és csoportos küldetés tudata, amelyet az át-törés alkalmával éreztünk, az az élmény, amely a csoportunk megalakítását eredményezte. Melyik az a vallás, amely a legjobban hangsúlyozza a tudást, amely szerint azért vagyunk itt a földön, hogy valami fontos dolgot vigyünk véghez?

Mindjárt Hira vette át a szót.

– A judaizmus hagyományáról beszélsz. Mi abban hiszünk, hogy az Istennel való kapcsolat azt jelenti: az ember feladatot kap. Az Isteni Kapcsolat nemcsak szeretetet és megbocsátást ad, hanem küldetést is, amelyről a lelkünk mélyén tudjuk, hogy el kell végeznünk. Nem tudom, ti hogy voltatok ezzel, de ott fenn a hegyen én a bizonyosság erejével megtapasztaltam a tudást, hogy létezik egy terv, és abban mindegyikünknek része van.

Általános bólogatás; többen megjegyezték, hogy az ő val-

lásuk szent könyveiben is szó esik a küldetésről, csak éppen csekélyebb nyomatékkal.

– Megállapodhatunk tehát abban – kérdezte Wil –, hogy a júdaista hit hangsúlyozza leginkább az Isteni Kapcsolatnak a küldetésre vonatkozó részét?

Elmondhatom: a küldetés körüli dolgok tisztázása – amelyet megerősített azon elhatározásunk, hogy Egyetértési Mintacsoporttá szerveződjünk – még magasabb szintre emelte tudatunkat. Visszanyertük az Isteni Kapcsolat három elemét: a szeretetet és mindent, ami vele jár, a védettséget és a megváltást. Most pedig a küldetést. Minden arcon az emelkedettség kifejezése tükröződött.

– Ahhoz, hogy az Ötödik és a Hatodik Integrációt megtartsuk – szólt Wil –, csak arra volt szükség, hogy emlékezzünk, milyen érzést keltettek bennünk ezek az elemek, és amikor elveszítettük őket, igyekeznünk kellett, hogy visszataláljunk hozzájuk. Ha például elveszítenénk a szeretethez fűződő kapcsolatot, annak az lehet az oka, hogy valamilyen alacsonyabb érzés vette át a helyét. Ha igyekszünk visszatalálni a szeretet-hez, a Kapcsolat elsődleges érzéséhez, akkor ez a többi érzés leválik rólunk. Aztán, ha már visszataláltunk a szeretet-hez, a védettség és a küldetés is visszatér. A továbblépés kulcsa az, hogy figyeljünk!

Wil különleges hangsúllyal ejtette ki az utolsó szót, ebből már tudtam, hogy a következő Integrációra utal.

– Tudsz valamit a Hetedik Integrációról? – kérdeztem.

Wil sokatmondó pillantással nézett végig rajtunk.

– Az Írásnak azt a részét még nem sikerült megtalálni – felelte –, de fogadni mernék, hogy a Hetedik a Kapcsolat Törvényét tárja fel még jobban. Intuíciónk teljes erejének birtokába kell kerülnünk, és fel kell ismernünk, hogy így vezetnek bennünket.

A RÁHANGOLÓDÁS MŰVÉSZETE

Amikor a nap lefelé ereszkedett a nyugati égbolton, hirtelen úgy éreztem, hogy le kell mennem a dombról a tavacskához, arra a köves területre, amely korábban is vonzott már valami okból. A legutóbbi összejövetelt Wil nagyon hirtelen fejezte be – olyan váratlanul, hogy furcsa érzésem támadt, úgy éreztem, hamarosan elmegyünk innen, és szerettem volna szemügyre venni a tanyának ezt a részét, amíg még tehettem.

Séta közben újabb gondolatok jutottak eszembe a Hetedik Integrációval kapcsolatban. A régi prófécia azt jósolta, hogy az emberiség a történelem egy bizonyos szakaszában fokozottan érzékelné fogja azokat a belső benyomásokat, amelyeket régóta megérzésnek, intuíciónak, előérzetnek neveznek. Miután sok-sok éven keresztül a világi, materialista világnézet uralma alatt a racionális gondolkodást, a logikát hangsúlyoztuk, a prófécia azt vetítette előre, hogy végül is komolyan vesszük majd a jobb agyfélteke információs kincsesbányáját: agyunknak ez a része úgy adja át nekünk a tudást, hogy fogalmunk sincs róla, honnan tudjuk, amit tudunk.

Ekkor vettem észre bal kéz felől a magányosan bandukoló figurát: vagy száz méterre tőlem Tommy tartott hazafelé a tanyára. Egy pillanatra átfutott a fejemen, hogy megfordulok, és odakiáltok neki, mert szerettem volna többet tudni a maja naptárról. Valamiért mégis továbbmentem: úgy éreztem, oka van annak, hogy elindultam ide. Biztosan számítottam egy szinkronisztikus esemény bekövetkezésére.

Pár perc múlva egy homokos területre értem, ahol szúrós fügekaktuszok nőttek egy magas mesquite-fákból álló liget mellett. Váratlanul egy férfi lépett ki a fák közül. Peterson!

Elhúztam a számat. Nem órá számítottam.

– Beszélnem kell magával! – mondta. – Komoly az ügy.

A ház felé pillantott, hogy megbizonyosodjék, senki sem jön utánam, aztán intett, hogy kövessem a fák közé.

– Tudja, hogy a fanatikusok még mindig magukat keresik? – kérdezte.

– Reméltük, hogy már elmentek – feleltem.

– Voltak, akik elmentek, igen, de néhányan itt maradtak, hogy megkeressék magukat. Tudja, hogy kik ezek?

Bólintottam.

Peterson aggódalmasan ingatta a fejét.

– Eltartott egy darabig, mire összeraktuk, hogy mit terveznek. Pontosan úgy van, ahogy mondtam. Emelik a tétet.

– Mit akarnak tenni velük? – kérdeztem.

Elfordította a fejét.

– Nem tudom. Maga mit derített ki ebből az Írásból?

Egy pillanatig elgondolkodtam, hogy válaszoljak-e, aztán elhatároztam, hogy megmondom az igazat.

– Az Írás ismertet egy módszert az erőszak terjedésének megakadályozására.

– A mintacsoportok – mondta erre.

Meglepődtem.

– Maga valóban olvassa ezt a szöveget?

– Ez a dolgom.

– De érti is azt, amit olvas? Látta, hogy védettségben vagyunk?

– Azt láttam, hogy mázlijuk van – kuncogott. – Ha mi nem járunk arra, nem úszták volna meg.

– Nem hiszem, hogy a szerencsén múlt – mondtam.

– Mindegy – legyintett sűrűn. – Hallgasson ide! Felgyorsultak a dolgok, ahogy számítottam is rá. Az Irán elleni szankciók ellenére sem változott semmi. Irán most is nukleáris fegyver előállításán dolgozik. Szerintünk talán már

ma is megvan a képességük arra, hogy a terroristákat atombombával fegyverezzék fel.

Felkaptam a fejem.

– Azt hallottam, hogy az apokaliptikusoknak megvan a tervük a háború kirobantására.

Megigazította a napszemüvegét.

– Remélem, hogy ez az ostoba Írás mutat egy másik kiutat. Mondtam magának: senki sem örülne annak, amit kénytelenek lennének megtenni a fenyegetés megállítására.

Abban a pillanatban rájöttem: a velünk való kapcsolattartást, az Írás szövegének nyomon követését Peterson a saját szakállára csinálja, sokkal inkább, mint hittem volna. Ahogy összenéztünk, láttam a szemében: tudja, hogy tudom.

– Eléggé kétségbeejtő a helyzet – mondta. – És mindannyiunk számára rohamosan fogy az idő.

Úgy ítéltém, hogy jót tenne neki némi további információ. Ezért tőlem telhető pontossággal elmondtam, milyen érzés volt, amikor fenn a hegyen átéltük az Áttörést; majd azt a gondolatot mondtam el, hogy az Egyetértési Minta olyan hatást válthat ki, amivel dugába dönthetjük az apokaliptikusok elképzeléseit, habár azt még nem igazán tudjuk, miként lehet ezt elérni.

A fejét rázta, és ahogy rám nézett, a tekintetéből kiolvastam, hogy azt gondolja: minden elveszett.

– Erről beszél az az Írás? Ilyen ostobaságokról?

Tudtam, mit érez. A materialista világnézet szemszögéből ez logikátlan, esztelenségnek tűnhet. Olyan nem létezik, hogy valaki elolvassa az Írás szövegét, és simán megérti, ha nem volt része az abban leírt tapasztalatokban.

– Hallgasson ide – mondtam –, tudom, hogy a maga számára ez örültségnek tűnik, de az emberek között ezoterikus kapcsolat áll fenn. Ez valódi ráhatásra ad lehetőséget. Ha sikerül beindítani, beválhat.

– Hát – csóválta a fejét –, akkor csak próbálkozzanak. És jobb, ha sietnek vele. Mondtam magának: minden nyugati orientációjú országban belső intézkedések vannak folyamatban ennek a problémának a kezelésére. Ha pedig a terv továbbhalad, mindez meg is történik, még mielőtt bárki észlelné az előkészületeket.

– Várjon már – mondtam. – Úgy beszél, mintha lehetséges lenne régóta jól működő demokráciákat egy mozdulattal megkaparintani.

Nem nézett rám.

– Sajnos nem is olyan nehéz – felelte –, különösen gazdasági nehézségek idején. Nézze meg Venezuelát. Csak annyi kellett, hogy a lakosság többsége állami támogatásra szoruljon, aztán már fenyegetni lehet a segélyek elvonásával. Az emberek arra fognak szavazni, aki megígéri, hogy a gondjukat viseli, pláne akkor, ha ráveszik a világ legnagyobb cégeit, hogy vásárolják fel a médiavállalkozásokat. Csak el kell hitetni a bal- és a jobboldallal – folytatta –, hogy az ő ideológiáját támogatod, és mindenki szemet fog hunyni, amikor az erre feljogosító rendelkezéseket senki által el nem olvasott törvényhelyeken rejted el, miközben a bíróságok kulcspozícióiba szép fokozatosan a saját embereidet ülteted. Ha a szavazófülkéket sikerült államosítanod, a többi már egyszerű. Már csak a megfelelő időpontot, a megfelelő vészhelyzetet kell megvárnod.

Teljesen biztos volt abban, hogy mindez végrehajtható. A hideg futkosott a hátamon. Valószínűleg rájött, hogy túl sokat mondott; gyorsan a táskájába nyúlt, és egy nagy dossziét húzott elő.

– Ezek a Hetedik Integráció példányai – mondta, és már indult is volna.

Érte nyúltam, és elvettem a dossziét.

– Honnan szerzi ezeket? – kérdeztem.

– Ezt például Langley-be, a CIA központjába küldte valaki. El tudja ezt képzelni? Ha maga akarna nyilvánosságra hozni egy ilyen dokumentumot, vajon oda juttatná el? Egy barátommal elküldtettem magamnak, még mielőtt az emeleti irodákban bárki észrevette volna, aztán teljes körű nyomozást indítottam. Sehova sem vezetett. Elképzelésünk sincs, hogy ki terjeszti ezt a fordítást. – Tovább indult a fák között. – Öt napot kapnak, hogy olyan információra tegyenek szert, aminek hasznát veszem.

Sietve visszamentem a házhoz, ahol Coleman, Adjar és Hira körülállta Wilt. Már érezhették, hogy valami baj van. Odasietve gyorsan továbbadtam, hogy Peterson mit mondott, beleértve azt is, hogy az apokaliptikusok még mindig itt vannak, és bennünket keresnek.

– Szerintem – mondta Wil – el kell tűnnünk innen, amilyen hamar csak lehet.

Adjar ellenvetéssel élt.

– És hova menjünk? Honnan fogjuk tudni, hogyan folytassuk, amíg meg nem találtuk a Hetedik Integrációt?

Elővettem a hónom alól a dossziét, és felmutattam. Mindenki meglepődött.

Úgy vigyorogtak rám, mintha bűvészmutatványt hajtottam volna végre, aztán mindenki magához vett egy példányt, és olvasni kezdett.

– Tommy hol van? – kérdeztem Wilt, mert arra gondoltam, hogy a maják naptára megvilágíthatja ezt az egészet.

– Az anyja érte küldte az egyik barátját, hogy vigye el hozzá a fiút. Az anyja Egyiptomban van.

– Micsoda? Miért? Nem veszélyes most ott?

– Ismerem az illetőt, akit elküldött a fiáért – mondta Wil. – Megbízható. Azt mondta, hogy szükség van ott Tommyra.

Dühösen felálltam.

Wil közelebb lépett.

– Figyelj, Tommy nem közönséges gyerek. Odaát is van egy mintacsoport, amelynek az anyja is részese. Tommy már sokszor járt ott korábban is. Nem lesz vele semmi baj.

Bólintottam.

– És Rachel hol van?

– Ő is velük ment.

Csak néztem rá elképedve, kicsit el is szédültem. Túl gyorsan változtak a dolgok.

– Miért tett ilyet? – kérdeztem.

– Úgy érezte, ezt kell tennie. És búcsúzásra nem volt már idő.

Megint az fordult meg a fejemben, hogy vajon miért nem fordultam meg, miért nem jöttem vissza, amikor Tommyt megpillantottam. Ha viszont visszafordultam volna, akkor talán nem találkozom Petersonnal, és nem kapom kézbe a Hetedik Integráció példányait. Tudtam, hogy ez megint csak szinkronicitás, amely az előrejutásban segít, de nem örültem neki.

Wil a szöveget lapozgatta.

– Fogjunk hozzá! – mondta. – Ezt el kell olvasnunk!

Bólintottam, leültem a sátram mellé, és olvasni kezdtem. Az Írás már a legelején kijelentette, hogy ez az Integráció megmutatja majd, miként működik a szinkronicitás a gyakorlatban.

A szinkronisztikus felfedezés pillanatai, mondta a szöveg, olyan érzést keltenek, hogy az ember a legjobbkor van a legjobb helyen annak érdekében, hogy fontos információhoz jusson. Ha azonban jobban megnézzük, láthatjuk, hogy ezeket a szinkronisztikus pillanatokat mindig megelőzi valamilyen intuitív készlet, amely arra irányít bennünket, hogy elmenjünk valahova, vagy mondjunk valamit, és ez eredményezi később a szinkronicitást. A történelem folyamán sok-

szor előfordult, hogy nagy felfedezések, nagy eredmények pillanataiban hasonló útmutatást követtek az érintettek. Ez azonban többé-kevésbé öntudatlanul történt.

Itt az idő, folytatta az Írás, hogy felébredjünk, és a szinkronicitás intuitív részét tudatossá tegyük. Ennek az a módja, hogy amikor előre számítunk a szinkronisztikus események bekövetkezésére, egyszersmind a folyamat részeként számítsunk az intuíciónak is. Ehhez pedig meg kell tanulnunk különbséget tenni az „útmutató” gondolatok és a hétköznapi, „ego-stratégiai” gondolatok között.

– Ez nagyon hasonlít ahhoz, amit a prófécia mondott a Hetedik Felismerésben.

– Olvasd tovább – felelte –, elmondja azt is, hogyan kell ezt a gyakorlatban végrehajtani.

Az ego-gondolatok, magyarázta az Írás, azok a szavak, amelyeket önmagunknak mondunk a helyzetünkről, amikor logikusan végig akarjuk gondolni, miként intézhetjük ügyeinket a külvilágban. Ezek a gondolatok spontán módon, a sokévi tanulás következményeként jelentkeznek.

Az Írás azonban azt állítja, hogy ha alaposan megvizsgáljuk, megkülönböztethetünk egy másik fajta gondolatot is, amelynek spontaneitása még határozottabb. Ez olyan, mint ha valahonnan bepottyanna a tudatunkba, általában anélkül, hogy a logikus elemzéshez bármi köze lenne. Ezeket a gondolatokat gyakran kíséri egy kép, amelyen magunkat látjuk, amint éppen teszünk valamit, de kísérheti egy érzés is, amely arra sarkall, hogy megtegyünk valamit, aminek valahol belül érezzük a szükségességét. Ezeket a gondolatokat az Írás útmutatásoknak nevezi. Ha az ember követi az ilyen útmutatást, az általában egy jelentős, szinkronisztikus eseményhez vezet.

Egy percre elgondolkodtam ezen. Pontosan így szokott történni. Hányszor fordul elő például, amikor az embernek

eszébe jut, hogy felhívja egy régi barátját, az illető azzal fogadja: „Éppen most gondoltam rád”, és utána valamilyen szinkronisztikus esemény következik be!

Wilre néztem, aki úgy tett, mintha nem venné észre, de a szemöldökét összevonva jelt adott. Tudtam, mit akar mondani: Ne beszélj, igyekezz az olvasással!

A további lapok összefoglalták ezt az Integrációt, ismét leszögezve, hogy ezeket a gondolatokat úgy tehetjük a leginkább tudatossá, hogy a lehető legéberebb állapotban várjuk a következő útmutató intuício megérkezését. A lényeg az, hogy ne hagyjunk veszendőbe egyetlen megérzést vagy képet se anélkül, hogy komolyan fontolóra vennénk. A korábbiakhoz hasonlóan elismételte, hogy mivel átmeneti szakaszban vagyunk, amennyiben spirituális képességekkel bővítjük a racionális, logikai alapokon álló világszemléletet, elsősorban a logikát kell használnunk, amikor azt keressük, mi módon követhetjük az intuíción.

Egy tanács arra, hogyan figyelhetünk állandóan az útmutatásra: az ember mindig kérdezze meg önmagától: „Ezt most miért gondoltam?”

Letettem a szöveget: rájöttem, hogy én már most is megkérdem ezt időnként magamtól. Hogyan vettem fel ezt a szokást? Eszembe jutott: Wil tanácsolta ezt még Peruban.

Ahogy tovább olvastam, az Írás említést tett egy másik technikáról, amely olyankor használható, amikor az embernek magasabb nézőpontból származó, útmutató intuícióna van szüksége egy adott helyzetben, mégpedig sürgősen. Ahelyett, hogy megvárna, aktívan keresheti is az útmutatást, a „ráhangolódás” által.

Például amikor azt kell eldönteni, hogy elmenjünk-e valahová vagy sem, megtehetjük, hogy elképzeljük az odáig tartó utazást és a megérkezést. Ennek a módszernek az a lényege, hogy kiderüljön, mennyire könnyen tudjuk elképzelni az uta-

zást. Ha könnyen megjelenik az utazás képe, az azt jelenti, hogy helyes döntés odamenni. Ha a kívánt képek nehezen bővíthetők elő, vagy egyáltalán nem jelennek meg, akkor elővigyázatossági intézkedéseket kell tennünk.

Az Írás elismételte, hogy amikor a helyes cselekedeteket tapasztaljuk, azzal egyidejűleg energiabőséget tapasztalunk, valamiféle „sürgetést”, mintha az embert elfogná az „ihlet” a cselekvésre.

Egy percig elgondolkodtam, mi is ez a folyamat. A ráhangolódás már a világon mindenfelé használatos kifejezés volt. Az Írás azt akarta a tudomásunkra hozni, hogy ezt a művészetet pontosabban is lehet gyakorolni.

Újból kézbe vettem az Írást, és elolvastam az utolsó szakaszt. Az állt benne, hogy sokféle élethelyzetben használhatjuk ezt a ráhangolódási módszert, de igazából csak akkor tudjuk meg, milyen mély is lehet ez a ráhangolódás, ha már elég sok ember tért vissza a Hegyre.

Ez a kijelentés mélyen elgondolkodtatott. Vajon szó szerint kell ezt érteni, vagy jelképesen? És ha szó szerint, akkor vajon melyik hegyről van szó? A világon létező szent szövegek több tucat hegyet emlegetnek. Wilre néztem: az Írást az ölébe tette, tekintete a távolba meredt. Ugyanígy ült a közelben Hira és Adjar is. Amikor Colemant megpillantottam, a nagy hibiszkuszfa felé sétált, mélyen gondolataiba merülve. Mentem tudtam, mit csinálnak: a pillanatnyi helyzetünkön gondolkodnak, és útmutatást kérnek. Már elkezdték a ráhangolódást.

Én is hozzáfogtam, hogy elmémet kitakarítva megnézem, mi ötlük eszembe először. Sokáig csak a tájat bámultam, és hagytam, hadd sodorjanak a gondolatok. Eltűnődtem azon, milyen szép is ez a tanya, és milyen szomorú leszek, amikor itt hagyom. Aztán a csoportunk közös élményére gondoltam,

amelyet a Titkos-hegyen éltünk át, majd arra, hogy vajon az Írás által említett hegy azonos lehet-e ezzel.

Hirtelen bevillant egy másik hely képe: egy ködös, sziklás, hegyvidéki táj. És én is ott voltam, Rachel társaságában! Ettől hatalmas energiahullám öntött el. Izgalmamat alig tudtam féken tartani, ismét Wilre néztem, aki láthatólag arra várt, hogy befejezzem.

Felállt, és odajött hozzám. Láta, hogy Coleman is közeledik. Hira és Adjar szorosan a nyomában. Csakhamar körben álltunk, egymással szemben.

– Tudom, mit kell tennem – mondta Wil. – Még mindig nem tudjuk, hogy az Írás tizenkettedik része hol kerül majd napvilágra, ha egyáltalán megtörténik. Előbb-utóbb meg fogjuk találni. Én a barátomhoz utazom Kairóba, hátha ott nyomra bukkanok.

Adjar vette át a szót.

– Én hazamegyek Szaúd-Arábiába. Van ott egy másik hegy, amelynek köze lehet ehhez az egészhez.

Ekkor mindenki rám nézett.

– Én Rachel mellett láttam magam – mondtam. – Ő hová utazott?

Wil széles mosollyal válaszolt.

– Egyiptomba, St. Katherine városába, amely a Sínai-hegy lábánál fekszik!

Csak bámultam rá, a többiek meg nevettek. Csak úgy áradt az energia. Az Írás azt mondta: mindannyiunknak vissza kell térnünk a Hegyre. Lehet, hogy mind más-más hegyhez fogunk utazni.

– Hát te? – kérdeztem Colemant. – Merre indulsz?

– Én veled tartok – felelte.

– Biztos?

– Nézd, nekem nagyon új ez az egész. Én voltam az, aki rossz felé indult, amikor a fanatikusok lőttek ránk a hegyol-

dalról, emlékszel? Megpróbáltam kideríteni, mitévő legyek, és veled együtt láttam meg magam egy másik, erősen sziklás hegyen. – Mosolyogva kacsintott.

Megdöböntem, milyen hatalmasra nőtt az energiánk. Wilhez fordultam.

– Érzed ezt? – kérdeztem. – A Hetedik Integrációt érezzük, ugye?

– Igen, és már azelőtt is éreztük!

Mindannyian egymás arcát fürkésztük. Hát persze. Újra rátaláltunk arra a kapcsolatra, amelyet a Titkos-hegyen éltünk át. Ebben a világban egyedül voltunk. Vezettek, segítettek bennünket. A teljes emlék visszatért: az is, hogy spontán módon tudtam, mit, pontosan milyen mozdulatokat kell tennem.

Hira előrelépett.

– Gondolatok a mintára – szólalt meg. – Egyetértésre kell jutnunk az útmutatás tekintetében. A mi vallásunkban sok szó esik arról, hogy engedelmeskedni kell Istennek.

– A kereszténységben is megvan ez – mondtam, és úgy éreztem, most Rachel helyett szólok. – A keresztények Isten akaratáról beszélnek.

Wil bólintott.

– A keleti gondolkodásban ezt a Zen fejezi ki legjobban: az áramlat harmóniában van az istenséggel.

– Igen – felelte Adjar –, de egyik vallási hagyomány sem mutat erre olyan egyértelműen, mint az enyém. Mi ezt úgy mondjuk: alávetjük magunkat Istennek. Ez a hitünk alapja. Az egót a maga helyén kell tartani azáltal, hogy mindennap többször is imával kérünk útmutatást, hogy csak a megfelelő szellemben cselekedjünk!

Igaza volt, mindannyian tudtuk. Valóban az iszlám teszi a legnagyobb hangsúlyt a Kapcsolatnak erre a részére.

– Egyébként – mondta Hira – én visszamegyek Jeruzsá-

lembe. Nem tudom megmagyarázni, de valami történik a Templomhegyen, ahol Dávid templomának romjai találhatóak.

Megborzongtam. Valahogy megéreztem, hogy az ő intuíciója valamilyen módon, amit még nem értünk, közvetlenül kapcsolódik az apokaliptikusokhoz és az ő titkos tervükhöz, hogy véget vessenek a világnak.

A következő egy órában mindenkinek segitettem az utazásra való felkészülésben. Wilnek sikerült helyet foglalnia egy charteren a sedonai repülőtérrel Phoenixbe, aztán egy menetrend szerinti járaton New Yorkon át Kairóba. Adjar és Hira kocsival indult Phoenixbe, onnan ki-ki a maga célja felé kelt útra. Coleman meg én úgy döntöttünk, hogy ott maradunk éjszakára, aztán másnap korán reggel indulunk, elsősorban azért, mert az egész napra szükségünk volt, hogy az autókat előkészítsük, és megszervezzük az utazást.

Farkas valahonnan mindannyiunknak szerzett egy-egy tiszta mobiltelefont, és Wil kiosztotta őket.

– Ezek segítenek majd a kapcsolattartásban – mondta Wil.
– De vigyázzatok: mindig csak SMS, élő beszéd soha. Itt a lista a telefonszámokkal. Tanuljátok meg, és a listát egésétek el. Így mindenkinek van telefonja, csak Rachelnek és Tomlynak nincs. Takarékoskodjatok a használatával.

Segitettem Wilnek lebontani a sátrát. Nem örültem, hogy megint elutazik.

– Szerinted mi fog történni? – kérdeztem.

Végigmért tetőtől talpig.

– Azt hiszem, mostantól már lejtmenetben haladunk. Végigjárjuk a hátralévő Integrációkat, és megtaláljuk a Tizenkettediket. Nagyon remélem, hogy sokan mások szerte a világban ugyanezt teszik. Mindegy, mi történik, csak menj előre. A Sínai-hegynél megtalállak.

Két percen belül már be volt csomagolva, majd Hira,

Adjar és Farkas társaságában elrobogott, nekem csak egy határozott integetést hagyott.

– Nagyszerű kalauza van ennek a Wilnek – szólalt meg mellettem a nagymama.

Odafordultam: több méter távolságban állt tőlem, és egy bögre zsálya- és rozmaringillatú teát nyújtott felém.

– Ez segít majd az utazás során – mondta.

– Nagymama – feleltem, és átvettem tőle a teát –, a maga tánca segített az elindulásban.

Nem felelt, csak a távoli láthatár felé intett a fejével. Követtem a tekintetét: a késő délutáni égbolton hatalmas holdkaréj lebegett.

Abban a pillanatban egy varjú károgott egyet a nagy fán, amitől összerendeztem.

– Neked is jó kalauzod van – mondta a nagymama. – Jót fog tenni a testvérhegyi utazás.

Még mindig a láthatárt nézte.

– A Sínai-hegyről beszél? – kérdeztem.

– Az is vörös, mint a sedonai hegyek – mondta, és otthagytott.

– Érdekes világban él, nagymama – szóltam utána.

Megállt egy pillanatra, de nem fordult hátra, aztán továbbment, de tudtam, hogy mosolyog.

Hátamat egy kis fának támasztva ültem a sátram mellett, és azon tanakodtam, vajon miért nevezte a nagymama a Sínai-hegyet Testvérhegynek, amikor odajött Coleman.

– Azon gondolkodtam, hogy vajon hova tűntél – mondtam.

– Csak sétáltam egyet – felelte mosolyogva. – Kellott egy kis idő, hogy végiggondoljam, mi mindenbe vittél bele ezen a kiránduláson. Nem is álmodtam ilyen tapasztalatokról, arról meg pláne nem, hogy végig sikerül megőriznem a tudományos nézőpontomat.

– És ez nem vicc – bólintottam. – Sok minden történt. Arra kényszerülünk, hogy a spiritualitásunkat átültesük a gyakorlatba, aztán a többi magától következik.

Coleman úgy nézett rám, mintha várná a folytatást, így tovább beszéltem, ahogy az intuíció diktálta.

– Az Első Integráció – mondtam – a szinkronicitás áramlatával mozgásba hozott bennünket. Korábban ez nagyon nehéz volt. Ma már csak annyi a teendőnk, hogy számítsunk rá, és megtörténik. Ezután meg kell őrizni a központosítást: azt az érzést, hogy az ember az élete filmjének sztárja, és másoknak is őszintén kell beszélni az utunkról, sorsunk kibontakozásáról. Ekkor egyik szinkronisztikus esemény fogja követni a másikat. Ezután – folytattam – példát kaptunk a Második Integráció működéséről. És abból is, hogy igyekeznünk kell mások segítségével feltárni a magasabb igazságot, még kényelmetlen, kínos találkozásokban is.

Egy fejmozdulattal emlékeztettem első beszélgetésünkre, amikor még egyszerűen csak szkeptikusnak véltem, és a továbbiakban nem számoltam vele. Értette, mire gondolok, és hangosan fölnevetett.

– Megtudtuk – folytattam –, hogy a Tudatos Beszélgetés révén mindig hozzájuthatunk a nagyobb igazságokhoz a spiritualitás működésével kapcsolatban. Így járulhatunk hozzá a teljesebb spirituális világkép felépítéséhez. A Harmadik Integráció – magyaráztam – tágabb képet mutatott arról, hogy mi történik, ha megmaradunk a központosított állapotban, az igazságban: megmutatta, hogy ha az igazság jegyében cselekszünk, akkor igazodunk az Igazság Törvényéhez, és megértjük az áramlatot támogató többi törvényt is: a Kapcsolat, a Karma és a Segítség Törvényét. Ha ragaszkodunk igazságunkhoz – mondtam tovább –, miközben az együtt fejlődik a többivel, és sohasem hazudunk, nem is manipulálunk, hanem segítségre törekszünk, akkor kerülünk összhangba a Karma

Törvényével, elkerüljük a torzításait, természetes módon magunkhoz vonzzuk azokat, akik segítséggel szolgálhatnak nekünk, így az áramlat gyorsan elvisz bennünket a magasabb szintű emberi és isteni kapcsolathoz. A Negyedik Integráció – folytattam; csak úgy dőlt belőlem a szó – megmutatta, mi a tétje annak, hogy sikerül-e megragadnunk ezt a mélyebb spirituális kapcsolatot. A materializmus megszállottjai egyre polarizáltabb valótlansági rendszereket építenek ki, és egyre szélsőségesebben dehumanizálják egymást, amivel mindent veszélybe sodornak. Szerencsére az Ötödik és a Hatodik bepillantást adott abba, hogy mennyire mély lehet az Isteni Kapcsolat, amelyben megtalálhatjuk a szeretetet, valamint, ami még fontosabb, a védettséget... és megismerhetjük küldetésünket. Rájöttünk, hogy feladatunk segíteni egymást az Integrációk végigjárásában. Most pedig azt kell kitalálnunk, hogyan tudjuk felerősíteni a Hatást, és létrehozni ezt az Egyetértési Mintát, amely eléri majd azokat is, akik ma még félnek.

Muszáj volt megállnom lélegzetet venni.

– És már el is jutottunk a jelenhez. A Hetedik Integráció megmutatta, hogyan erősíthetjük fel a szinkronicitás működését: ha követjük az útmutatást, amely magától megérkezik, ha sikerül ráhangolódnunk.

Elhallgattam, hogy lássam, mit szól mindehhez a hallgatóságom; kissé meg is lepett, hogy ilyen gyorsan össze tudtam foglalni az Integrációkat.

– Igazad volt – mondta Coleman. – Ez mind egyetlen tudat, amely önmagát építi.

Egy pillanatig hallgattam, aztán így feleltem:

– Erről egy gyerekkoromban megtanult közmondás jut eszembe. Valahogy úgy szólt: „Ki a kicsit megbecsüli, a nagyot is megérdemli”. Azt hiszem, ez végül is igaznak bizonyul.

– És mit gondolsz, most mi fog történni? – kérdezte Coleman.

– Remélem – feleltem –, hogy a szinkronicitás átvezet bennünket a hátralévő fokozatokon is, és egyre többet integrálunk abból a kapcsolatból, amit a hegyen éltünk át... míg végül mindenre emlékezni fogunk. Azt hiszem, akkor fogjuk majd a legerősebb hatást kifejteni.

Mindketten elhallgattunk, elmerültünk gondolatainkban.

Végül Coleman szólalt meg.

– Igazából csak egy dolgot szeretnék megérteni abból, amit odafent megtapasztaltam. Olyan volt, mintha egy ponton kapcsolódna össze minden, amit érzek.

– Micsoda? Ugratsz engem?

– Nem, tényleg éreztem valami ilyesmit. Egészen megfoghatatlan volt, mintha állandóan jött és ment volna.

Talpra ugrottam.

– Ugyanezt éltem át én is!

Ezen elámult.

– Bizony – mondtam –, majdnem pontosan úgy, ahogy elmondtad!

Másnap reggel korán keltünk, és már hajnalhasadáskor elindultunk vissza, Sedonába. Farkas előző este későn tért vissza a házhoz, alig néhány órát tudott aludni, aztán segített föltenni a hátizsákjainkat a kocsira. Most, miközben a pirkadat fényében robogtunk, fáradtnak látszott, de a szeme ezúttal is hamiskásan csillogott.

– Van egy meglepetésem – szólalt meg.

– Mi az? – kérdeztem.

Coleman a hátsó ülésen mosolygott.

– Ne kérdezd – felelte. – Majd később odaadom.

Megpróbáltuk kiszedni belőle, hogy miről van szó, de nem engedett, úgyhogy végül mind a hárman hosszas hall-

gatásba burkolóztunk. Később, ahogy beértünk a városba, gyönyörű sedonai napkelte köszöntött minket, az emberek szokás szerint leállították az autókat az út mentén, mások a hegyeken üdvözölték az új napot. Az jutott eszembe, hogy talán a napkelte az a meglepetés, amire Farkas célzott, de láttam az arcán, hogy nem erről van szó.

A hajnal új erőt öntött belénk. Teljesen központosított állapotban voltunk az elkövetkező eseményekre nyitottan, bár beszélni nem beszéltünk róla. És felkészülten vártuk, nemcsak a szinkronicitást, hanem a megelőző útmutatást is.

Farkas váratlanul befordult egy mellékutcába, és megállt. Arcán aggodalom tükröződött.

– Valami nincs rendben – mondta. – A barátaimnak, akik a kocsidra vigyáztak, itt kellett volna lenniük, itt a benzinkút mögött, amit az előbb hagytunk el. Nem voltak ott.

Összenéztünk Colemannel.

Farkas egy pillanatig töprengett, aztán döntött.

– Szerintem az lesz a legjobb, ha egyenesen Phoenixbe viszlek benneteket, a repülőtérre, amilyen hamar csak lehet.

– Várjunk csak – szólalt meg Coleman. – Az én kocsim a szállodánál van. Nem hagyhatom ott csak úgy. És mi lesz a többi ruhámmal?

Míg ezeket mondta, megpróbáltam elképzelni, hogy közvetlenül a reptérre hajtunk, könnyedén ment az egész, láttam magunkat megérkezni és felszállni a gépre. Aztán elképzeltem, hogy visszamegyünk az autókért, és azonnal nehézségekbe ütköztem. Ami azt illeti, már azt sem tudtam elképzelni, hogy visszamegyünk Coleman szállodájába.

– Farkassal értek egyet – mondtam. – Szerintem is most induljunk.

Colemant nem győztük meg, de nem tiltakozott tovább.

– Hát jó – mondta. – Később majd felhívom az ismerőseimet, és megbeszélem velük, mi legyen a kocsival.

– Én most egy darabig nem telefonálnék senkinek – jegezte meg Farkas.

Coleman rám meredt.

– Nagyon határozottan mondtad, hogy az a helyes döntés, ha továbbmegyünk.

Elmondtam neki, hogy pontosan mit láttam.

Elgondolkodott, a távolba nézett, aztán így szólt:

– Tényleg, most már én is így látom. Tudod, nagyon nehéz az intuíciót követni, ha ez azzal jár, hogy meg kell változtatni a terveinket.

– Aha – feleltem.

– Tudod – tette hozzá Coleman –, most éppen a ráhangolódás szakaszában vagyunk, pontosan követjük a Hetedik Integrációt. Nagy kár, hogy a következő Integrációból nincs példányunk.

Láttam, hogy Farkas felkapja a fejét.

– Hoppá! – mondta tréfálkozva –, Willel megálltunk egy barátomnál, és szereztünk egy kis táplálékot az útra. – Lenyúlt az ülés alá, és egy dossziét húzott elő. – Meglepetés! – rikkantotta. – A barátunknál történetesen akadt egy példány a Nyolcadik Integrációból. Most már, hogy ilyen jól rá tudtok hangolódni az útmutatásra, megtanulhattok valami újat. – Coleman kezébe nyomta a dossziét. – Megtanulhatsz ráhangolódni az emberekre.

AZ EGYESÍTÉS SZÁNDÉKA

Amikor elindultunk a kétórás autóútra a repülőtérig, azon tanakodtam, vajon hogyan találjuk meg Rachelt és Tommyt. Wil tudta, hogy az egyiptomi St. Katherine városba indultak. De azt, hogy ott hol tartózkodnak, senki sem tudta.

– Kisváros – mondta Wil. – Meg fogod találni őket. Csak figyelj. Valami biztosan történik majd.

Tudtam, hogy igaza lehet. Az intuíciók alapján, amelyeket Coleman meg én átéltünk, meggyőződésünk volt, hogy a helyes irányba tartunk. Egyiptom néha veszélyes lehet, de a kormányzat többnyire barátságosan kezeli a turistákat, különösen azokat, akik a Sínai-hegyre tartó zárandokút iránt érdeklődnek.

Coleman letette az Írást, én tüstént felkaptam, és olvasni kezdtem. Úgy volt, ahogy Farkas előre jelezte: a Nyolcadik Integráció azt mondta, a másokkal való kapcsolat új szintjére jutunk el, és ezen a szinten jobban megértjük majd a Tudatos Beszélgetést.

Jó nagy adagokban kapjuk – gondoltam. Wilnek igaza lehet abban, hogy most már lejtmenetben haladunk a hátralévő Integrációk megismerésében.

Eszembe jutott, hogy a régi prófécia Nyolcadik Felismerése megjósolta: megtanuljuk majd, hogy beszélgetéseinkben felemeljük másokat, mert felsőbb énjünkkel, a lelkünkkel akarunk kapcsolatot teremteni. A felemelés eredeti célja az, hogy a másik embert magasabb tudatállapotba juttassuk, ahol több felismerésben lehet része a saját életét illetően, de emellett az is valószínűbbé válik, hogy olyan szinkronisz-

tikus információt ad át nekünk, amelyre éppen szükségünk van.

Akkoriban adódott némi zavar e folyamat tényleges megvalósulása terén, de a legtöbbször már maga a szándék is megtette a hatását. Az így felemelt emberek egyszeriben éberebbek, tudatosabbak lettek, és láthatólag kapcsolatot teremtettek önmaguk tudattalan részével. Mondataikat gyakran kezdték így: „Nem is tudom, miért mondom ezt el neked”, vagy „Még sosem gondoltam erre, de...” Azután pedig gyakran pontosan azt az információt adták át, amelyre éppen akkor szükségünk volt.

A kezemben tartott lapokra néztem, és továbbléptem a szöveg következő szakaszára. Ez arról szólt, hogy ezt a felemelkedést a többi Integráció fényében most már kibővíthetjük, ha tudatosan összeolvastjuk elménket a másik ember felsőbb énjével. Összeolvastani az elménket?

Ekkor félbeszakítottam az olvasást: megérkeztünk Phoenix külterületére, és ennivaló után néztünk. Jó fél órába telt, mire találtunk egy bioboltot, ahol feltöltöttük a készleteinket. A szerencse a kegyeibe fogadott, mert a szomszédos kis boltban Coleman vehetett magának tartalék ruhákat.

Ezután egy mellékúton közelítettük meg a repülőteret, és ott Farkas nagyon körültekintően állt meg a nemzetközi terminálnál. Mindhárman igen éberem lestünk minden szokatlant, és különös figyelemmel vártuk az utunkba akadó intuíciókat. Ám nem történt semmi említésre méltó, Coleman és én kiugrottunk a kocsiból, és magunkhoz vettük a poggyászt.

Végül a lehúzott ablakhoz léptem, kezet nyújtottam, és köszönetet mondtam Farkasnak.

– Menj a Testvérhegyre, amilyen hamar csak lehet – javasolta talányosan. – Ott majd meg fogod látni, mi a teendő.

Egy óra sem telt el, és már egy repülőgépen ültünk, útban Kairó felé, a gép a felszállópálya felé gurult. Megnéztem a

mobiltelefonomat, nem volt rajta üzenet, úgyhogy gyorsan kikapcsoltam, miközben a gép fölemelkedett a levegőbe.

Coleman már aludt, így elővettem a Nyolcadik Integrációt, és újból olvasni kezdtem. A szöveg az elmék összeolvastásáról szóló részt magyarázta tovább, azt fejtegetve, hogy ezt az összeolvadást magunk is kezdeményezhetjük az egyesítés szándékának nevezett eljárás segítségével.

Ez a kifejezés (folytatta az Írás) sokkal többet jelent, mint a sok vallás hagyományai által hangoztatott elvont elképzelés, amely szerint valamennyien egyek vagyunk. Ez egy teljesen új módszer, amellyel az emberek egymáshoz viszonyulhatnak, és amelynek hatékonyságát rögtön be is bizonyíthatjuk magunknak. Ennek a viszonyulásnak a megértéséhez az a legjobb módszer, ha megvizsgáljuk azt a jelenséget, amikor az emberek befejezik egymás mondatait.

Ezen egy pillanatig elgondolkodtam. Mindig úgy véltem, hogy ez a jelenség attól függ, mennyi időt töltött el az ember a kérdéses személlyel, elsősorban azért, mert különösen férjek és feleségek, főnökök és titkárnők, kollégiumi és munkahelyi szobatársak között lehet általánosan megfigyelni.

Tovább olvastam az Írást, amely elmagyarázta, hogy ez a képesség általános, de meggyorsítható és megkönnyíthető, még idegenek között is, mégpedig az egyesítés elvének segítségével, amelynek lényege: minden emberi interakcióba a felsőbb tudatunk összekapcsolásának szándékával menjünk bele.

Álljon meg a menet, kaptam fel a fejem, és gondolatban behúztam a keziféket. Akar ilyet tenni az ember? Hirtelen komoly ellenállást éreztem magamban ezzel az elképzeléssel szemben. Annyira meglepett a saját reakcióm, hogy felébrésztettem Colemant, elmondtam neki, mit olvastam, majd azt is, hogy milyen nehezemre esnék összeolvastani az elmémet másokéval, különösen, ha idegenekről van szó. Lehet,

hogy ez a gondolat termékeny talajra hullott, mert önkéntelenül is más megvilágításban kezdtem látni őt. Sőt ő maga is kissé másként viselkedett, mintha elgondolkodóbb hangulatba került volna, mint azelőtt.

– Mint erős egóval rendelkező ember – mondta –, el tudom képzelni, hogy nem szívesen olvasztanád össze a tudatodat másokéval, mert attól tartasz, hogy a hülyeségükkel megfertőzhetik a gondolkodásodat.

Nevettem, de elgondolkodtam azon, amit mondott. Erről lenne szó? Talán annyira egyedülállóan különlegesnek tartom magam, hogy ha a tudatom valaki máséval ötvöződik össze, az felhígítja a kreativitásomat?

– Másfelől viszont – folytatta – az sem tagadható, hogy a csoportunk már összeolvadt bizonyos értelemben, és összhangban cselekedett. Emlékezz csak vissza, milyen erővel működött ez fenn a Titkos-hegyen!

Emlékeztem bizony. Órákon át ebben az összekapcsolt állapotban maradtunk. Közben pedig e kapcsolat miatt egyáltalán nem éreztem energiavesztést. Sőt inkább felfokozott állapotban voltam. Valahogy mindannyian a fény sebességével hangoltuk össze cselekedeteinket, döntéseinket, mint a rajban repülő madarak, amelyek tökéletesen egyszerre változtatják meg repülésük irányát. És a tanyán is ugyanezt a jelenséget figyeltük meg.

Megint elővettem az Írást, amely a következőkben elmagyarázta, hogy az összekapcsolódásban nem az emberek egója vesz részt, hanem a magasabb én, amely az isteni tudathoz kapcsolódik. További magyarázatként hozzátette, hogy amikor két ember ilyen módon kapcsolódik össze, mindketten nagyobbak érzik magukat, mivel nemcsak a saját felsőbb énjükhöz való kapcsolatot élik át, hanem a másik ember felsőbbrendű tudatára is ráhangolódnak. Ennek a nettó hozadéka az, hogy tisztábban, világosabban tapasztalják meg az

útmutatást. Ettől a magyarázattól mindjárt jobban éreztem magam.

– Szerintem – tette hozzá Coleman, és a szemhéja kezdett újból elnehezülni –, ha már a szöveg úgy szól, hogy az egyezés szándékának hatékonyságát bebizonyíthatjuk magunknak, akkor akár meg is próbálkozhatnál vele egy darabig. – Ezt mondván azonnal újból elaludt.

Kinéztem az ablakon, és elmerengtem. Valójában olyan volt ez a szükséztől javaslat, hogy én is tanácsolhattam volna magamnak, ha Coleman meg nem előz vele. Miért ne próbáljam ki azonnal? Gyorsan lerámoltam mindent az ölemből, és odamentem az utaskísérők szakaszához, hogy kérjek egy kis üveg vizet.

Csak az egyik stewardess volt ott, egy idősebb, rövid hajú, egyenruhás egyiptomi nő, aki korábban nekünk szolgált fel. Elhatároztam: úgy teszek, ahogy az Írás javasolta. Ahogy közeledtem felé, magamban megerősítettem azt a szándékomat, hogy összekapcsolódom a felsőbb tudattal.

A stewardess azonnal megfordult.

– Kiszáradt a torka?

– Igen, legyen szíves – nyújtottam üres poharamat. – Hosszú út lesz...

– Igen, de azért nem vészes. Hetente többször dolgozom ezen a járaton.

A vállam környékén állapotodott meg a tekintete.

– Ezt nekem szánta?

Odanéztem én is, és rájöttem, hogy az Írás ott van a hónom alatt. Amikor elpakoltam az ölemből, hogy felállhassak az ülésből, szórakozottan odacsaptam a paksamétát, és utána elfelejtettem letenni.

– Ó, nem, ez csak egy régi... egy régi ízének egy példánya, véletlenül hoztam magammal.

– Egy régi mizé?

Hallatlan érdeklődéssel várta a válaszat; rájöttem, hogy igazat kell mondanom.

– Ez egy régi írás az emberi spiritualitás témájában, mostanság sokan foglalkoznak vele.

– Miről szól?

Összeszedtem magam, hogy egyszerűen fogalmazzam meg.

– Arról, hogy az emberek ráébrednek a tényre, miszerint mindannyian spirituális kapcsolatban állunk egymással.

A padlót nézte, gondolkodott.

– Hallottam már erről – mondta. – A húgom férje efféle iratokat tanulmányoz. Egy egész csoport foglalkozik ezzel. – Közelebb hajolt. – Tudja – tette hozzá halkán –, a sógorom visszahúzódó, magának való ember, de amióta megismerkedt ezzel a csoporttal, egészen beszédessé vált, és mindig megmondja az igazat, mint egy megszállott.

– Ugyanarról az Írásról beszélünk – mondtam kissé meglepődve, mert ez az asszony olyan természetesen beszélt velem, mintha közeli barátja lennék. Alig vártam, hogy halljam a válaszat a következő kérdésemre. – Hol lakik a húga?

– Egy sivatagi kisvárosban, St. Katherine a neve.

Előre tudtam, a válaszat, de a szinkronicitás így is megdöbbenett.

– Nem fogja elhinni – mondtam –, de Kairóból mi is oda utazunk tovább.

– Valóban? – ragyogott fel a szeme. – Akkor megadom a sógorom számát. Joseph a neve. – Kihúzott egy fiókot, papírt vett elő, és felírta a sógora teljes nevét és telefonszámát. – Tudja – jegyezte meg –, már jó ideje nem beszéltem vele, de most fel fogom hívni, és jól kifaggatom erről az Írásról. Elmondom, hogy találkoztam magával a gépen.

– Köszönöm – feleltem, aztán én is megadtam neki a nevemet és a számomat.

Ekkor megjelent a másik stewardess, úgyszólván vissza-táltam a helyemre, és azonnal felébresztettem Coleman-t, hogy elmeséljem, mi történt.

– Mostanra már igazán hozzászokhattál volna az efféle szinkronicitáshoz – mondta.

– D-d-dehogy – dadogtam. – Idegennek általában nem megy ilyen gyorsan. Az ilyen jellegű szinkronicitáshoz általában hosszú idő kell, mire szóba kerül a beszélgetésben, ha egyáltalán szóba kerül. Néha úgy érzi az ember, hogy valaki-vel szóba kell elegyednie, de amikor megteszi, a beszélgetés sehova sem vezet. Két idegennek általában előbb a kölcsönös bizalmat kell megteremtenie.

Hirtelen teljesen fölébredt, és szigorúan a szemembe nézett.

– Ugye, azt csináltad, amit mondtam? Kipróbáltad az egyesítés elvét.

Határozott, nagy bólintás volt a válaszom. Coleman kihúzta az Írást a kezemből.

– Hadd olvassam most én egy darabig!

Ez nekem nagyon megfelelt. Még gondolkodni akartam egy ideig. Talán túl sokat magyarázok bele a nő nyitottságába? Nem gondoltam, hogy ez lenne a helyzet. Nem is azt éreztem igazán fontosnak, hogy megismerkedtem egy barátságos emberrel, akinek a sógora ott lakik, ahová igyekszünk. Nem ez volt olyan örült mód valószerűtlen. Magának a beszélgetésnek a minőségét éreztem megjegyzésre érdemesnek: azonnali közelség támadt köztünk, igazi összhang, teljes nyíltság. A kapcsolatnak ezen a szintjén már nem is kellett emlékeztetnem magam arra, hogy egyenesnek és őszintének kell lennem. A szavaim természetes módon így jöttek a számra.

Amikor felébredtem, Coleman ébren volt, és a holmiját rendezgette. Amikor látta, hogy megmozdulok, felém fordult.

– Mennyi az idő? – kérdeztem.

– Éjfél után kettő – felelte. – Húsz perc múlva leszállunk Kairóban.

Álmosnak nézett ki, mintha elfáradt volna a szűk ülésben való egész éjszakai kuporgástól. Én is ugyanígy éreztem magam. Alig aludtam néhány órát.

Leszállás után sietve felvettük a poggyászsunkat, és megkerestük a tranzitot St. Katherine felé. A jármű egy jókora furgon volt, örömmünkre rajtunk kívül nem volt más utasa. Az ülések kétoldalt, hosszanti irányban álltak, volt hely lefeküdni. Az egész utat végigaludtuk, délelőtt tizenegy körül gördültünk be St. Katherine városába.

A levesestál alakú völgy mélyében épült városka lényegében zezzugos utcák halmaza, mindenféle szálláshelyek, fogadók várják a turistákat. Minden irányban hatalmas, vörös hegycsúcsok magasodnak fölé, köztük, délkelet felé a Sínai hegység.

Egy utcai telefonról hívogattunk szálláshelyeket, és végül találtunk egy kis vendégfogadót a Sínai-hegy tövében. Mire elkutyagoltunk odáig, és beléptünk az apró irodába, hogy bejelentkezzünk, az utazás fáradalmi megtették hatásukat. Energiám jelentősen megcsappant, úgyhogy gondolatban végigjártam az Integrációk sorozatát: központosítani, számítani az intuíciónak és a szinkronicitás jelentkezésére, megtartani az igazodást, és helyreállítani a szeretet kapcsolatát. Most hozzátettem még egyet: az egyesítés szándékát.

Amikor megcsendítettük a csengőt a portás pultján, ősz hajú, méltóságteljes, idős úr jött elő fogadni bennünket. Hibátlanul beszélt angolul, de kezdetben rendkívül óvatosan tűnt, sok kérdést tett fel utazásunk céljával és az útlevelünkkel kapcsolatban. Mire végére értünk a bejelentkezési ceremóniának, már mosolygott, és nagyon barátságosan viselkedett.

Átadta a kulcsainkat, majd amikor már indultunk volna, egy pillanatra elgondolkodott.

– Ha kirándulni volna kedvük – mondta –, innen indul egy gyalogösvény, fel a szomszédos hegyre. Onnan nagyszerű kilátás nyílik a városra és Mózes hegyére.

Megköszöntük a tanácsot, és végigmentünk a hosszú folyosón a szobáinkhoz, amelyek ajtaja pont szemben volt egymással. A szobámnak ráadásul volt egy másik kijárata is, amely egy kis belső udvarra nyílt, és onnan a hegyre vezető gyalogutat is látni lehetett az út túloldalán.

– Ez remek – mondta Coleman.

Lezuhanyoztunk, aztán átmentünk a szomszédos kisvendéglőbe, és jót ebédtünk. Ebéd után fölvettem a kérdést:

– Mit érzel, ha arra a kérdésre hangolódsz rá, vajon felkeressük-e a stewardess sógorát, Josephet?

Egy percre elgondolkodott.

– Az az érzésem, hogy meg kellene tennünk. Egyrészt logikus, másrészt ezt érzem helyesnek.

Elővettem a telefonomat, SMS-ben megírtam Josephnek, hogy találkoztunk a sógornőjével, és hogy szeretnénk beszélni vele az Írásról. A telefont bekapcsolva hagytam, hogy halljuk, ha megjön a válasz.

– Jól van – mondta Coleman. – Irány a hegy!

Gyönyörű volt az idő. Ragyogó napsütés, a ragyogó kék égboltot apró gomolyfelhők ékesítették. Gyaloglás közben a körülöttünk magasodó vörös hegyeket bámultuk.

– Ejha! – jegyezte meg Coleman. – Ez nagyon hasonlít Sedona környékére.

A gyalogutat követve eljutottunk a hegy lábához, elindultunk felfelé, és közben elámultunk a kövek színvilágán. A vörös alapszínt szürke és arany sávok tarkították. Lépésről lépésre egyre jobban éreztem magam.

– Még az érzés is ugyanolyan, mint Sedonában – mondta Coleman.

Az út egy helyen a város fölé nyúló sík teraszon ment át, itt megálltunk, és megnéztük a tájat. A panorámában gyönyörködtem, amikor észrevettem, hogy Coleman a fejével int a hegyoldal felé.

A terasz túlsó végében egy kiálló, kerek szikla tetején magányos férfi térdelt imaszőnyegén. Hosszú, sötét haja, rövidre nyílt szakálla volt, délkelet felé fordulva a távolba nézett. Nem vett észre bennünket, leült a szőnyegre, mobiltelefont vett elő, és nyomkodni kezdte a gombokat.

A következő pillanatban megszólalt az SMS-t jelző hang a mobilomon. A férfi meghallotta, hátrafordult, meglátott bennünket, és meglepett arccal reagált jelenlétünkre. A telefonomra ez az üzenet érkezett:

A sógornőm már értesített az érkezésükről, örömmel találkozom önökkel. Hívjanak fel.

Összenéztünk, a férfi arca széles mosolyra derült. Coleman hangosan felnevetett. Joseph ült ott a sziklán.

Azonnal felugrott, és elénk jött.

– Remek időzítés – mondta erős egyiptomi akcentussal. – Joseph vagyok. Örvendek, hogy találkoztunk.

Coleman egy pillantással figyelmeztetett arra, hogy gyakoroljam az egyesítést, és én azonnal bekapcsoltam ezt a szándékot. Bemutatkoztam mindkettőnk nevében, és elmondtam Josephnek, hogy a barátainkat keressük, akik itt, St. Katherine-ben csatlakoztak egy csoporthoz, amely az Írást tanulmányozza.

– Én csak egy csoportról tudok itt – felelte Joseph. – De mondják csak, meddig jutottak az Integrációkban?

– Megalakítottunk egy mintacsoportot – feleltem –, és

gyakoroljuk az útmutatásra való ráhangolódást. Mostanában próbálkozunk a tudati egyesítéssel.

– Tehát most kezdték a Nyolcadik szakaszt – mondta, de úgy, hogy éreztük, több is következik.

– Úgy van – válaszolta Coleman.

Joseph megkért, adjak személyleírást Rachelről és Tommyről, és amikor leírtam őket, meglepődött.

– Azt hiszem, tudok a barátairól – mondta. – Találkozni nem találkoztam velük, de tudom, hogy itt vannak. Odakisérhetem magukat.

Még egy utolsó pillantást vetett a hegykoszorúra.

– Melyik csúcs a Sínai? – kérdeztem.

Délkelet felé, a távolba mutatott.

– A Dzsebel Músza? Az ott, a Szent Katalin-székesegyháztól jobbra.

Sokáig néztük, és ahogy ráhangolódtam, megnyugtató, otthonos érzés fogott el. Hirtelen felvillant egy emlék, és rájöttem, hogy megint azt a titokzatos kapcsolódási pontot tapasztaltam meg, amit nemrég a Titkos-hegyen.

– Észrevettem – mondtam Josephnek –, hogy a Sínai-hegy felé fordulva térdepelt, amikor ideértünk.

– Ó, nem – mosolygott. – Mekka felé fordultam. Innen nézve Mekka éppen a Dzsebel Músza túloldalán van. De amikor imádkozom, a két hely pontosan egybeesik bennem. – Megint alaposan megnézte a Sínai-hegyet. – Azt mondják, Mózes azon a helyen látta színről színre Isten arcát. Maguk nem szeretnék átélni ezt?

Alig fél óra múlva begördültünk egy nagy, szürke kőből épült ház kapuján, körülbelül két kilométerre a szállásunktól. Joseph vitt oda bennünket kis Toyota terepjáróján.

Ebben a pillanatban szíven ütött a gondolat: mindjárt viszontlátom Rachelt. Képes leszek vajon megnyílni előtte,

egyesíteni a tudatunkat? Vagy marad a régi, jól ismert tétovázás? A Titkos-hegyen akaratlanul létrejött közöttünk a kapcsolat, de azóta valami okból mindig ellenálltam annak, hogy megnyíljak neki. A kapcsolat túlságosan mélynek érződött, akár bonyodalmakkal is járhatott, vagy akármi.

Alig szálltunk ki a kocsiból, kivágódott a ház ajtaja, Rachel és Tommy szaladt ki elénk. Felborzoltam Tommy haját, Rachelt átöleltem, de a mozdulatot rövidre fogtam, és megint elkerültem, hogy a szemébe nézzek.

Coleman is odajött, és hatalmas ölelésbe nyalábolta Rachelt. Ő volt a legizgatottabb a találkozás miatt; miközben bementünk a házba, el is mondta nekem, mit érez.

– Úgy nőttek fel, hogy hidegfejű tudósok voltak a szüleim, egyem a szívüket – mondta. – Sohasem volt igazi családom.

A házban egy szép bőrbútorokkal, perzsaszőnyegekkel berendezett, tágas szobába vezettek. Tucatnyi ember várt ott ránk, mindenki engem nézett feszült érdeklődéssel; az ő tekintetüket is kerültem.

Tommy húzkodni kezdte a karomat, össze akart ismeretni az anyjával. Az asszony elé léptem, bemutatkoztam, és Tommy közölte, hogy az anyja neve Hegyszerető.

– Tommy mindent elmondott magáról – mondta az asszony, átölelve a fiát. – Értem már, miért nem akart most velem jönni. Bizonyára tudta, hogy magával találkozik.

– Maga miért jött St. Katherine-be? – kérdeztem.

– Azért, hogy meglátogassam a névrokonomat – nézett rám büszkén. – A Testvérhegyet. Apám kereskedő volt, ő hozott el ide először, még fiatalkoromban, és szerelem volt az első látásra. A Titkos-hegy és a Dzsebel Múza ugyanazt az energiát adja. Mind a kettő megnyitja az embert.

Tommy buzgón bólogatott.

Eszembe ötlött egy kérdés, de olyan erővel, hogy valósággal kibukott belőlem.

– Tommynak miért nincs indián neve, mint magának?

– Mert konok! – mosolygott a fiára.

– Akartak nekem neveket adni – szölt közbe Tommy –, de egyik sem volt megfelelő. Majd ha csinállok valami fontosat, akkor fog kiderülni, mi a törzsi nevem.

Ekkor, mintha hirtelen eszébe jutott volna valami sürgős elintéznivaló, Hegyszerető kiviharzott a szobából, kettesben maradtam Tommyval. A fiú olyan arccal nézett rám, mintha mondani akarna valamit. Megelőztem.

– Tommy, tudnom kell, hogyan függ össze ez az egész a maják naptárával. Te tudod, ugye?

– Igen – felelte. – Igyekeznünk kell.

Egy nyitott ajtón át tágas, üvegfalú verandára vezetett; leültünk egy asztal mellé. Láttam, hogy a másik szobában Coleman beszélget Rachellel és néhány emberrel az új ismerősök közül. Rachel tekintete egy pillanatra megint találkozott az enyémmel. Körülöttük a szobában nagy volt a sürgésforgás, mintha mindenki utazáshoz csomagolt volna.

– A törzsem mitológiája szerint – kezdte Tommy – az arizonai vörös hegyek régiója és az itteni vörös hegyek között kapcsolat áll fenn. A természeti népek a hegyeket mindig szent helynek tekintették, amelyek az embert a hétköznapi tudata fölé emelik, hogy megpillanthassa a szent szellemet. Ez a szellem most közeledni igyekszik. A maják tudták ezt, és azért jöttek a földre, hogy elhozzák nekünk a naptár üzenetét.

– De mi az üzenet, Tommy? – faggattam. – A köztudatban világvége-jövendöléssé torzította el a média. Nehéz eldönteni, hogy melyik értelmezésnek higgyen az ember.

Ebben a pillanatban Coleman lépett be, nyilván megérezte, hogy fontos dologról beszélgetünk. Tommy arcocskáján türelmetlenség suhant át; nem tudtam elrejtteni a mosolyomat, hiába próbáltam.

– Biztos, hogy ezt hallanom kell – jelentette ki Coleman határozottan.

Tommyval egyszerre tettünk, hogy foglaljon helyet.

– A naptár igazsága egyszerű – folytatta Tommy. – Semmi köze sincs a világvégéhez. A teljes kozmosz történetét és az emberiség történelmének valódi célját foglalja össze. A maják úgy gondolják, hogy a mindenség körülbelül tizenhatmilliárd évvel ezelőtt teremtődött, de szerintük a Teremtés nem egyszerre ment végbe. A naptár megadja az időpontot a Teremtés kilenc lépcsőfokához, amelyek a kezdetektől következtek be egészen 2012-ig, amikor a naptár időszámítása véget ér.

Elhallgatott, és ahogy rám nézett, érzékeltette: a naptár kezdete fontos adat. Tudtam is, hogy miért. A tudósok nemrégiben állapodtak meg a világmindenség létrejöttének tekintett ősrobbanás hozzávetőleges időpontjában, és ez az idő nagyon közel van ahhoz, amit a maják választottak. Felmerül tehát a kérdés: honnan tudhatták ilyen pontosan megbecsülni a kezdetet évszázadokkal ezelőtt? És vajon a naptár többi része is ennyire pontos lehet?

– Az egyik kutató – folytatta Tommy – igen világosan kiszámította az időpontokat, amelyeket a naptár a Teremtés lépcsőfokaihoz rendelt. Mint mondtam, a Teremtés első lépcsője körülbelül tizenhatmilliárd évvel ezelőtt kezdődött, beletartozott a világmindenség kialakulása, az anyag összetömrülése galaxisokká, csillagokká, bolygókká, beletartoznak az élet kezdetei, az első sejtek, majd az összetettebb organizmusok kialakulása. A másodiktól a negyedik lépcsőig a Teremtés létrehozta az emlősöket, az emberszabásúakat, majd végül, kétmillió évvel ezelőtt, az embert. Ettől kezdve – folytatta Tommy – a Teremtés további lépcsőfokai az emberi tudat egyre nagyobb területet felölelő tágulásával függnek össze, kezdve a törzsi tudattal, majd mintegy százháromezer

évvel ezelőtt folytatva a regionális tudattal, amikor az emberek kifejlesztették a beszélt nyelveket, és tudatára ébredtek annak, hogy nagyobb földrajzi területen más embercsoportok is élnek. A naptár – folytatta Tommy – a nemzeti tudatot veszi következőnek, a megjelenését Krisztus előtt 3115 körüli időpontra teszi, amikor az emberek elkezdtek birodalmakat építeni, és végül nemzetekké szerveződni. Ezután, 1755. július 24-én a Teremtésben új lépcsőfok következett, amelyből a planetáris tudat fejlődött ki. Ekkor ismertük fel először, hogy egy véges bolygón osztozunk, és gazdaságos interakciókat kezdünk szerte a földkerekségen.

Tommy kis szünetet tartott, hogy nagyobb nyomatékot adjon annak, ami következik.

– Fontos észben tartani – mondta –, hogy ezek a lépcsőfokok nem csupán jelképesek. Ezek valódi változásokat jelentenek a tudatunkban. Amikor például elértük a planetáris szintet, szert tettünk a képességre, hogy ráhangolódjunk arra a tudatra, amely meghaladja a „lapos Föld” felfogást. Könnyebb volt átélnünk, hogy mindannyian együtt vagyunk a világűrben lebegő földgolyón. A Teremtés következő lépcsőfoka, a galaktikus tudat – magyarázta Tommy – 1999. január 5-én következett be: ekkor jutottunk hozzá a képességhez, hogy tudatunkat még ennél is tágabbra terjesszük. Ezen a szinten a bolygón túl emelkedtünk, képességeink tovább növekedtek: a tágabb környezetet, már a kozmoszt is érzékeltük. Ez is gyorsította az átállást a fizikai, materialista világszemléletről a felébredettebb, spirituális állapotra. Tudtuk már, hogy a világűrben lebegünk, de valójában nem értettük, hogy miért. Tudni akartuk létünk igazságát. A valóság tételei kérdéssé váltak, mert teljesebb választ vártunk a kérdéseinkre. – Egyre jobban belelendült. – Ez a kérdezősködés vezette a vallási fanatikusokat arra a gondolatra, hogy meg kell védeniük a tanaikat, sőt rá kell kényszeríteniük az

emberekre... nemegyszer erőszakos eszközökkel. A galaktikus távlat csak két évvel korábban jött létre, mint a 2001-es év, amikor megkezdődtek a vallások közötti elsőbbség miatt dúló háborúk.

Csak bámultam rá, fogalmam sem volt róla, hogy a maja naptár ennyire precízen közli a dátumokat.

– A kutatók ma is vitáznak némelyik időpontra – folytatta Tommy –, de a Teremtés általános irányvonala az, ami fontos. Évszázadokkal ezelőtt megjósolták az emberi fejlődés tényleges folyamatát.

Ekkor eszembe jutott, hogy Tommy azt mondta: a naptár kilenc szakaszt, lépcsőfokot tüntet fel a Teremtésben. Ő viszont csak nyolcat sorolt fel. Rá is kérdeztem.

– A naptár egy további lépcsőt is megjósol – felelte a fiatalember –, azt, amelyik most közeledik, már érezhető. Célja, hogy létrejőjön az ideális világ.

Felélénkültem, mert eszembe jutott, hogy Tommy azt mondta a csoportnak: a maja naptár önmagában prófécia, sok más vallás világvége-látomásához hasonlatos. Ezekben a szent szövegekben szereplő próféciák beszélnek egy eljövendő Messiásról, aki meghozza az ideális világot, most pedig a naptárról beszélve megint az ideális világot említi.

– Beszélj még a naptár jóslatairól – kértem.

Egy kézmozdulattal elhárította kérésemet, még volt mondanivalója.

– A törzsem hite szerint – jelentette ki – ez az utolsó lépcsőfok nem önmagától következik be. Arra van szükség, hogy kellő sokaságú ember megtanulja, miként hangolódhat rá a Teremtés következő szintjére. Ahhoz pedig tudnunk kell fogadni az Integrációkban említett Tudatot, azzal az Integrációval kezdve, amelyiken éppen most dolgozunk: a Nyolcadikkal. – Úgy nézett rám, mintha azt akarná jelezni, hogy különösen nekem kell „fogynom” ezt az üzenetet.

A szomszédos helyiségben felerősödött a zsebongás, ez megszakította a beszélgetést. Az ajtónyílásban láttam, hogy Hegyszerető és még többen feltekerik az egyik perzsaszőnyegget, és alatta a padlón egy csapóajtó vált láthatóvá. Az aszszony Tommyra nézett, és intett neki, hogy menjen segíteni.

Coleman meg én szintén felálltunk.

– Ugye, tudod, mire készülnek? – kérdezte Coleman. – Fölmennek a hegyre.

– Miért? – kérdeztem.

– Nem tudom, de szerintem ők sem tudják. Viszont biztosak benne, hogy fel kell menniük.

Visszamentünk a többiekhez, de Rachel váratlanul ott termett, és karon ragadott.

– Beszélnem kell veled – mondta nagy nyomatékkal, és az üveges verandán keresztül magával húzott a belső udvarba. A földet lapos lépőkövek borították, körös-körül sűrű sövény és virágzó növények pompáztak. A sarokban lévő tavacska tükrén vízililiomok illatoztak.

– Mindenki csomagol – mondtam. – Mire készülnek?

– A Testvérhegyre mennek – felelte Rachel. – Valami történni fog ott.

– Honnan tudod?

Komolyan rám nézett.

– Elég sok mindent tudok – felelte. – Ha nem kerülnél annyira, tudhatnád.

Csak bámultam.

– Miért kerülsz? – firtatta.

– Mert tartani akarom magam az Igazodáshoz – vetettem oda, és alig vártam, hogy visszamehessek a házba.

Rachel mosolygott, és úgy nézett rám, mint egy gyerekre.

– Ha csak annyira belementél volna a kapcsolat megteremtésébe, hogy beszélgetsz velem, nem lenne benned ez a zavar. Tudod egyáltalán, miért vagyok itt, miért akarok kap-

csolatot találni az igazi énedhez? Nincs ebben semmi romantika. Ez csak az Integrációkról szól. Az Egyetértési Minta nemcsak arra szolgál, hogy a politikai és vallási ideológiák terén oldja fel a végletes polarizálódást. Arra is alkalmas, hogy a férfiak és a nők között is áthidalja a polarizáció szakadékát. – Megcsóválta a fejét. – Tudod, mit tanított nekem anyám kislánykoromban? Azt, hogy a férfi és a nő két teljesen különböző állatfaj, másfajta életszemlélet van bennük, más nyelvet beszélnek; arra vannak ítélve, hogy az örökkévalóságig félreértsék és manipulálják egymást. Megtanította, hogy hazudoznom és cseleznem kell ahhoz, hogy a férfiaktól megszerezsem, amit akarok, és közben kudarcba manipuláltam egyik kapcsolatomat a másik után, fokozatosan meggyűlöltem a férfiakat, amiért erre kényszerítenek. És gyűlöltem anyámat is, mert nem akadályozta meg, hogy a világ olyan legyen, mint amilyen. Évekig nem is álltam vele szóba... Aztán meghalt, mielőtt elmehettem volna hozzá, hogy beszéljek vele.

A szemembe nézett, és én igyekeztem állni a tekintetét.

– Most már tudom – mondta –, hogy nem ő tehetett róla. De nem én voltam az egyetlen áldozata ennek a félreértésnek. Mindannyian ugyanazt játszuk: a szex és a biztonság játékát. Te például azt hiszed, hogy muszáj neked irányítanod, ezért korlátozod vagy manipulálsz a velem való kapcsolatot. De valójában ez a szokásod, hogy a legtöbb nővel szemben bezárkózol, talán egész életedre jellemző lehet. Lefogadom – lendült bele Rachel –, hogy igazából sohasem nyíltál meg igazán egyetlen nő előtt sem. Túlságosan elfoglalt a manipuláció, az ügyeskedés, hogy viszonyt kezdhes velük, vagy ellenkezőleg, ha szexuális lehetőségként nem jöhetnek számításba, ne végy rólok tudomást. Mindannyian elakadtunk ott, hogy nincs teljes kapcsolatunk a másik nemmel... a nők a férfiak manipulálására használják a szexualitásukat, a fér-

fiak meg a szex miatt manipulálják a nőket. De most, hogy kezdünk rájönni, hogyan lehet igazán ráhangolódni egymásra, eljutottunk oda, hogy mindenestül elhagyhatjuk a szexuális manipulációt.

Figyeltem, miközben beszélt, és lenyűgözött, hogy milyen nyíltan, hitelesen fogalmazza meg, amit mond. És közben nagyon mély lelki kapcsolatot tartott fenn közöttünk, ami mégsem volt semmi több, csak nagyon mély lelki kapcsolat.

– Hogy jöttél ennyire tisztába mindezekkel? – kérdeztem önkéntelenül.

– Az anyám magyarázta el.

– Úgy tudtam, hogy ő meghalt, mielőtt beszélhetél volna vele.

– Igen, ez így volt.

Csak bámultam, és azon gondolkodtam, mi lehet a mondat háttérében. És abban a pillanatban azt éreztem, hogy a hozzá fűződő kapcsolattól való félelmem eloszlik.

– Nemsokára elmondom, hogyan kommunikálok anyámmal – mondta Rachel –, de most nem ez a feladat. Most a férfiak és nők közötti szakadékot kell begyógyítani. A legtöbb ember úgy fogja fel a másik nemmel való kapcsolatot, hogy az vagy szerelem, vagy semmi. És nem léphetünk tovább a magasabb tudati szintre, amíg ez meg nem változik. Hogy a mintacsoportok egyáltalán működnek, az csak azért lehetséges, mert új egyetértési mintát teremtenek, és ennek energiáját szétsugározzák a világba, hogy az új kulturális alapot teremtsen a kollektív tudatban. Tehát amit mi ketten itt és most rendbe hozunk, az egész világra kihat. Vissza kell jutnunk oda, ahol a Titkos-hegyen voltunk. Lélekké kell válnunk egymás számára. – Terjedelmes útitáskájából előhúzott egy körülbelül tucatszori lapból álló, gyűrött paksamétát. – Nem tudom, mennyit olvastál a Nyolcadik Integrációból. De tesék, itt van az egész.

Találtam egy padot a szökőkút mellett, és olvasni kezdtem onnan, ahol abbahagytam. Azonnal lebilincselte a szöveg.

A tudat teljes egyesítéséhez szükséges a szándék, de egyzersmind vissza kell térni a szeretetnek ahhoz az állapotához, amely tökéletesen meghaladja a nemiség bonyodalmaait. Ennek az állapotnak a neve Agapé.

Egy percig a távolba néztem, és elgondolkodtam, ezen a szón. Agapé: görög szó, és egy bizonyos fajta szeretetet jelent, azt, amelyet a lélek érez minden teremtett dolog iránt, és különösképpen a más emberek iránt érzett, plátói szeretetet. Ha erre a szeretetre központosítjuk magunkat (folytatta az Írás), akkor az egyesítés szándékánál és a Tudatos beszélgetésnél is hatékonyabban emelkedhetünk a legmagasabb lelki bölcsesség szintjére. Ez az emelkedettség pedig megsokszorozódik akkor, ha csoportban gyakorolják.

Letettem a lapokat, és bementem a másik szobába. Rachel már az ajtóban állt, és engem várt. A tekintetünk találkozott, és most teljesen átadtam magam a szemének; az egyesítés szándékával megnyitottam magam a szeretet előtt.

Ekkor hirtelen a szívemben érezhető módon megmozdult valami, érzelmek áradata öntött el, s ettől még központosítottabb lettem, megszabadultam minden haragtól – ilyet a Titkos-hegy óta nem éreztem.

Tudtam: ez az, ami helyes, ez minden tekintetben igazodik a rendhez, és nem szorul semmiféle védelemre. Ez az Agapé.

A szemem sarkából láttam, hogy a másik szobában néhányan minket néznek, de én csak Rachelre összpontosítottam. Ő sietve hozzám lépett, és szembefordított az udvarra néző ablakkal.

– Nézd, milyen szép odakint minden – mondta. – Emlékszel, milyen volt a világ a Titkos-hegyen? Minden egyes Integráció által oda igyekszünk visszajutni. A következő lé-

pés az, hogy teljesen megnyíljunk a világ szépsége előtt... amilyenek akkor láthatjuk, ha mind összekapcsolódunk a szeretet állapotában.

Egy percig magamba szívtam a szépséget. De egy részem még nem akart odajutni. Csak az Agapé érzését akartam átélni újra meg újra.

Megfordultam, hogy Rachel szemébe nézzek.

Kérdezni akartam valamit, de a szomszéd szobából ránk meredő tekintetek ereje magára vonta figyelmemet. Mindenki az ajtónyílásban szorongott, és minket bámult, beleértve Colemant is, aki a többiek háta mögött ugrált föl-le, és az Írás nála lévő példányát lobogtatta.

Ugyanazzal a mélyreható Agapé-érzéssel viszonzottam a tekintetüket, mint ami Rachel felé sugárzott belőlem, tekintet nélkül arra, hogy melyikük férfi, melyik nő. Az energiaszint és a csoporttal közös Agapé mintha robbanást idézett volna elő bennem. A többiek arcán is a boldogságot láttam.

– Hűha! – mondtam ki hangosan.

Rachel odajött, megállt mellettem, és végighordozta tekintetét a többiekén.

– Mindig, amikor valaki először éli át az Agapé Integrációját – mondta –, a szeretet hulláma elborít mindenkit a környezetében, mint az üvegházból kiáramló meleg vagy a megtérés élménye egy zsúfolt vidéki templomban.

AZ ÉRZÉKEK MEGNYITÁSA

Húsz percen keresztül jártam közöttük, mindenkivel elbeszélgettem, akivel a csoportban találkoztam. Mindegyikük szentelt nekem időt, bár siettek a csomagolással. A legtöbben beszéltek angolul, de tolmácsoltak is egymásnak, könnyedén és természetesen.

Ők így együtt bő keresztmetszetét adták a régió életének: volt köztük pék, tanító, mérnök, és a csoportban az ismert vallások, szekták legtöbbje képviselve volt. A maguk módján egytől egyig megtapasztalták már a kapcsolati áttörést, és egyesével végigjárták az Integrációkat. Miközben beszélgettünk, rájöttem, hogy éppen most válunk egy nagyobb létszámú mintacsoporttá.

Többen kijelentették ugyan, hogy az emberek közötti Agapé lényegében a nyugati, zsidó-keresztény gondolatvilágból sarjadt, de más vallások képviselői rámutattak, hogy az ő történelmük is tele van a lelki szeretet fontosságát hangsúlyozó ikonokkal. A keleti gondolkodásban, a dzsainizmus hitvilágában én magam is ismertem az Ahimszá nevű fogalmat, amely, ha nem is azonos ezzel, de a gyakorlatban mégis ugyanaz. Végül megállapodtunk, hogy valami módon a legtöbb vallási hagyomány kiemeli a kapcsolatnak ezt a szintjét, mégis a keresztény és a keleti vallások teszik rá a legnagyobb nyomatékot.

Egyszer csak ránéztem a telefonomra, és azt láttam, hogy üzenet jött Wiltől. Közölte, hogy épségben megérkezett, és Kairóban egy kisebb csoporttal megtapasztalta a Nyolcadik Integrációt. Hira szintén üzent, nagyjából ugyanezt mondta. Ő Jeruzsálemben talált egy másik mintacsoportot. Ő is és Wil

is ugyanúgy jutottak egyetértésre a Nyolcadik Integrációval kapcsolatban, ahogy mi itt.

Nem sokkal később, mintegy vezényszóra, Adjar is küldött SMS-t. Ő is arra a következtetésre jutott, amire mi, és vázolta azt is, hogy az ő vallása szempontjából milyen nehézséget jelent az Agapé jellegű szeretet, különösen olyan férfiak és nők esetében, akik nincsenek összeházasodva. Említette, hogy létezik valamilyen kisebbségi vélemény ebben a kérdésben, amely szerinte a közeljövőben nagyobb figyelmet kaphat.

Én is leültem egy percre gondolkodni; még mindig emelkedett állapotban voltam az Agapé és az utána átélt tudati egyesülés miatt. Tudtam, Rachel őszintesége és bölcsessége drámai változást idézett elő bennem, a nőekkel való beszélgetés soha többé nem lesz ugyanolyan, mint előtte volt.

Ugyanilyen hatást gyakorolt rám Tommy beszámolója a maják naptáráról. Nem mondta el végig a Teremtés utolsó lépcsőjéről szóló jóslatot, de már jobban értettem, hogy miért nevezte ezt a naptárt próféciónak. A hátralévő, utolsó lépcsőfokról az a közvélekedés, hogy az isteni Teremtés eljövendő hulláma lesz az, amely valami módon továbblendít bennünket az ideális világ felé, és ezt már sokan előre megéreztek.

Észrevettem, hogy az emberek fel-alá járkálnak a házban, és különös, jellegzetes módon nézegetik a festményeket, a növényeket. Néhányan kimentek a verandára, és az üvegfalon keresztül nézték a ködös, párás naplementét. Kis idő elteltével rájöttem, hogy mind több és több szépséget igyekeznek befogadni. Ez nagyon is összevágott az eddigiekkel. A jelek szerint a csoport teljesítette a Nyolcadik Integrációt, és haladt tovább a Kilencedik felé.

Ez a megfigyelés visszaidézte a Kilencedik Felismerés utáni kutatást a régi prófécia idejéből. Akkoriban a Peruban

előkerült Kézirat megjósolta, hogy egyszer majd mérhetetlenül, fénylően szépnek látjuk a világot.

Most egy fotel karfáján ültem a nagyszobában, Coleman is odajött, és leült egy szófára velem szembe, mintha közölni akarna valamit.

– Némelyek ebben a csoportban – mondta – már a Kilen-
cedig Integrálásnál tartanak. Jó messzire jutottak. – Úgy né-
zett rám, mintha elvárná, hogy előre megérezsem, mit fog
most mondani.

– Igen – bólintottam –, és az Írás az élmény tartóssá tételé-
nek módszeréről beszél.

– Úgy van! Márpedig ezek az emberek között tudósok is
vannak! Ők úgy gondolják, hogy az érzékek megnyitásának
képessége be van építve az agyunkba, akárcsak a többi tu-
dati ugrás, amit megtapasztaltunk. Most arra az álláspontra
helyezkedtek, hogy minden lépés archetipikus, és bizonyos
értelemben az igazodás magasabb fajtája, s ezért tartóssá kell
tennünk.

Ez megrendített. Egy csapat tudós állítja ezt annak alap-
ján, hogy a spirituális élmény mindenki számára azonos!
Hirtelen az jutott eszembe, hogy vajon mennyire elterjedt ez
az érzékelés.

– Ez az oka annak – folytatta Coleman –, hogy most már
csoportosan haladni a leghelyesebb, mert ha a csoportban
egy valakinek sikerül, akkor a többiek észreveszik, megérik
az újfajta tudatot, és csakhamar mindenki be tudja indítani
agyának azt a területét. Ezzel a módszerrel igen hamar bi-
zonyosságot szerezhet az ember. Ez a folyamat rejlik a tudat
pozitív ragályosságának gondolata mögött. Az Írás – folytat-
ta – azt mondja, hogy minél több szépséget lát az ember, an-
nál közelebb kerül a Mennyországra létező tudatállapothoz.
Ott az emberek tudják, hogyan használják az Agapé erejét
mindenki iránt, különösen azokkal szemben, akik megre-

kedtek az ideológiákban. Az Írás azt mondja, hogy azokkal,
akiket a félelem és a harag tart fogva, úgy kell eljárunk,
ahogy a Túlvilágon szokás. Azt mondja az Írás – folytatta kis
hallgatás után –, hogy a Kilencedig Integráció fontos lépés
abban az irányban. Közelebb kerülünk általa a mennyei tu-
datállapothoz. Ez a titka a félelemben és haragban élők meg-
közelítésének. Képesnek kell lennünk felemelni őket ebbe az
állapotba.

– Azt hogy csináljuk? – kérdeztem.

Széttárta a kezét.

Észrevettem ekkor, hogy egy dosszié van nála.

– Van egy példányod az Írásból?

– Egy része van meg. El akarod olvasni?

Olvastam, és az Írás pontosan ugyanazt mondta, amit
Coleman az imént. Az Agapé, mondta a szöveg, könnyen el-
érhető olyanokkal, akik viszonzszeretik az embert. Nehezebb
olyanok esetében, akikkel ideológiai ellentétben állunk.
Mindenkihez, mint Coleman hangsúlyozta, csak a Túlvilágon
ismert, emelkedett tudatállapotból lehet eljutni.

Egyszer csak azt hallottuk, hogy a hátunk mögött megvál-
tozott a zaj és a sürgés-forgás jellege. A többiek már nemcsak
beszélgettek és csomagoltak. Most már súlyos csomagokat
és élelmiszereket cipeltek ki az ajtón a gépkocsikhoz.

Összenéztünk Coleman meg én, és már éppen folytattam
volna az olvasást, amikor eszembe jutott, hogy megnézzem
a telefonomat, hátha újabb üzenet érkezett. Találtam is egy
SMS-t, Adjar küldte. Az apokaliptikusok csoportjának egyik
kiugrott tagja közölte velem: a fanatikusok tudják, hogy St.
Katherine-ben vagyunk, és meg akarják akadályozni, hogy
felmenjünk a hegyre.

– Azt hiszem – szólalt meg Coleman –, ezért sietnek any-

nyira ezek az emberek. Bizonyára megéreztek a veszélyt. Közlöm velük, hogy mit tudtunk meg.

Végig akartam gondolni a helyzetet, ezért csak bölintotam, és néztem, ahogy elmegy. Egyikünk sem tapasztalta meg eddig a baj előérzetét. Ezért ráhangolódtam a kérdésre, el tudom-e képzelni magunkat, amint felmegyünk a hegyre. Könnyedén magam elé idéztem magát az utazást, és éreztem, hogy helyes döntés odamenni, de amikor megpróbáltam elképzelni, hogy felmegyünk egészen a csúcsig, az nem sikerült. Megpróbáltam újra, akkor sem.

Hohó! Felugrottam, és kirohantam a ház elé, ahol mindenki az autók körül gyülekezett, nyilván azt ellenőrizték, hogy az intuíción alapján ki menjen elől.

A következő percekben a szinkronicitás és az intuíción jóvoltából felgyorsult a tempó: mindenki épp a megfelelő pillanatban szólalt meg, és mindenki tökéletes egyértelműséggel beszélt a megérzéseiről. És az egész gyakorlatilag teljes egyetértésben zajlott. Mindenki úgy látta: jól tesszük, ha elindulunk a hegyre, de amikor odaérünk, rendkívül óvatosnak kell lennünk.

Ekkor váratlanul Rachel lépett a csoport közepére, hogy mondjon valamit.

– Nem engedhetjük – jelentette ki határozottan –, hogy ez a fenyegetés hátráltassa az Integrációkban való előrehaladásunkat. Ha megőrizzük az Agapé szellemét, megtaláljuk a módját, hogy elhárítsuk a veszélyt. Ne felejtjük el, hol vagyunk! A Kilencedik Integráció értelmében az Agapé segítségével valahogyan magasabb állapotba tudjuk emelni az apokaliptikusokat, és ki tudjuk szabadítani őket ideológiájuk fogságából.

Csend lett, aztán Tommy még hozzátett valamit.

– Majd ha már a hegyen leszünk, rá fogunk jönni, hogyan tehetjük meg ezt. A következő lépés az, hogy ráhangolódunk

a szent természetre, megnyitjuk érzéseinket, és közelebb kerülünk a szellemvilághoz. Ez a képesség régóta nagy hangsúlyt kap az őslakos népek hitvilágában. Ha éberren figyelünk, a hegy meg fogja mutatni az utat.

A legtöbben azon voltak, hogy a veszély ellenére oda kell menni. Néhányan azonban nem, ők úgy érezték, hogy az útjuk másfelé viszi őket. Ők majd imával kísérnek bennünket, mondták, ezért végül tizenketten szálltunk be a három gépkocsiba, Joseph Toyotájába, Hegyszerető Subarujába, meg egy öreg Volvóba, amelyet a többiek közül hozott valaki. Coleman, Rachel meg én Josephhez csatlakoztunk.

A terv az volt, hogy szétválunk, és egy megbeszélthelyen találkozunk, amelyet Tommy anyja javasolt: egy kevéssé ismert zarándokút kezdeténél; ez az út a Sínai-hegy délkeleti oldalán kapaszkodott felfelé. Hegyszerető elmondta, hogy ezt az utat talán az egyiptomi hadsereg is őrzi, de mindenképpen kevesen járnak rajta. A város szerkezete miatt előbb nyugat felé kell hajtani, utána pedig délre, hogy elérjük a hegyre vezető gyalogutat.

A gyalogút torkolatához legfeljebb harminc percre lett volna szükség, de most egyik forgalmi dugó a másik után állta utunkat. Autók hosszú sorában toporogtunk most is, várva, hogy bekanyarodhassunk.

– Ez a kisváros teljesen megtelt – jegyezte meg Coleman. – Mielőtt idejöttünk volna, utánanézttem St. Katherine-nek az interneten. Valahol megadták a Sínai-hegyre látogatók számanak éves átlagát, de az meg sem közelíti, ami most itt van. Legalább ezerrel több ember van a városban, mint általában.

Jól megnéztem a körülöttünk veszteglő autókban ülőket, és megnéztem a járókelők arcát is. Többségükben közel-keletiek voltak, de a negyedrészüket mindenféle nációból tevődött össze, sok európai és észak-amerikai arcot is láttam.

– Gondoljátok, hogy ezek mind az Írás miatt vannak itt? – kérdezte Rachel.

Összenéztünk.

– Talán megállhatnánk, és megkérdezhetnénk őket – vettem fel.

– Nem hiszem – tiltakozott Coleman. – Amilyen hamar csak lehet, fel kell jutnunk a hegyre.

Ebben egyetértettünk, így délnek fordultunk, elhagytuk a várost, és egy sivár kősvataghoz értünk, ahol az életet kis kerek növénykék és a halványuló fényben ezüstösen csillogó túskebokrok képviselték.

Olyan, mint Sedona – gondoltam.

Húsz perc múlva már közeledtünk a gyalogút torkolatához, és kezdett komolyodni a helyzet: idegen országban voltunk, engedély nélkül fel akartunk menni egy hegy tetejére, szemben a szélsőséges apokaliptikusokkal, akik egyszer már meg akartak ölni bennünket.

Megráztam a fejem, tartottam az energiaszintemet, és ismét emlékeztettem magam arra, hogy nem tehetünk mást. Csak úgy lehet bármekkora esélyünk eljutni a fanatikusokhoz, ha felmegyünk a hegyre, és végigcsináljuk az Integrációkat.

– Az egyik bátyám magas rangú katonatiszt ebben a körzetben – szólalt meg Joseph váratlanul. – Azt akarom, hogy tudjatok erről, mert lehet, hogy ő segíthet nekünk. Néha nagyon szélsőséges tud lenni, de már megpróbáltam meggyőzni az Írás fontosságáról.

Egymásra néztünk, és valamilyen okból úgy éreztem, hogy Joseph bátyjának nagy szerepe lesz abban, ami a Sínai-hegyen történni fog.

– Ismerem a Hira nevű barátnőjüket is – folytatta Joseph –, mert fiatalkoromban Jeruzsálemben éltem. Az anyám zsidó volt, ismerte Hira anyját. Együtt tanultuk a végítélet prófé-

ciáit a Bibliából, a Tórából. Szerintem a profetikus szövegek legérdekesebb vonása mégis az, hogy a három legnagyobb vallás próféciáinak ugyanaz a felépítése. Mindegyikben szerepel egy végső ütközet, az Armageddon. És mindegyikben megvan az az elképzelés, hogy eljön egy isteni alak, egy Messiás, aki létrehozza az ideális, spirituális világot.

Eszembe jutott, hogy mit mondott erről Tommy. A maja naptár is hasonló szerkezetű. Itt vajon mit akar megmutatni nekünk a szinkronicitás?

– Nagyon izgalmas – mondta Joseph. – Némelyik vallás szerint bizonyos eseményeknek végbe kell menniük, mielőtt az armageddoni csatára sor kerül. Az első ezek közül, hogy a zsidók visszatérnek a Szentföldre, ami megtörtént. Azután következne az, hogy Dávid temploma újjáépül Jeruzsálemben, mégpedig a régi alapjain.

– Ezzel az a gond – szólt közbe Rachel –, hogy egy különösen fontos mecset, a Sziklatemplom áll azon a helyen.

– Van valami oka annak, hogy nem állhat ott egymás mellett a mecset és a templom? – kérdeztem.

Némán néztek rám.

– Ennek az az akadálya – mondta végül Rachel –, hogy mindkét vallás az egész sziklát magának követeli.

– Úgy van – helyeselt Joseph. – És sokan hiszik, hogy a templom újjáépítésére tett kísérlet az Armageddon bekövetkezését jelezné előre, és végig lejátszódna a világvége drámája, beleértve a Messiás eljövételét is. A mi vallásunk szerint a Tizenkettedik Imám jönne el a földre. – Rachelre pillantott. – Te pedig azt hangoztathatnád, hogy Krisztus eljövetele történné meg.

– Egy pillanat – szólalt meg Coleman. – Azt állítod, hogy ezek az események, a zsidók visszatérése a Szentföldre és Dávid templomának újjáépítése Jeruzsálemben, a próféciák szerint az Armageddon előjelei?

– Hozzátennék még egyet, arab oldalról – mondta Joseph.
– Az egyik prófétánk szerint a vég akkor van közel, amikor káosz és embertelenség uralkodik el a társadalomban, és az embernek nem marad becsülete. Olyan időszak lesz ez, amikor az emberek az igazságról nem vesznek tudomást, és a kényelmes hazugságokat választják.

– A tudatosan terjesztett rágalmszavakra gondolsz? – jegyezte meg Coleman.

– Igen – bólintott Joseph.

Felvillanyozódtam. A beszélgetés energiája varázslatos érzéseket keltett, és tudtam, hogy ez nem ok nélkül történik.

– Van még egy esemény – vetette közbe Rachel –, amely sokak hite szerint a végső időkben elkövetkezik. A kereszténységben elragadtatásnak nevezik, de más vallásokban is megvan ugyanez a gondolat. Eszerint amikor a Messiás eljön a földre, és elkezdődik az Armageddon, az igazhivők teste szellemmé emelkedik, és találkoznak az eljövendő istenséggel a Mennországban, ahol védetségben lesznek. – Josephre nézett.

– Igen, így van – felelte az. – A mi vallásunk szerint amikor a Tizenkettedik Imám közeledik, az igazhivőket szellemi alakban biztonságba helyezi.

Coleman végignézett rajtunk.

– Ez elképesztő. Eddig még sohasem raktam így össze a dolgokat. Az összes nagyobb vallásban ugyanazt a rendszert találjuk a végítélettel kapcsolatban, csak a nevek különböznek.

Beszélgetésünk itt szakadt félbe, mert Joseph lekanyarodott az országútról egy rázós, kőves földútra, ahol porfelhőt kavartunk magunk után a sűrűsödő szürkületben. Perceken belül eljutottunk egy olyan helyre, ahol az út parkolóvá szélesedett, és nem folytatódott.

– Hegyszerető azt kérte, hogy ezen a helyen találkozzunk – mondta Joseph.

Tíz percet vártunk, amikor megláttuk egy közeledő jármű tompított lámpáit.

– Ez Hegyszerető Subaruja – mondta Rachel.

Másodpercekkel később befutott a Volvo is. Amikor mindenki kiszállt, és útra készen állt, Tommy előkészített bennünket az előttünk álló útra. Elmondta: az első egy-két kilométer aránylag sík, sivatagos terep lesz, de az út második fele igencsak meredek, és a Sínai-hegy délkeleti oldalán vezet felfelé. Anyja azt javasolta, hogy a sötétség leple alatt haladjunk egy rövid darabon, aztán aludjunk egyet, mielőtt megpróbálkozunk a hegyre való feljutással.

– És mi lesz az egyiptomi örökkel, akikről beszéltél? – kérdeztem.

– Odaértünk majd az őrség állomáshelyéhez – felelte. – Mielőtt elhaladnánk mellette, meg kell nyitnunk érzékeinket, és tanulnunk kell azoktól, akik szellemtestben élnek.

Tommy és az anyja egyetlen további szó nélkül elindult, hogy gyors tempót diktálva átvágjon a sivatagon. Végül elérkeztünk egy olyan területre, ahol a talaj emelkedni kezdett, és óriási szikladarabok tarkították a tájat. További száz méter, és a hatalmas sziklák kört formáltak. Tommy bevezetett bennünket a labirintusba, míg eljutottunk egy kisebb homokos talajú területre, amelyet minden oldalról körbevettek a sziklák.

– Itt lesz a táborhelyünk – jelentette ki.

Rachel meg én egymás mellett állítottuk fel a sátrunkat; láttam, hogy Tommy is szándékosan Rachelé mellé állította a sátrat, amelyet anyjával osztott meg.

Amikor a sátrak már álltak, kis tüzet raktam a kör peremén álló bokrok lehullott ágaiból, és közben megfigyeltem, hogy a hatalmas kövek visszaverik ránk a holdfényt, ami

olyan hatást keltett, mintha biztonsági függöny venne körül bennünket.

Láttam, hogy Rachel is ugyanezt nézi, aztán rám pillantott, miközben elővett egy apró kempingfőzőt, és a tűz mellett fagyasztva szárított húsból ragut készített.

– Tudod – mondta –, az amerikai őslakosok csak olyan helyen táboroznak, ahol magas az energiaszint. Beszéltem Tommy anyjával, tőle tudom, hogy minden hegy közül, ahol valaha járt, a Sínai-hegység a kedvence. Azt mondja, ezek a hegyek fénylenek fel a legkönnyebben – mesélte Rachel, és rám mosolygott.

Másnap reggel én ébredtem elsőnek. Ahogy kimásztam a sátorból, még éppen csak derengett a keleti ég alja. Rőzsét gyűjtöttem, felélesztettem a tüzet, aztán leültem. A pirkadat vöröses fényében felragyogott fölöttem az örvénylő felhőzet.

Tommy anyja került elő a sátorból, és úgy járkált körbe, mintha keresne valamit. Ki is ment a kökörből, és sokáig nem tért vissza. Mire megjött, már többen is kikászálódtak a sátrakból.

Hegyszerető odalépett hozzám.

– Láttad Tommyt? – kérdezte. – Elment, valamikor az éjszaka folyamán.

– Micsoda?! – ugrottam talpra.

Egy kézmozdulattal nyugalomra intett.

– Ne aggódj. Csinált már ilyet azelőtt is. Sokszor jártunk már itt, ismeri a környéket, úgyhogy, hacsak nem érzel valamit, ami ellentmond ennek, szerintem csak várjunk, amíg visszatér.

Igyekeztem ráhangolódni a problémára, de nem tudtam rendesen koncentrálni. Nem értettem, hogy lehet az asszony ilyen nyugodt. Hiszen csak most kaptuk a figyelmeztetést, hogy az apokaliptikusok keresnek bennünket, és itt bármilyen

megtörténhet. Hegyszerető elment, hogy tájékoztassa a többieket, ekkor Rachel jött oda, hogy leüljön mellém.

– Mi történt? – kérdezte.

Elmondtam, hogy Tommy elment.

– Egyedül? Nem kellene elindulnunk, hogy megkeressük?

– Az anyja egyáltalán nem aggódik. Azt akarja, hogy várjunk, hátha visszajön.

Rachel bólintott, a tekintetünk találkozott. Nem volt már bennem ellenállás, csak néztük egymást, míg végül mindketten elmosolyodtunk. Ekkor lelki szemeimmel hirtelen megláttam Tommyt. Fent volt a hegyen... és én voltam vele!

A látomás nyilvánvalóan intuíció volt. Rachelre néztem, aki maga is a gondolataiba merült, és enyhe szomorúságot láttam rajta.

– Azt hiszem, elmegyek, megkeresem Tommyt – mondtam. – Velem jössz?

Megrázta a fejét, nem nézett rám.

– Itt kell maradnom.

Összeszedtem a hátizsákomat, Rachel ezalatt a sátrához ment, és egy madártollal tért vissza.

– Ez egy útmutató toll, Farkastól kaptam – mondta. – Tréfásan úgy magyarázta, hogy ez olyankor tesz jó szolgálatot, ha két lélek találkozását kell elősegíteni, és majd tudni fogom, mit tegyek vele, amikor eljön az ideje.

Átnyújtotta nekem a tollat, én mosolyogva átvettem, aztán már indultam volna, de megállított.

– Mielőtt elmegy, valamit még mondanom kell – szólt komolyan. – Ne feledkezz meg arról, hogy hol tartunk az Integrációkban. Meg kell nyitnunk az érzékeinket, amilyen gyorsan csak tudjuk. – A hangjában is éreztem azt az enyhe szomorúságot.

– Láttam, hogy az előbb ráhangolódtál valamire – mondtam. – Láttál valamit?

Könnycsepp gördült le az arcán, de letörölte, és derűs kifejezést varázsolt az arcára.

– Ne nyugtalankodj, majd találkozunk, amikor visszajöttél. A toll gondoskodni fog erről. – Megölelt, aztán játékosan eltolt magától. – Jó lesz, ha igyekszel. Küldetést kell teljesítened.

Ahogy elindultam, Tommy anyja jött oda; szemlátomást tudta, hogy mire készülök. Nagy vonalakban elmagyarázta az örök szállása felé vezető útvonalat, és sok szerencsét kívánt. Hozzátette: biztos benne, hogy nem történt semmi baj, és Tommyt valahol azon a környéken találjuk meg. Valami nyomós oka lehet annak, hogy nem ő maga indul a keresésére.

Amikor az utolsó nagy sziklát is elhagytam, és elindultam felfelé az emelkedőn, meghallottam, hogy valaki utánam kiált. Megfordultam. Coleman volt az, hátizsákkal a hátán futott utánam.

– Veled kell tartanom – mondta.

Karon ragadtam, elmondhatatlanul örültem a társaságának. Elszánt tekintettel nézett rám, összekapcsolt bennünket az Agapé.

– Beszéltek a táborban a Kilencedikről? – kérdeztem.

– Nem sokat, de mindenki azzal foglalkozik. Tommy már is jobban érti mindenki másnál.

Bólintottam, azután már szótlánul mentünk tovább kelet felé, az ég felé törő sziklacsúcsok között. Majd' egy kilométert mehettünk, amikor felértünk egy keleti irányban húzódó meredek gerincre, ahonnan elénk tárult a hegyhátak és völgyek hullámzó sorozata. Legfelül volt a korona alakú csúcs.

– Az ott a Sínai-hegy – mutattam.

– Ez pedig itt az örök körlete – felelte Coleman, és egy cementblokkokból rakott épületre mutatott, amely közvetlenül alattunk állt egy kisebb lapos területen. A palatétről

több magas antenna meredt az égnek, és hallottuk a benzines áramfejlesztő berregését. Két katona beszélgetett és cigarettázott a ház előtt. Mi leültünk a kövekre, és körülnéztünk. Az épület akkora volt, hogy húszan is elférhettek benne.

Ekkor valaki megszólalt a fejünk fölött, alig hallhatóan. Addig nézelődtünk, amíg meg nem láttuk, hogy valaki jó ötven méterrel följebb nekünk integet. Tommy volt az.

Odasiettünk hozzá, örömeiben vidáman mosolygott ránk. Egy bádopohárból vízzel kínált meg, elfogadtuk. Csodásan hideg volt.

– Hol szerezted ezt a vizet? – kérdeztem.

– Itt van a közelben – mutatta. – Töltsétek tele a kulacsot.

A kristálytisztá víz a sziklából folyt ki, vagy hat-nyolc méteren át csörgedezett, majd eltűnt egy hasadékban.

– Azt hittem, hogy itt, a sivatagban nincs víz – jegyezte meg Coleman.

– Ezt itt Mózes forrásának nevezik – magyarázta Tommy.

Összenéztünk Colemannel.

Elkaptam a fiatalember tekintetét.

– Okod volt feljönni ide, Tommy. Mit keresel itt?

Lenézett az őrség körletére.

– Hónapokkal ezelőtt megismerkedtem az egyik itteni tiszttel. Szerintem azt hiszi rólam, hogy valami prédikátor vagy vándor próféta lehetek. Kiürült a kulacsom, és ő megmutatta a forrást. Azóta többször beszéltem már vele, amikor erre jártam. Hallott az Írásról, de nagyon zárkózott. És szerintem ismeri Joseph bátyját is.

– Hogy mondd? – kérdeztem, és Colemanre néztem. – Joseph azt mondta, hogy a bátyja magas rangú tiszt itt a környéken, talán parancsnok.

– Láttam itt egy kövér férfit, magas rangjelzése volt, és az én ismerősömmel beszélt.

Colemanre néztem.

– Hol volt Joseph ma reggel?
– A táborban nem. A sátra az enyém mellett volt, arra ébredtem fel, hogy elmegy. Még sötét volt.
– Láttad ma itt fent Josephet? – kérdeztem Tommytól.
A fejét rázta.
– Ma még senki sem jött fel. Csak ezt a két katonát láttam.
– Ha csak ketten vannak, elosonhatunk mellettük – vélte Coleman.

– Még nincs itt az ideje – figyelmeztetett Tommy. – Nem juthatunk fel a hegyre, amíg előbb meg nem tanultunk látni.

Hosszú ideig nyugton maradtunk. Tommy kijelentette: meg kell várnunk, amíg a nap a megfelelő helyzetbe ér, mielőtt megpróbáljuk megnyitni érzékelésünket. Amikor a nap már közeledik a nyugati horizonthoz, magyarázta, akkor különleges fényt sugároz, és olyankor történhetnek rendkívüli dolgok.

Coleman meg én a nap nagy részét azzal töltöttük, hogy a régi próféciáról és a Peruban történekekről beszélgettünk. A Kilencedik Felismerésben a prófécia megjósolta, hogy az emberiség energiaszintje fokozatosan megemelkedik, érzékelési képessége felfokozódik. A kérdés az, hogy miként gyakoroljuk ezt a képességet. Sokáig beszélgettünk erről, ebédre egy müzliszeletet osztottunk el magunk között, és türelmesen vártuk, hogy a nap lejjebb ereszkedjék az égbolton. Végre eljött a perc, Tommy szólt, hogy szedjük a cókómókjainkat. A nap már csak kevéssel járt a horizont fölött.

– Ebben az órában történnek a legvarázslatosabb dolgok – ismételte. – Az ember ilyenkor azt is végre tudja hajtani, amire máskor képtelen lenne. Csak nézzétek ezt a fényt!

Tommy kelet felé mutatott: abban az irányban mindent aranyló ragyogás vont be, és az égbolt sötétebb kékre váltott. Az örvénylő felhők telt barna színeket öltöttek, narancsvö-

rös sávokkal tarkítva. Engem különösen megragadott, hogy a fény megcsillant a kövek és a homok felületén, és millió apró fénypontot gyűjtött mindenfelé.

– Menjünk le dél felé a völgy aljára – javasolta Tommy. – Onnan jobban lehet látni.

Tommy ment elől, egy másik úton vezetett bennünket, mint amelyiken Colemannel felmentünk, rendkívül ügyesen cikázva a sziklaszirtek, párkányok és szakadékok között, mintha egy titkos útvonalat követne, amelyet Coleman meg én nem fedeztünk fel.

Amikor sík területre értünk, Tommy megtorpant, szembefordult a Sínai-heggyel, és leült. A nap most már teljesen lebukott, az egész helyszín még rejtelmesebb hangulatot kapott. Mi is leültünk Tommy mellé.

– Nézzétek a Testvérhegyet – tanácsolta –, és összpontosítsatok rá teljesen. Nézzétek, milyen vonalakat rajzolnak az árnyékok.

Ez fölkeltette érdeklődésemet, az egész hatalmas hegyvonulatot különleges formák együttesének kezdtem látni. Az jutott eszembe, hogy minden hasonló hegylánc, legyen bár kopár vagy erdővel borított, másfajta vonalakat jelenít meg az árnyékával. Ezért aztán minden egyes hegységnek tökéletesen egyedi arculata van.

– Most hangolódjatok rá a szépségére – mondta Tommy –, és vonjátok be az Agapé érzésébe.

Eszembe jutottak a perui élményeim, pontosan Viciente környéke, ahol megtanultam megfigyelni a növények auráját. De az volt az érzésem, hogy Tommy valami mást, valami alapvető dolgot akar megláttatni velünk a tájban.

Erősen összpontosítottam a hegy szépségére: igyekeztem egyetlen, kifejező formaként átélni. Ekkor eláradt bennem az Agapé, és egyetlen szeretethullámban elborította a hegyet. Összenéztünk Colemannel: ő is ugyanezt érezte.

– Most ezt a növényt nézzétek meg itt előttünk – utasított Tommy. – Lássátok meg benne az egyedülálló szépséget az Agapé által.

Egy alacsony, tömör, kerek bokorról beszélt; olyan volt, mint egy kisebbfajta futóbogáncs. Alig egy méterre volt tőlünk. Ráhangolódtam a növényre, és kerestem benne a szépséget. Érzelmeimet megint felrobbantotta az Agapé, ahogy az imént.

– Most nézzetek megint a hegyre – mondta Tommy –, és figyeljétek meg, mennyire felerősödtek a színek, mennyivel gazdagabbak a formák... minden fenségesebbnek hat, amit csak látunk.

Alighogy Tommy kimondta ezt, a hegy nagyszerűsége, színei valósággal felmagasztosultak. Colemanre néztem, aki ámulva csóválta a fejét, nem fordult felém, de jelezte, hogy ő is ugyanazt látja.

Azt is észrevettem, hogy amíg Coleman felé fordultam, közben is éreztem a hegyet, pedig nem is néztem rá. Pontosan úgy éreztem, ahogy a kezemet érzem akkor is, ha a hátam mögé teszem – csak még intenzívebben.

– Most megint nézzétek a növényt, és érezzétek, milyen hatást tesz az érzelmeitekre – vezényelt Tommy. – Minden, ami a szemünk elé kerül, több mint egyszerű látvány: érzelmi identitása is van... ezt a Kilencedik nevezi így.

Azonnal megéreztem, hogy az a kis cserje valóban rendelkezik érzelmi identitással, ugyanúgy, ahogy a hegy is. Hirtelen felismertem, miért vannak kedvenc bútoraink, miért járunk vissza kedvenc kilátónkba újra meg újra. A tárgyaknak identitásuk van, ami érzelmileg érint meg bennünket.

– Most pedig felváltva összpontosítsatok a hegyre és a növényre.

Pontosan ezt tettem: hol a távoli hegyet igyekeztem érezni, arra összpontosítani, hol pedig a közeli növényt. Eleinte

semmi különös nem történt, aztán egyszer csak mind a kettőt elképesztően újszerű módon láttam meg: csak úgy tudnám leírni ezt, hogy egyidejűleg volt fókuszban a kettő.

Talpra ugrottam, és körülnéztem: körülöttem minden ilyen felfokozott élességgel mutatta magát, mintha még a három dimenzió is dúsult volna. Minden hihetetlenül tiszta színekkel, formákkal, szépséggel rendelkezett – és mind ugyanakkor, egyazon pillanatban. Sőt úgy éreztem, mintha a tudatom annyira kitágult volna, hogy elérhetném a legtávolabbi felhőt, a legmagasabb sziklacsúcsot is. Eszembe jutott a Titkos-hegyen szerzett élmény is, amikor felfogtam és átéltem a kozmikus tér egészét. Most éppen azt a tudatot nyertem vissza.

Tommy észrevette, és megjegyzést is fűzött hozzá.

– Ez az a tudat, amely fokozatosan hozzáférhetővé válik, miközben közeledik a Teremtés következő lépcsőfoka.

Coleman fel-alá járkált, és ő is mindenfelé tekingetett. Az a gondolat ötlött fel bennem, hogy mindent felerősített háromdimenziós változatban látunk, ahogy a moziban. Lehet, hogy a 3D filmek megjelenése és növekvő népszerűsége annak a tudattalan intuíciónak köszönhető, hogy közeledik az az idő, amikor magunk is képesek leszünk így látni a világot. Megnyílik egy újabb ösvény az emberi agyban?

Ebben a látásmódban az volt a különleges, hogy ebben a pillanatban olyan könnyűnek és természetesnek látszott. Coleman megmarkolta a karomat, az arca csak úgy sugárzott.

– Ugyanígy volt a Titkos-hegyen is – mondta –, de itt most ez a normális!

Igen, ezzel a szóval találta fején a szöveget: normális. A Titkos-hegyen az élmény szédületes volt, mintha az adrenalin idézte volna elő. Most azonban leginkább megnyugtató volt, és tökéletesen valóságos érzés, mintha már integrálnánk

is magunkba, mint egy új típusú érzékelést, amely része lesz a hétköznapijainknak.

Az élmény háromdimenziós jellege mellett egy másik különleges jelenséget is tapasztaltam: mintha a látásom kiélesedett volna, mindent tisztábban és fényesebbnek láttam; mintha olyan csodavilágba csöppentem volna, ahol minden belülről van megvilágítva. És ez a testünkre is vonatkozott. A szó szoros értelmében ragyogott, sugárzott, gyönyörű volt. És mégis ez volt normális.

Tommy széles mosollyal nézett rám, az ő arca is ragyogott, kissé csillogott is. Az Agapé állapotában voltunk – tiszta szeretetet tápláltunk egymás iránt és a környezetünkben lévő minden dolog szépsége, fenségessége iránt is.

Hirtelen eszembe jutott, hogy megnézzem a SMS-eket. Amikor megláttam, mit üzent Wil, hangosan felnevettem örömben. Megérezte, hogy elértük a Kilencedik Integrációt, és ugyanez történt vele is. Hozzátette: számos vallás beszél ilyen jellegű érzékelésről, mégis az amerikai őslakosok hitvilágában kapja a legnagyobb hangsúlyt ez a képesség: olyanak látni a természetet, amilyen a valóságban. Azzal fejezte be, hogy hallott valakiről, aki tudja, hol került nyilvánosságra az Írás Tizenkettedik része, és amint beszélt az illetővel, ő is a Sínai-hegységbe jön.

Eltettem a telefont, és Tommyhoz fordultam.

– Tehát te mindig így láttad a világot?

– Többnyire – felelte. – De a Földanya iránt érzett Agapé óvni és ápolni kell, és tiszta ennivalót kell fogyasztani, hogy ezen az érzékelési szinten maradjon az ember.

Összenéztünk.

– Ez a Kilencedik Integráció, igaz? – kérdezte Coleman.

– Igen – felelte Tommy. – Ahhoz, hogy tartósan felfokozottan érzékeljük a világot, az emberben meg kell lennie a ráhangolódás szándékának és a szépség új szintje iránti

Agapének; be kell gyakorolni, hogy mindent egyazon fókuszban tudjunk szemlélni. És akkor a hegyek felfénylenek. – Colemanhez fordult. – Ahogy mondtad: bebizonyíthatjuk önmagunknak.

Ebben a pillanatban a szemem sarkából úgy láttam, mint ha valami megmozdult volna a sivatagban. Odakaptam a fejem: semmi sem volt ott. Coleman arcán láttam, hogy ő is észrevette.

– Mi volt az? – kérdeztem Tommytól.

Közelebb lépett hozzánk.

– Ezen az érzékelési szinten sokkal közelebb vagyunk a túloldalhoz.

– A Túlvilágra gondolsz? – kérdezte Coleman. – A Mennyországra?

– Igen.

Coleman csak bámulta Tommyt.

– Szerinted szellemet láttunk?

– Igen – kuncogott Tommy. – De a szellemek is emberek. És mondanivalójuk van számunkra.

AZ ÉG TUDJA

Szívesen maradtam volna még a hegyekben, de már majdnem teljesen besötétedett, és Tommy azt mondta, hogy vissza kell mennünk. Láttam valamit az arcán, ami nyugtalanított, úgyhogy ráhangolódtam a kökörhöz vezető utunkra. Nehezen elképzelhetőnek találtam.

Úgy háromszáz métert haladhattunk, amikor Tommy hirtelen intett, hogy álljunk meg. A távolba meredt, hallgatózott.

– Mi a baj? – kérdeztem.

– Nem tudom – felelte. – Óvatosnak kell lennünk. Tartsátok az energiaszintet.

Még néhány másodpercig fülelt az éjszakában.

– Hallottátok ezt? – kérdezte.

Megráztam a fejem.

Tommy elindult.

– Beszélgetést hallottam valahonnan fentről. Keressük meg őket.

Harminc-negyven métert mentünk felfelé, és egy nagy, jó tíz méteres sziklaszirthez jutottunk. Közelebb érve már én is hallottam a beszélgetést. Felmásztunk a sziklára, és találtunk egy helyet, ahonnan beláthattuk a terepet. Alig tíz méterre töltünk az apokaliptikusok csoportja kuporgott, és nagy hangon vitakozott valamin. A csoport közepén a vezetőjük, Anish foglalt helyet. Egy alacsony, testes férfival beszélgetett, aki az egyiptomi hadsereg egyenruháját viselte; Anish arabul mondott neki valamit.

– Ezt értem – suttogta Tommy. – A dagadt Joseph bátyja. Most éppen a kökorről beszél, azt mondja el, hogy merre

található. – Tommy rémülten nézett ránk. – Tudják, hol a táborunk!

Elöntött a harag: eszembe jutottak Joseph szavai, amikor azt mondta, hogy beszélni akar a bátyjával. Ő árulta el a hol létünket?

– Vissza kell mennünk a táborba – mondtam halkán, és igyekeztem uralkodni magamon. – Most azonnal! Gyerünk!

Amilyen gyorsan csak tudtunk, visszasiettünk a körhöz, és közben küzdöttem a félelem ellen. Valami okból eszembe jutott, hogy mit mesélt apám a második világháborús élményeiről. A félelemtől lehetetlen megszabadulni – mondta. – Az ember csak annyit tehet, hogy arra összpontosít, ami a dolga, és ha körülötte halomra ölik a bajtársait, ő akkor is a feladatra figyel, és el is végzi. – Sohasem értettem igazán, hogy ezt hogyan volt képes megtenni.

A kökör első nagyobb szikláinak közelében Coleman félrehúzott.

– Úgy nézel ki, mintha apadna az energiád – szólt rám, nyilván az Agapé érzését akarta feléleszteni, és ezért mélyrehatóan szemügyre vett.

Elhárítottam a megjegyzését.

– Ha az apokaliptikusok előttünk érnek oda, megölhetnek mindenkit.

Mire a kör közepére értünk, azt láttuk, hogy a többiek már táborot bontanak. Rachelhez siettem, aki azonnal észrevette rajtam a változást.

– Mi a baj? – kérdezte. – Mi történt?

Elmondtam neki, mit mondtak az apokaliptikusok, és dühösen hozzátettem:

– Joseph bátyja árult el bennünket. Lehet, hogy Joseph is benne volt.

– Nyugodj meg – csitított Rachel. – Mindannyian megkaptuk az intuíciót, hogy azonnal el kell tűnnünk innen, és

siettünk, amennyire lehetett. De muszáj, hogy valami hiba legyen a dologban. Joseph nem mondhatta el a bátyjának, hol táborozunk.

Egy kupac papirosra mutatott, amelyek a sátra mellett egy sziklán heverték.

– Joseph példányokat hozott a Tizedik Integrációról, ezeket ő találta, azután megint elment. Most is a bátyját keresi. Miért árulna el?

– Nem tudom.

A szeme megint magához vonzott, éreztem, hogy kicsit visszatér az Agapé és vele a béke, de érzékelésem romokban hevert.

– A Kilencedikkel foglalkoztunk – mondta –, ugyanakkor, amikor ti hárman is. Éreztünk benneteket. Ebbe kell belekapaszkodnod. Egészen a Tizedikig eljutottunk.

– El kell tűnnünk innen! – sürgettem.

– Jól van, jól van. Itt a cuccod.

Összehajtogatott sátramra mutatott, mellette ott volt néhány más tárgy is, amit hátrahagytam. Miközben elpakoltam őket, Rachelnek hirtelen eszébe jutott valami, elszaladt az Írás példányaiért, és azokat is bedugta a hátizsákomba.

– Tessék – mondta. – Vigyázz rá, legyen nálad a többiek kedvéért... ha történne valami.

A hangjában megint enyhe szomorúság csendült. Már másodszor mondott ilyet. Meg akartam kérdezni, mire céloz, de már fölszedte a hátizsákját, és elindult.

– Gyere – szólt vissza. – Találtunk egy másik kijáratot is a körből.

Mielőtt utolértem volna, hátrafordult, meglátott valamit a hátunk mögött, és a tekintete megfagyott.

– Megvan még a toll? – kérdezte.

– Igen, miért?

A hátam mögött nézett valamit. Megperdültem, és egy

magányos alak körvonalait láttam meg egy távoli szikla tetején. Nem lehetett eltéveszteni: Anish volt.

Egy hosszú pillanatig mindenki megdermedt, aztán Rachel rám nézett.

– Figyelj – mondta –, senki sem marad életben, ha most nem próbálok eljutni hozzá. Indulj, vidd ki innen a többieket.

Rachel rezzenéstelenül összpontosított az apokaliptikus vezetőjére, a férfi is megfordult, és egyenesen ránézett – tekintetüket szinte tapintani lehetett az éjszakában. A mi csoportunkból többen észrevették, és megálltak, hogy nézzék, mi történik, de Coleman tudta, és hajtotta őket tovább. Én is odakiáltottam a közelben lévőeknek, hogy meneküljenek.

– Még nem vagyok elég erős – hallottam Rachel hangját. Felé fordultam, de már későn.

Anish intett, és azon nyomban golyózápor zúdult ránk minden irányból, a lövések a homokba fűrődtek vagy a sziklákról pattantak vissza. Az egyik a hátizsákomat találta el, de olyan erővel, hogy nekivágódtam az egyik nagy sziklának. A Racheltől kapott madártoll kiesett a zsebemből, és az arcomon állapodott meg.

Ösztönös mozdulattal elkaptam, bár a zűrzavarban, a porfelhőben látni is alig láttam. Aztán azt éreztem, hogy Rachel átfog a karjával, és segít talpra állnom.

– Erre gyere – sürgetett.

Aztán egyszer csak rájöttem, hogy elengedtem, és ahogy előrebotorkáltam, végre kitisztult a fejem. Megdöbentő módon tökéletesen kitisztult a gondolkodásom, egyáltalán nem éreztem sem félelmet, sem haragot. Sőt, megmagyarázhatatlan, de az érzelmvilágom visszatért az Agapé állapotába. Az éjszakai égboltot beragyogta a hold, és a sziklák jobban fénylettek, mint valaha. Érzékelésem újra megnyílt.

Rachel előttem járt, sebes léptekkel, de könnyedén lépést tudtam tartani vele. Megfigyeltem, hogy a teste szokatlan,

szinte folyékony kecsességgel mozog, a ruhája is fénylett és ragyogott. Egyenesen arra a helyre vezetett, ahol nemrég Coleman, Tommy meg én beszélgettünk, és lenéztünk az őrség körletére. Rachel innen egy másik titkos úton indult el, az öröket megkerülve, fel a csúcs felé.

Menet közben azon törtem a fejem, vajon honnan tud erről a rejtett ösvényről. Talán Tommy vagy az anyja beszélt neki róla korábban?

– Hova megyünk? – kérdeztem.

– Csak egy kicsivel följebb – felelte.

A hangja most valahogy más volt, meghökkentő. A fejemben is ugyanolyan furcsának hatott, mint kint a levegőben. Lelassítottam, majd megálltam, hirtelen elkedvetlenedtem. Rachel észrevette, és tett néhány lépést felém.

– Mehetünk lassabban – mondta. – Hozzá kell szokni.

Az arca most jobban fénylett, mint valaha.

Leültem, és a nagy puffanásról jöttem rá, hogy a hátizsák még mindig a hátamon van.

Rachel egyetlen könnyed mozdulattal ült le, a kezét nem is használta hozzá, ezt sem láttam még tőle soha. És ellentétben azzal, amilyenek a kőkörben láttam, az arca most teljesen derűs volt, nyoma sem látszott szomorúságnak.

– Ugye, tudod, hol vagyunk? – kérdezte.

– Tessék?

– Ez itt már nem Kansas.

– Miről beszélsz?

Közelebb hajolt.

– Emlékszel, hogy elmondtam, olvastam a Tizedik Integrációt?

– Aha.

– Az áll benne, hogy ha követjük a szinkronicitást, akkor képesek leszünk közvetlenül is tanulni azoktól, akik már a

Mennysorság lakói, és ez a következő tudati szintre emel bennünket.

Bólintottam, hogy folytassa.

– Beszéltem neked az anyámról – kezdte –, de nem mondtam el végig. Gyűlöltem őt, mert hatalmaskodó karaktert csinált belőlem, és mardosott a büntudat, amikor meghalt, mielőtt beszélhettem volna vele. Később, talán azért, mert sokat gondolkodtam azon, hogy mit mondtam volna neki, észrevettem, hogy mindenféle, egy irányba mutató apróságok történnek velem. Bementem cipőt venni, és láttam egy pontosan olyan cipőt, amelyet ő hordott. Vagy elmentem egy illatszertüzlet elé, és megcsapta az orromat annak a szappannak az illata, amit ő használt. Néha meg a régi kedvenc dalait hallottam valahol. Aztán egy napon, anélkül, hogy bármi erre utalt volna, egyszerűen elhatároztam, hogy elmondom neki, mit érzek, fennhangon, mintha ott lenne. És azonnal megtalált az intuíció, megéreztem, hogy mit válaszolna nekem, és ez a legtöbbször nem olyasmi volt, amit magamtól képes lettem volna kitalálni. Ekkor jöttem rá, hogy valódi kommunikáció van közöttünk. Ez a túlvilággal való társalgás – folytatta Rachel – kezdetben olyan furcsa volt, hogy egy időre abba is hagytam, de az élmény emléke annyira mélyen bennem volt, és annyi energiát adott, hogy fokozatosan visszaszoktam, és egyre gyakrabban beszélgetek vele. Végül már azt is elmondta, mennyire sajnálja, hogy ilyen gondolatokat nevelt belém a férfiakkal kapcsolatban. Azt mondta: ez nagy hiba volt, és nagyon megszenvetted, de most már az Agapéban léteznek, és az igazság szól belőle. Bárcsak előbb megismerte volna, mert akkor engem is erre nevelhetett volna!

Elképedve bámultam.

– Nem érted? – kérdezte Rachel. – Az Írás azt mondja, hogy kommunikálhatunk azokkal, akik a Túlvilágon tartózkodnak, tisztázhatunk velük minden ügyet, feloldhatunk minden ne-

heztelést. Csak annyit kell tennünk, hogy több energiát fektetünk a ráhangolódásba és a beszélgetésbe. Sohasem késő. És rengeteg minden van, amit szeretnének a tudomásunkra hozni. Az anyám mondta, hogy odaáról éppen most, a történelemnek ezen a fordulópontján nagyon akarnak beszélni velünk. Ők ismerik az emberi világ igazi Tervét, és itt az ideje, hogy megértsük mi is, akik ezen az oldalon tartózkodunk.

Fölemelte a tekintetét, és valahova a hátam mögé nézett. Megfordultam, de semmit sem vettem észre. Rachel közelebb húzódott, amit én úgy éltem át, mintha megölelt volna, pedig több méter választott el bennünket egymástól.

– Emlékszel, mit mond a Kilencedik Integráció? – kérdezte. – Biztos vagyok benne, hogy Tommy elmondta. A környezetünkben minden dolognak érzelmi identitása van, valami hozzájuk kapcsolódó érzet, amelyet mi, emberek érzékelünk. Ez persze az emberekre is igaz. Mindenkinek van érzelmi identitása, amit érzelmi szinten fogunk fel.

Bólintottam, értettem a magyarázatot.

– Ez az oka annak – folytatta Rachel –, hogy ha meghal valaki, aki közel állt hozzánk, ez gyakran összetör bennünket, még akkor is, ha azt hittük, hogy felkészültünk rá. Amit elveszítünk, az az érzés, ami őt jelenti: amit mindig is éreztünk, és természetesnek vettük, hogy van. Ezért van az, hogy amikor meghal valaki, akit szeretünk, az ember gyakran úgy érzi, belőle halt meg egy rész. Gyászoljuk annak az érzelmi állandónak az elvesztését, amely nincs többé.

Megint elhallgatott, elnézett mellettem – és abban a pillanatban tudtam, hogy valamiképpen átjutottunk a fátyol túlsó oldalára. A Túlvilágon vagyunk.

– Valaki beszélni akar veled itt – mosolygott Rachel. – Rátudsz hangolódni az ismerős érzésre?

Tudtam, hogy ki az, még mielőtt a kérdés elhangzott. Éreztem a cigaretta illatát az inge zsebében, mintha újra kis-

gyerek lennék, és az ölében ülnék. Éreztem az erejét, éreztem a beszédmódját, a gyerekes nevetését, amikor valami ugratást eszelt ki. Mindez része volt annak az egyedülálló érzésnek, ami számomra őt jelentette.

Ugyanakkor azt is éreztem, hogy valami megváltozott benne – nyoma sem volt az idegességnek, a dühnek, a frusztrációnak, amit fiatakoromban minden áldott reggel megtapasztaltam. Mindenkinek lábujjhegyen kellett közlekednie a jelenlétében, vagy szembenézhetett az elkerülhetetlen robbanással. És nyoma sem maradt a kellemetlenkedő rosszállásnak, ami belém ültette az emberektől való félelmet és bizalmatlanságot. Minden elpárolgott belőle.

– Apád az – mondta Rachel.

Megfordultam, és apám ott állt: sugárzóan fiatalon. Gondolati benyomások jutottak el hozzám; tudtam, hogy csak tőle származhatnak. Elmondta, mi volt viselkedésének az oka – a saját gyerekkori családi sűrűlódásai és a gyanakvás –, ám mind feloldódtak a Túlvilágon a szüleivel. Már csak egy dolog maradt tisztázatlan: el kellett simítania a neheztelést, amelyet énbennem hagyott.

– Az emberek elől való elzárkózás – szólt a közlés – a családban öröklődő hajlam, ugyanolyan, mint a szemünk színe. De ha ismerjük a probléma történetét, és igazságként elismerjük, akkor megszabadulhatunk tőle. Most pedig – folytatta – a Túlvilág is változóban van. Nem kell többé várnunk arra, hogy újra találkozzunk. Most már elég közel vagytok hozzánk ahhoz, hogy elérjetek, úgyhogy mindent azonnal megoldhatunk. Ha majd az akadályok mind elhárultak, ti is érteni fogtok mindent, amit mi tudunk.

Tudtam, hogy régi sérelmeim egy pillanat alatt semmivé foszlanak. Néha még visszacsúszhatok a zárkózottságba, merő megszokásból, de ilyenkor egyre gyakrabban észre is veszem. A régi próféciaiból tudtam, hogy ha egyszer tudatos-

sá válik, milyen drámát játszunk voltaképpen, az ereje egyre csökken.

Ilyen gondolatok voltak bennem, apám pedig egyre halványult, és nem láttam többé.

– Várj – mondtam ki hangosan –, még sok mindent meg akarok kérdezni.

Ettől kezdve már nem éreztem a jelenlétét, és majdnem ugyanaz a pánik fogott el, mint amikor meghalt. Rachelre néztem: a tekintete ráhangolódást ajánlott. Visszaidéztem az emlékéit annak, hogy milyen érzéseket keltett a jelenléte, és abban a pillanatban megint megjelent, habár most már csak úgy, mint csekély mértékű torzulás a térben, mint amikor a forró országút fölött remeg a levegő. De ezt nem bántam, mert az érzelmi identitása ott volt, és nekem csak ez számított.

– Azt mondtad, hogy többet is megérthetünk – szólítottam meg. – Mire gondoltál?

Ennyi érkezett válaszul:

– Csak figyelj!

Miután eltávozott, hirtelen észrevettem, hogy hajnalodik, és a nap fénye egyre több szépséget lobbant fel az égbolton és a környező sziklákon.

Rachelre néztem, és összerezzenem: sok ember nyüzsgött körülötte. Rájöttem, hogy a hozzá legközelebb álló nő az anyja, és azonnal tudtam azt is, hogy kettejük között is végbement a katarzis, hasonló ahhoz, amit én éltem át apámmal.

Tudtam valami mást is: oka van annak, hogy ezt most megtapasztalom. Akárcsak az én apám, Rachel anyja is képtelen volt másra figyelni, annyira ráirányult a Rachellel való konfliktus feloldására. Később, miután a lányával közösen kitakarították a múltat, kommunikálni tudtak így is, hogy Rachel a földi síkon tartózkodott, anyja pedig a Túlvilágon. Ez a kommunikáció meg a többi hasonló járatlan utakat nyit

meg. Gyógyulnak a két dimenzió közötti sérelmek, fájdalmak. Ennek az volt a jelentősége, hogy a megbékélés során a létezés két dimenziója egyaránt felszabadul és kitisztul, és így a tudatosság magasabb szintjein tud rezonálni egymással.

Ráhangolódtam apámra, és elsőprő erejű megerősítés volt a válasza. A Túlvilágon is sokan ugyanúgy vágyakoztak a felhalmozott sérelmek, kimondatlan igazságok, elmulasztott gesztusok megoldására, mint a földiek. Most pedig, ahogy az Integrációk magasabb szintre emelik a tudatunkat, elég közel körülünk egymáshoz, s így a dimenziókon keresztül is kommunikálhatunk egymással. Ennek eredményeként az ég és a föld egyaránt energiát nyer, és magasabb szintre emelkedik.

Eszembe jutott a Biblia világvége-jövendölése a Jelenések Könyvéből: „Ezután láték új eget és új földet; mert az első ég és az első föld elmúlt vala...” Most már tudtam, hogy ez a jóslat valóra válik.

Ettől a gondolattól hirtelen minden mozgás megállt körülöttem, és mindenki felém fordult, elsőként Rachel. Láthatólag emelkedett örömmel töltötte el őket a következő tetésem.

– Érteni kezded a Tizedik Integrációt – mondta Rachel. – Csak annyit kell tenned, hogy fenntartod a ráhangolt állapotot, és hamarosan mindent tudni fogsz, amit a Túlvilágon tudnak.

Azzal a Rachelt körülvevő csoport elindult lefelé a hegyen, bár a haladásukat nem nevezném járásnak: inkább siklottak. Azoknak, akik vélhetőleg állandó lakói a Túlvilágnak, a miénkhez hasonló testük volt, de úgy közlekedtek a talaj fölött, hogy a lábuk csak imitálta a járás mozdulatait, nem támaszkodtak vele a talajra. Rachel meg én csak annyit tehattünk, hogy teljes erőnkből futottunk, különben nem tudtuk volna tartani velük a tempót; bár egy idő múlva észrevettem, hogy Rachel kezd olyanná válni, mint a többiek.

Ebben a percben ez nem számított. Még mindig nem éreztem félelmet, és ahogy a kiteljesedett Agapé állapotában süt-kéreztem, minden kétséget kizáróan tudtam, hogy itt most sok mindent meg fognak mutatni nekem. A hegyoldalon egy sor hegyes sziklacsúcs között eljutottunk egy másik sziklaplatóra, amelynek pereme felfelé hajlott, mint a korlát egy hajó fedélzetén. Innen csodálatos kilátás nyílt a Sínai-hegy csúcsára, és a völgybe is, a hegycsúcs felé vezető gyalogutakra.

Hirtelen mindenki figyelme egy csapat egyiptomi katonára irányult: északra tőlünk álltak egy kupacban, és buzgón foglalatoskodtak valamivel. Egyikükkel mintha valami baj történt volna. Nagy igyekezettel próbálták újraéleszteni, vízzel locsolták, legyezgették, hogy hűsítsék az arcát.

– Hőguta – mondta Rachel.

Végül feladták, letakarták a halottat, fölemelték, és elindultak vele az őrség körlete felé. Többtucatnyi fénylő alakot láttunk a katonák mellett suhanni, láthatólag beszéltek hozzájuk. A katonák azonban nem látták őket, és nem is hederítettek rájuk.

– Mit mondanak a katonáknak? – kérdeztem Rachelt.

– Hallgasd meg – felelte.

Ráhangolódtam a kommunikációra, és azonnal tudtam, mit akarnak megértetni a katonákkal. A fénylő emberek az egyesítés elvét és az Agapé használták a katonák tudatába való beolvadásra, igyekeztek emelni a tudatosságukat, abban a reményben, hogy rájönnek: halálos veszélybe menetelnek.

Már azt is láttam, hogy miért. Negyven-ötven méterre előttük egy sziklás domb mögött fegyveresek lapultak. Többet felismertem közülük. Az apokaliptikusok voltak, többtucatnyian, készenlétben tartva fegyvereiket, hogy védelmezzenek valamit, ami a domb túloldalán volt.

– Pont a fanatikusok karmai közé masíroznak! – kiáltot-

tam Rachelnek és a többieknek. Nem néztek rám. Minden szem a katonák csoportjára meredt.

Megint az apokaliptikusok felé néztem, és elképedve láttam, hogy körülöttük is többtucatnyi fényes alak nyüzsög, és igyekszik magasabb tudati szintre emelni őket, hogy megtalálják a kapcsolatot saját felsőbb énjükkel.

Aztán arra is rájöttem, hogy a fényes alakok valamire fel akarják hívni a katonák figyelmét: arra, hogy előttük egy út-elágazás van, ahol az északabbra fekvő úton is továbbmehetnek, elkerülve a veszélyt.

Sietve hozzáadtam én is a magam energiáját a többiekéhez: végigmentem az egyesítés szándékának folyamatán, míg végül megéreztem a katonák iránti Agapé. Igyekeztem elképzelni, hogy megnyílnak, megérzik a veszélyt. A katonák azonban nem tágítottak, még gyorsítottak is lépteiken, miközben közeledtek az apokaliptikusok felé.

Váratlanul az a megnyugtató érzés vett erőt rajtam, amit fiatalkoromban a lezuhanásaim alkalmával éreztem, a bizonyosság, hogy nem történhet baj. És láttam valami szokatlan dolgot is, fényfelvillanásokat a katonák körül. Egy pillanatig semmi sem változott. A csapat parancsnoka tovább vezette embereit a vesztségbe. Azután a léptei lelassultak, majd intett az embereinek, hogy észak felé, a biztos útra kanyarodnak. A fényes segítők seregén örömhullám söpört végig.

– Ez hogy történt? – kérdeztem Racheltől.

– A katonákat – válaszolta – felemeltük az égi tudat szintje felé, legalábbis egy kicsit, így lehetőség volt arra, hogy egy előérzet formájában figyelmeztessük őket.

– Arról van szó, hogy elég, ha az itteni emberek minden erejükkel azt kívánják, hogy egy bizonyos esemény bekövetkezzék?

– Nem. Bizonyos helyzetekben nyilvánvalóan az imagiáció a legjobb megoldás. Más esetekben a dolog nem eny-

nyire egyértelmű. Ennélfogva az itteniek inkább a földi síkon tartózkodókkal való tudati egyesítésre törekszenek. Ennél többre nincs is szükség. A magasabb tudat mindig képes felőbb szintre emelni az alacsonyabbat. – Rám mosolygott. – Coleman ezt úgy magyarázná, hogy ha valaki, akinek több gondolati pálya aktivizálódott az agyában, olyannal egyesíti a tudatát, akinek kevesebb ilyen pályája működik, akkor az alacsonyabb szinten lévő személy gondolati pályái könnyen megnyílnak, mert ez az állapot ragályos. Természetesen léteznek más módozatok is a Hatás felerősítésére, amint a következő Integrációban látni fogod. De ez a működési alapelv.

Tudtam a választ, de mégis feltettem a következő kérdést.
– Mik voltak azok a fényvillanások a katonák körül?

Rachel elmosolyodott.

– Angyalok. Maguktól is megjelennek, de különösen akkor, ha eszünkbe jut, hogy megkérjük őket.

Rachel gyorsan, mintha sietne valahová, közölte, hogy még valamit látnom kell. Kicsit lejjebb mentünk a hegyoldalban, egy olyan területre, ahonnan kelet felé nyílt kilátás, a Sínai-heggyel átellenes oldalon. Leültünk itt, nem beszélünk, csak néztük a sivatag fölött hullámozó hegyek panorámáját.

Valami mozgásra lettem figyelmes a bal oldalamnál. Egy magányos katona botorkált kábultan a kövek között. Sokkal fényesebb volt, mint azok, akiket korábban láttunk.

– Az a katona lehet, aki meghalt – mondta Rachel.

A férfi hirtelen leült, és mozdulatlanul a semmibe meredt.

– Mit művel? – kérdeztem, aztán eszembe jutott, hogy ráhangolódhatok.

Azonnal érkezni kezdtek a benyomások arról, hogy mi történik. A férfi éppen életszemlét tartott, most döbbent rá, hányszor teljesíthette volna be a sorsát, de elszalasztotta a lehetőséget, vagy gyáva volt. Figyelme a feleségére tért át; éreztem, mennyire bántja a férfit, hogy meglátta, milyen éret-

len módon bánt az asszonnyal, több időt töltött a cimborákkal, mint az ötéves kislányukkal.

Mégis tudta, hogy az ő sorsának legfontosabb része ez a gyerek. Az első pillanattól fogva, amikor meglátta a feleségét, tudta, hogy összeházasodnak majd, gyerekük születik, és a gyerek még sok eredményt fog elérni a későbbiekben. Azt is tudta, hogy életében sokat kellett volna tanítgatnia a lányát. Tépelődött: vajon hogy tehetné meg ezek után? Rachelre néztem.

– Hamarosan rájön, hogyan segíthet neki – felelte a ki-mondatlan kérdésre csillogó szemmel. – Ugye?

A férfi hirtelen felugrott, és vadul forgolódva nézett ide-oda.

– Most meg mit keres? – kérdeztem.

– Tudja, hogy elintézetlen ügye van az apjával. Őt keresi, de nem találja.

A katona alakja halványulni kezdett, már alig látszott.

– Mi történik? Hova tűnt? – tudakoltam.

Rachel komolyan nézett vissza rám.

– Nem hiszem, hogy szeretnél eljutni oda.

– Miért?

– Nem kellemes.

Felmerültek bennem a régi emlékek, még abból az időből való, amikor a régi próféciát és a Tizedik Felismerést tanulmányozva a Túlvilágról is szereztem benyomásokat.

– A pokolról beszélsz?

Rachel megrázta a fejét.

– Nem úgy, ahogy a legtöbben elképzelik. Jobban hasonlít az elveszettséghez; ha az ember pszichológiailag rendkívül nyomott állapotba kerül, afféle lelki száműzetésbe vonul.

Úgy döntöttem, hogy mégis megpróbálok ráhangolódni, és az ezt követő utazás végén egy hideg, alacsony energiaszintű helyen kötöttem ki. Ez a katona itt talált rá az apjával.

ra. Az apának – lévén egész életében hivatásos katonatiszt – semmi köze sem volt a spiritualitáshoz. Megkapta a lehetőségeket, a szinkronicitás sok lelkiismeretes és hűséges barátot hozott az életébe. Ő azonban az általuk hozott üzenetekről nem vett tudomást.

A halála után olyan szorongás lett úrrá rajta, hogy a szokott, megfellebbezhetetlen materializmusból egy elképzelt világot épített önmaga köré, amelyben kitalált ellenségek, háborúk és hódítások követik egymást, pontosan azt tükrözik, hogy ő miként élte meg az ilyesmit a földi életében. Felismertem, milyen hajtóerő mozgatja ezeket a téveszméket: az öngerjesztő bosszú. A mindent elsőprő gyűlölettel óvta magát a felébredéstől, és azzal a vággyal, hogy megfizesse azoknak, akik a barátait megölték. És ennek sohasem volt vége. Halottakat hagyott maga után, aztán az ellenségei visszavágtak, ekkor ő újból bosszút esküdött, és abban lelte örömét, hogy fájdalmat okoz azoknak, akik fájdalmat okoztak neki.

Mint az imént, itt is sok elhunyt hozzátartozó vette körül az apát, igyekeztek a tudatával egyesíteni a magukét, elképzelték, hogy felemelik a saját felsőbb énjéhez, és a kapcsolat hatására felébred. Az apa azonban rendíthetetlen volt, pedig a világosság hiánya súlyos, tudattalan gyötrelmeket okozott neki. Végül én sokalltam meg a sötétséget, Rachelt kezdtem keresni, és megszakítottam a kapcsolatot a katonával. Mély lélegzetet vettem, teleszívtam magam az Agapé melegével, és most még jobban esett, mint valaha.

– Van olyan, hogy valaki kiszabadul arról a helyről? – kérdeztem Rachelt.

– Nos, igen. Mindenkiiben munkál az a látens érzés, hogy létezik valami, ami több. Az a baj, hogy akik félelemben és az ideológia fogságában élnek, megszállottságukat magukkal hozzák a Túlvilágra is. Ezért annyira fontos, hogy iga-

zodjunk a rendhez, és segítsünk felébredni a földön élőknek. Azokhoz a legnehezebb eljutni – mondta a fejét csóválva –, akik túlságosan ragaszkodnak bizonyos, a spiritualitást érintő tanokhoz. Azt gondolják, hogy értelmileg felfogták az igazságot, de elfelejtik, hogy érezniük kell a szeretetet, és meg kell nyitniuk tudatukat az isteni kapcsolat előtt. Gyere – szólt Rachel. – Van még valami, amit tudnak ezen a helyen.

Kelet felé kísért tovább, lefelé a hegyoldalban egy sík területre, ahol fényes alakok csoportosultak egy asszony körül, akit némileg elmosódottan lehetett látni.

Rachel mosolygott rajtam, ahogy igyekeztem a nőre koncentrálni, és automatikusan ráhangolódtam, hogy halljam, mi történik. Egy idő múlva megértettem. Ez az elmosódó alak éppen a megszületés állapotában van – átlép a földi dimenzióba.

Figyeltem, és kezdtem felfogni a nő körül állók szándékait. Támogatták az eljövendő életének álmát. Szándéka az volt, hogy segítsen a becsületes tudomány új generációjának világra jönni. Egyértelmű volt, hogy ez az ő hozzájárulása a Tervhez.

A Tervhez? Megfordultam, és kérdően néztem Rachelre. Már megint ez a Terv kerül szóba, amiről a Túlvilágon szemlátomást mindenki tud, de a földi síkon még nem értik teljesen. Rachel a nő felé bökött a fejével.

Minden erőmmel koncentráltam, és végre elkezdtek kirajzolódni előttem a nő új földi életének tágabb összefüggései. A történelem sokkal bővebb értelmezése játszott itt közre, mint az, amit a Második Integráció érintett. Ez most felölelt mindent, ami a Teremtésben valaha történt, és tágabb értelemben tekintette magát az életet is.

Egy pillanat alatt felfogtam. Az emberi lét egyetlen célja, hogy módszeresen átvigye a Túlvilágon meglévő tudást, tudatot a földi dimenzióba, hogy mindkét dimenzióban meg-

teremtődjenek a feltételek az egymással és az Isteni Tudattal való egyesülésre. Ez a nő is magában hordozza a Tervet – az élet teljes célját –, ugyanolyan bizonyossággal, mint azt, hogy személy szerint ő mivel akar foglalkozni, miután megszületett.

Még jobban ráhangolódtam, és megláttam, hogy ez az „Egy”-ségre való törekvés miként érvényesült a történelem folyamán. Minden azzal kezdődött, hogy mintegy tizenhatmilliárd évvel ezelőtt létrejött maga a földi dimenzió, és ez megteremtette az úgynevezett fizikai terepet mindannyiunk kollektív utazásához. Figyeltem, és a teremtés teljes története lejátszódott az elmémben.

Ebben a korai univerzumban a gázok és az első kémiai elemek a gravitáció hatására összesűrűsödtek, amíg olyan sűrűvé nem váltak, hogy csillagok alakultak belőlük, a csillagok éltek és meghaltak, és ezalatt új elemeket hoztak létre az univerzumban. A Földön a víz és ezek a nehezebb elemek a sekély vizekben kölcsönhatásba léptek egymással, és az Egységre való törekvés szellemében az aminosavak láncjai nagyobb egységekké, sejtekké egyesültek. Majd ezek a sejtek folytatták az egyesülési folyamatot, többsejtű organizmusokká fejlődtek, és haladtak tovább a bonyolultság egyre magasabb foka, a tudat megjelenésének lehetősége felé. Az évezredek során megjelentek a halak, a kétéltűek, a hüllők, az emlősök, és végül az ember.

Ekkor a Teremtés történetének gyújtópontja áttolódott az emberiségre. Ettől kezdve az Egységre való törekvés hajtóereje az emberi tudat lett, amely állandóan tágulva mind többet ölelt fel a környező világból. Az évezredek során át az egyes családok törzsekbe, falvakba szerveződtek, majd területi szövetségekké, birodalmakká, nemzetekké fejlődtek.

És az út minden egyes lépésénél újabb és újabb hősök születtek le a Túlvilágról a földi terekre – némelyik elisme-

rést szerzett, mások megmaradtak a névtelenségben –, és mindegyik azért tette erőfeszítéseit, hogy a megértés ügyét egy csipetnyit előbbre mozdítsa. Lassanként áttértünk a természeti istenek gondolatáról a görög típusú archetipikus istenekre, majd végül felismertük az egyistenhit nagy igazságát: az Egyetlen isteni forrás elvét. Az idők folyamán megjelent a három nagy vallás: a júdaizmus, a kereszténység, majd az iszlám, és mindegyik azt gondolta, hogy az ő útja az egyetlen út.

A legutóbbi időkben bekövetkezett a felvilágosodás, megerősödött a természettudomány, és egyre sürgetőbbé vált az igény az emberi tudás egységesítésére. Hirtelen megláttam, hogy ez a planetáris tudat a huszadik század vége felé fejlődésnek indult, magasabb, galaktikus távlatba helyezte ön magát, és az élet kérdései ismét felmerültek, méghozzá tömegesen. Mit keresünk itt? Mi az élet célja?

Láttam, hogy az érthető spirituális válaszokra irányuló szükséglet mély bizonytalanságot keltett a régebbi vallásokban. Attól tartottak, hogy tanaikat megkérdőjelezhetik, vagy mindenestül el is törölhetik. Közvetlenül a huszonegyedik század fordulója után háborúk robbantak ki amiatt, hogy egyik vallás rá akarta kényszeríteni magát a többire.

És aztán láttam azt is, hogy ez a nő mindent tud az Írásról, tud az Egységre irányuló törekvésről, a spirituális információknak a mindennapi életbe való integrációjáról, és a teljesen felébredt tudatról, amely közvetlen kapcsolatban áll az egy Istennel. Tudott a vallások egyesítését célzó törekvésekről, amelynek alapját ennek az Isteni Kapcsolatnak a közös élménye adja, tudott a kibontakozó Egyetértési Mintáról... És végül: tudott a Hatás felerősítéséről.

Most először végre tisztán láttam teljességében a teremtés hosszú folyamatát. Energiaszintem hirtelen fölemelkedett,

és ebből megtudtam, hogy újabb részeket értettem meg a Tizedik Integrációból. Megértettem, hogy nyitva áll számunkra a lehetőség már most, a jelenlegi életünkben, hogy a Tervet teljesen a tudatosság szintjére emeljük magunkban. Évmilliárdok után ez lesz a teremtés tetőpontja.

Ugyanakkor azonban azt is éreztem, hogy van a Tervnek egy utolsó részlete, amelyet még nem fogtam fel.

– Láttál valamit, ami ismerősnek tűnt ebben a Tervben? – kérdezte Rachel.

Azonnal tudtam, mire gondol. Az univerzum hosszú fejlődése nagyon hasonlít a maja naptár által megjósolt lépcsőfokokra, a teremtés szakaszaira.

– Úgy van – mondta Rachel, olvasva a gondolataimban. – A maguk idejében a régi maják is átérték az áttörést, és visszaemlékeztek a teremtés Tervére. A kultúrájuk azonban még nem igazodott a rendhez, így azt is tudták, hogy nem képesek tartóssá tenni ezt a tudást. Így kőépítményeikbe, felirataikba foglalták a Terv időbeli folyamatát, abban a reményben, hogy a jövő emberei felfedezik, és sikeresen megfejtik az üzenetet. Pontosan ez is történt.

Elhallgatott, és rám nézett. Megint éreztem, hogy körülölel az energiája.

– A maják megmutatták, hogy a teremtés nincs bevégezve, következik még egy lökés ahhoz, hogy az Egység teljesen létrejöjjön, amikor végbement az igazodás, és képesek lettünk a ráhangolódásra. Sok gondolkodó Univerzális Tudatnak nevezte ezt. A maják a Teremtés végső fázisának tekintették, amely az élet mindkét dimenziójából a végső kiteljesedés, és az Egység felé irányítja a lelkeket. És ez így is fog történni, ha elegenden leszünk, akik magunkévá tesszük ezt a célt.

Láttam, hogy a végkövetkeztetés kimondására készül.

– Már érezhetjük is a teremtés erejét közeledni, és hama-

rosan még könnyebb lesz megérezni. A Titkos-hegyen mindannyian éreztük. – Megint elhallgatott.

Egészen felvillanyozódtam.

– Arról a kapcsolódási pontról beszélsz, amelyet azóta is szeretnék megérteni. Te is megtapasztaltad?

– Igen. Az Egység utolsó lépése azzal kezdődik, hogy megértjük, mi ez a jelenség, és miként kapcsolódhatunk hozzá még teljesebben. Most készen állunk, hogy teljesen feltárjuk spirituális lényegünket, és ez jelzi majd az emberi tudat utolsó kitágulásának első mozzanatát.

Rachel képe halványulni kezdett, elmosódottá vált.

– Emlékezz rá, miről beszéltünk – folytatta. – A legtöbb vallás próféciaiban előfordul az Elragadtatásnak valamilyen formája... az ember spirituális testre tesz szert, és átköltözik a Mennyekbe, így elkerüli az Armageddont. Az emberek azért hozták be a földi kultúrába ezeket a képeket, mert ez is része a Tervnek, csak éppen nem pontosan úgy, ahogy a próféták állították. Ezt jelképesen kell érteni. Azok a jövődölések és a szent könyvek utalásai olyan emberektől származnak, akik szerettek volna emlékezni arra, amit a Túlvilágon még tudtak, de nem sikerült tökéletesen. Az igazság a saját vallásuk szűrőjén keresztül jutott el hozzájuk, és ez okozta a vizsalyokat. A valóságban a próféciaik mind valami más felé mutatnak: egy olyan esemény felé, amely ott áll mindenki előtt.

Még mindig nem fogtam fel teljesen.

– Hát nem érted? – kérdezte. – Csak egyféle Elragadtatás létezik! Az Elragadtatás testi átalakulás, amely felfokozott érzékelés és emelkedett tudat által jön létre, volt is alkalmunk megpillantani. Nem kellene várnunk Istenre, hogy megvalósítsa számunkra az Elragadtatást. Isten vár miránk! Annyira meg kell nyílnunk az Isteni Tudat előtt, érzékelésünknek és energiánkunknak akkorára kell tágulnia, hogy ez

végbemegehessen. Lehet, hogy ezt csak sokára tudjuk elérni. Az a fontos, hogy tudjuk, mi az, amin munkálkodunk, mi az, amit az Egységre irányuló törekvésünk által elérhetünk. És tudjuk azt is, hogy több segítség is érkezik, ha megtanulunk rendszeresen ráhangolódni.

Néztem rá, és végre megértettem.

– Megint az Univerzális Tudatról beszélsz, amelyet a máj ják már ismertek.

– Igen, de ne ragadj le ennél a névnel. Ez annál személyesebb... és ez az utolsó lépés, mielőtt megértjük, amit az égiek tudnak. Már érezzük...

Mostanra szinte teljesen elhalványodott, az utolsó szavakat már nem hallottam. Már csak egy gyenge, sürgető üzenet jutott el hozzám.

– Csak tedd azt, amit mi – mintha ezt üzenté volna –, és erősítsd fel a Hatást. Ezt majd akkor érted meg teljesen, amikor már elsajátítottad a Tizenegyedik Integrációt, és megtaláltad a Tizenkettediket.

Kérdeztem volna még valamit, de a szememet már nem tudtam élesre fókuszálni. Elsodródtam, hanyatt belezuhan- tam egy vakító fényvillanásba.

A HATÁS FELERŐSÍTÉSE

Mintha órák teltek volna el, mire megint beszédet hallottam ma- gam körül. Nagy nehezen felnyitottam a szemem.

– Magához tért! – hallottam Coleman kiáltását.

Látni még nem láttam, de éreztem, hogy a többiek körém gyűlnek. Megint a sziklapárkányon voltam, az őrház fölött, a Sínai-hegy délkeleti feljártánál. A hátizsákom melletttem he- vert. Nyitva volt, a Tizedik Integráció példányait valaki kivette belőle, most ott heverték mellette. De Rachelnek nyomát sem láttam.

Lenéztem a madártollra, amely még mindig a kezemben volt, és abban a percben már tudtam.

– Itt találtunk rád – mondta Coleman. – Biztosan beütötte a fejedet. Eszméletlen voltál.

– Rachel hol van? – kérdeztem.

Kezét a vállamra tette. A többiek falfehéren álltak mellet- tünk.

– Ő nem jutott ki – suttogta Coleman. – A kőkörben megöl- ték.

Lassan bólintottam. Tudtam, egész idő alatt tudtam, de még- is a lelkem mélyéig megrázott. Hiszen az imént még vele vol- tam.

Vitatkozni kezdtem.

– Biztos ez? Hiszen ő vezetett ki a körből a golyózáporban! Utána is sokáig együtt voltunk. A Túlvilágra is ellátogattunk. Láttuk a Tervet...

– Magam vizsgáltam meg – mondta Coleman. – És nyomban ezután egyiptomi katonák érkeztek, hogy ellenőrizzék, mi ez a lövöldözés. Az apokaliptikusok kénytelenek voltak meghátrál-

ni. Így Rachel kivételével mindenkinek sikerült megmenekülni. Te eltűntél. Láttam, hogy a katonák elviszik Rachel holttestét. Szöveges üzenetben értesítettem Wilt és a többieket is. Le vagyok sújtva.

Soha életemben nem éltem át ilyen mély veszteséget; elragadtak az érzelmek. Rachel energiája része volt ennek az egész utazásnak, amely az első találkozásunknál kezdődött, ott a kocsmában. Velem volt, amikor megismertem az Agapé érzését, és most nincs többé. A szívem azt mondta, hogy most is él, ott van a Túlvilágon, de nekem hiányzott az a sugárzó szempár, hiányzott a figyelmesség, amely segített a földön maradnom. Könnyek között mondtam el ezeket a többieknek.

És ekkor, a legsötétebb pillanatban hirtelen megéreztem azt a távoli ölelést, amelyet a túloldalon ismertem meg, és orromba csapott az ismerős rózsailatú parfüm illata.

Tudtam már, hogy Rachel nemcsak hogy él: itt van, velünk!

– Annyiszor segített nekem ezen az utazáson – mondta Coleman –, és most halott.

– Nem halt meg! – tiltakoztam.

– Tudom, tudom – felelte Coleman. – Ismerem a Tizedik Integrációt. Mindannyian hozzáhangolódunk a Tervhez. De más dolog tudni, hogy Rachel most is él valahol, és megint más lenne, ha itt volna velünk, beszélhetnénk vele, átölelné, ahogy szokta...

– Nem érted? – kiáltottam. – Itt van velünk! Ebben a pillanatban! Az előbb megérintett a távolból, a Túlvilágról, hogy tudjam: ez is lehetséges. Hangolódj rá, most is át fog ölelni!

A többiek közelebb húzódtak, feszülten figyeltek, és ők is érezni kezdték Rachel jelenlétét. A rákövetkező néhány órában részletesen elmondtam nekik mindent, ami a Túlvilágon történt, különös tekintettel a Tervre és a történelem céljára: elhozni a Földre az odaát valók tudását és tudatát, és különös tekintettel

arra, amit Rachel mondott az elközelgő Univerzális Tudatról. Tommy mosolygott igyekezetemen.

Azután a többiek mondták el, mi történt itt, amikor elolvasták az Írás tizedik részét, amelyet a hátzszakomban találtak. Beszélgetés közben közös energiánk felemelt bennünket a Tizedik Integrációba.

– Arról van szó, hogy a Túlvilág itt van – vélte Coleman. – Mindent megoldhatunk a szereteteinkkel, és átvehetjük tőlük, amit tudnak. A lényeg, azt tenni, amit ők tesznek: a Hatás és a Kapcsolat Törvénye felhasználásával felemelnek mindenkit az összekapcsolt tudat állapotába. Ez az igazodás következő szintje.

– A természethez közeli népek – szólalt meg Hegyszerető – máig megőrizték a másik világgal való kommunikáció képességét. A fejlett kultúrák öskultusznak nevezik, nevetségessé teszik ezt a vonást, de mi az emberi tudat hajnala óta fontosnak tartjuk ezt a kapcsolatot. – Jelentőségteljes pillantással nézett rám, és tudtam, hogy igaza van.

A beszélgetés mintának is beillett. Mindenki egyetértett abban, hogy ezt az Integrációt az őslakosok hitvilága hangsúlyozza leginkább, habár a misztikus kereszténység és a kabbalisztikus zsidó iratok egyes részei szintén utalnak a Túlvilággal való kapcsolatra.

– Erre! – kiáltotta Tommy anyja.

Mindannyian összeszedtük a holminkat, mert úgy éreztük, hogy magasabbra kell mennünk a hegyen. Hamar feljutottunk a párkányra, éppen idejében ahhoz, hogy meglássuk, amint Joseph belép az örök körletének kapuján, majd kijön, és elindul felénk. Egyszer csak megállt, egy darabig másfelé folytatta az útját, aztán megint más irányba, láthatólag így akarta elleplezni a katonák előtt, hogy valójában merre tart. Amikor olyan helyre ért, ahol már nem láthatták a házból, ismét felénk vette az irányt.

– Tűnjünk el innen, mielőtt ideér! – kiáltotta Coleman váratlanul. – Ha benne volt a keze a támadásban, akkor lehet, hogy a nyakunkra hozza a katonákat.

A többiek közül többen is rémültnek látszottak, én pedig azt éreztem, hogy elhatalmasodik rajtam a düh. Energiaszintem lezuhant. Mi van, ha Joseph a felelős Rachel haláláért? Miféle szörnyeteg ez az ember? Itt sétál szabadon, egészségesen, Rachel pedig halott. Érzelmeim a haragból kezdtek átalakulni bosszúvágygá; elégtételt akartam venni rajta.

Hirtelen megráztam a fejem, leállítottam ezeket a gondolatokat. Tudattalanul egy szempillantás alatt belecsúsztam volna az öngerjesztő bosszú körforgásába.

Tommy lenézett Josephre, és közbeszólt.

– Várjatok. Szerintem egyedül van. Nem látni katonákat. Azt mondom, beszélünk kell vele.

– Igaza van Tommynak – helyeseltem. – Meg kell tudnunk az igazságot.

Mind egyetértettünk, így megvártuk, amíg Joseph odaért. Megdöbbenve látta, hogy ezen a helyen talált bennünket.

– Hát itt vagytok! – mondta, és hozzánk sietett. – Nem sikerült megtalálnom a bátyámat. Senki sem látta. Attól félek, hogy az apokaliptikusok között van. – Szomorú volt az arca, mintha kudarcot vallott volna.

Senki sem felelt, hát folytatta:

– A kapunál az egyik őr azt mondta: a bátyám elrendelte, hogy a hegy bizonyos területein ne járőrözzenek. – Tommyra nézett. – Azt hiszem, az a katona ismert téged.

Még mindig nem szóltunk semmit.

– Nézzétek! – Joseph elővette a tarisznyáját. – Ezt tőle kaptam. – Papírköteget húzott elő. – Ez a Tizenegyedik Integráció. Ebből kiderül, hogy... – Elakadtak a szavai. Most vette észre, hogy mindenki némán bámul rá. – Mi történt? – kérdezte.

Körülvettük, és faggatni kezdtük: mit tud a kőkörben tör-

ténteokról? Közölte, hogy semmit, és amikor elmeséltük neki a lövöldözést, olyan őszintén megdöbben, hogy le kellett ülnie. A csoport tagjai ezt látva fogadták vissza, öleléssel, bátorítással.

– Joseph – tette fel a kérdést Coleman –, miért jöttél most fel ide?

– Mert az őrök azt mondták, hogy a városba rengeteg ember érkezik mindenfelől. Azért jöttem fel ide, hogy megnézzem, ezen az oldalon is jönnek-e emberek a hegyre.

Összenéztünk Colemannel, aztán a hegyre vezető zarándokutat vettük szemügyre. Emberek tucatjai közeledtek rajta.

Joseph és a csoport tagjai beszélgetésbe bocsátkoztak, megvitatták vele a Tizediket, én közben távolabb mentem a sziklapárkányon, mert gondolkodni akartam. Aggasztott, hogy milyen könnyen erőt vett rajtam a bosszúvágy.

Eltöprengtem, vajon mennyire elterjedt ma a világban ez az érzés. Vajon ez az indulat húzódik meg az iskolai, munkahelyi lövöldözések háttérében? Vajon nemzetközi szinten ez az uralkodó érzelem, amikor emberek képesek önmagukat másokkal együtt felrobbantani azért, hogy az ellenség megfizessen? Ebben az átmeneti korban az ember így vezeti le félelmét és dühét? Azt akarja, hogy mások is szenvedjenek, ahogy ő szenved?

Peterson ezredes azt mondta, hogy a bosszú körforgása eljutott a nukleáris szakaszba, működik a készlet, hogy végrehajtsák az utolsó megtorló akciót, és azzal véget vessenek mindennek. Hirtelen kezdtem úgy érezni, hogy rohamosan fogy az idő az emberiség számára.

Hol lehet Tommy? – gondoltam. – Beszélnem kell Tommyval.

Megfordultam, és láttam, hogy már jön is felém. Hangoosan felnevettem, ami láthatóan meglepte a fiatalembert.

– Beszélnem kell veled – mondta. – Fontos.

– Az Univerzális Tudatról? – kérdeztem.

– Igen. El kell mondanom valamit. Az én törzsem hite sze-

rint sokkal hatalmasabb lesz, és sokkal előbb, mint a legtöbben hiszik.

– De mikor fog ez megtörténni?

– A többség szerint a naptár végdátuma 2012. december 21., de más kutatók azt mondják, hogy a teremtés utolsó szakaszának kezdete sokkal hamarabb, már 2011 tavaszán megkezdődik.

– Micsoda? Hiszen az most van!

– Igen. És nem fogjuk megérteni a Teremtés közelgő hatóerejét, amíg rá nem jövünk, hogy az a kapcsolódási pont, amelyet a Titkos-hegyen éreztünk, micsoda valójában, és hogyan viszonyuljunk hozzá. Végig kell haladnunk a hátralévő Integrációkon!

Coleman ekkor hirtelen odafurakodott közénk, és lenézett az őrházra.

– Azt nézzétek! – mondta.

Ötven katona nyüzsgött az őrház körül, vagy még annál is több.

– Nem akarják, hogy ezek az újonnan jöttek elinduljanak a zarándokúton – mondta Joseph –, szerintem tudják, hogy a fanatikusok itt vannak a közelben, és meg akarják állítani őket.

– Az apokaliptikusok már túljutottak az őrségen – közöltem.

– Egy szikladomb mögött rejtőztek el a gerincen túl.

– Honnan tudod? – kérdezte Coleman.

– Láttam őket, amikor ott fenn jártam Rachelel.

Mindenki elképedve nézett, aztán Coleman megjegyezte:

– Nem lesz könnyű elosonni ennyi katona mellett.

– Semmi gond – feleltem. – Rachel mutatott egy elkerülő utat. Már majdnem besötétedett. Azt mondom, jobb, ha máris indulunk.

Percek múlva már indultunk is, a párkányról leereszkedtünk a lejtőre. Jó emlékeztem az útvonalra. A gerincről lefelé vezet egy pontig, amely körülbelül száz méterre van az őrháztól jobb kéz

felé. Itt az ösvény véget ért egy meredek falú szurdoknál, amely teljesen járhatatlannak látszott. Senki sem tudta, Rachel kivételével, hogy a szakadék peremén egy keskeny párkány húzódik, épp csak annyira széles hogy egy ember végigmehessen rajta.

Jó harminc méteren át húzódott ez a párkány, és a sziklafalon egy keskeny hasadéknál végződött, amelyen éppen át lehetett bújni. Ha azon átjutottunk, már rejtve voltunk az őrházból figyelő tekintetek elől, és egyenesen mehettünk tovább az apokaliptikusok rejtékhelye fölötti kőterasra, ahol Rachelel álltam korábban. Csak ott voltunk aránylag közel az őrséghez, ahol leugrottunk a párkányra.

Míg bandukoltunk, láttam, hogy Joseph már túljutott a Kilencedik és a Tizedik lépésen, most pedig ő, Coleman meg a többiek is a Tizenegyediket olvassák. A régi próféciára gondoltam, és a belőle kinőtt Tizenegyedik Felismerésre. Ez megjósolta a szándék és az ima gyakorlati alkalmazását, és előrevetítette, hogy el fogjuk sajátítani a használatuk titkait.

– El tudod képzelni, amit ez az Írás mond? – Coleman kiáltása törte meg a csendet.

Hátranéztem, és láttam, hogy az egyik kutatóhoz beszél. Elképedve csóválta a fejét, odajött hozzám, és az Írás egyik bekezdésére bökött az ujjával.

– Nézd meg, milyen pontosan fogalmaz, ahol a Hatásról ír! – mondta. – „A Kapcsolat Törvénye értelmében minden, ami- ben hiszünk és amit képviselünk, vagyis a jellemünk minősége, megteremt egy hatásmezőt, amely kiterjed mindenkire, akivel kapcsolatba kerülünk. Működése olyan, hogy a másik embert a mi tudati és viselkedési szintünk felé közelíti, akár pozitív, akár negatív irányban, és így megkönnyíti vagy megnehezíti számára az igazodás fenntartását. Ugyanakkor globális szinten a mi személyes hatásunk ötvöződik mindenki másnak a hatásával, és mindenkor hozzájárul a kollektív módon kialakuló, a teljes emberiségre jellemző tudati energiaszint állapotához.”

Igyekezett mellettem haladni, miközben lefelé lépdeltünk a göröngyös terepen.

– El tudod ezt képzelni? – folytatta. – Ez úgy hangzik, mint ha lenne egy óriási mérleg valahol a mennyországban, amelyen a Hatás két ellentétes irányát mérnék. Az egyik serpenyőben azok vannak, akik megnyílnak a magasabb, személyes spiritualitás felé, és így másokat is felemelnek arra a tudati szintre. A mérleg másik serpenyőjében azok vannak, akik megragadtak a félelemben és a haragban, és igyekeznek a többieket is lehúzni a fortyogó, álságos félelembé és haragba.

Ez a kijelentés szíven ütött. Nem jelentett mást, mint hogy mindkét oldalon megvan a ragály, és a mérleg naponta billeg ide-oda, attól függően, hogy azok, akik ragaszkodnak az Igazodáshoz, milyen következetesen tudják képviselni igazságukat a többiek ellenében.

– Fel tudod fogni, mit jelent ez? – folytatta Coleman. – Ez alátámasztja a Kant-féle kategorikus imperatívuszt: úgy élj és úgy viselkedj, mintha ezzel megparancsolnád, hogy mindenki más is ugyanígy éljen és viselkedjék. A kortársai azt hitték, hogy megbolondult. Pedig az intuíciója tökéletes volt. A Hatás pontosan így működik!

Elkaptam a tekintetét.

– Rachel azt mondta: azt is integrálni fogjuk, hogy miképpen tudjuk majd közösen felerősíteni a pozitív hatásunkat. Az Írás elmondja, hogyan?

Coleman figyelmesen átnézte a kezében tartott lapokat.

– Azt mondja, az a legelső, hogy ezt a mérleget mindenkor tartsuk eszünkben, és ne feledkezzünk meg arról, hogy minden gondolatunk és minden cselekedetünk messzire gyűrűzik tőlünk. Azt is mondja a szöveg – folytatta Coleman –, hogy ha közülünk sokan nem képesek fenntartani az igazodás energiáját, akkor a világ visszacsúszhat, még több félelem és düh keletkezhet. Politikai szempontból ez azt jelentené, hogy a szélsőbal és

a szélsőjobb továbbra is folyamatosan dehumanizálja a másikat, amíg valamelyik oldal valami végletes cselekedetre nem szánja el magát, általában valami zsarnoki tette, hogy magához ragadja a hatalmat, mert úgy érzi, meg kell mentenie a világot. A választás ideológia területén is a polarizáció negatív oldala erősödik. Az Írás azt mondja, hogy a történelem folyamán hasonló helyzetekben a szembenállás erőszakossága mindig olyan messzire ment el, amennyire a kor technikai felkészültsége engedte.

Egymásra néztünk. Tudtuk, hogy ez a mi korunkban miféle eszkalációt jelent: az atomháborút.

Ekkor jöttem rá, hogy már az órház közelében járunk, és itt nagyon óvatosnak kell lennünk. Pontosan alattunk járőrözték néhányan, úgyhogy azt javasoltam a többieknek: lapuljanak meg, én följebb megyek a hegyoldalra, terepszemlét tartani.

Fölfelé kapaszkodtam, amikor valami megmozdult fölöttem. Megdermedtem. Erőltettem a szemem, hogy lássam, ki lehet ott. Az alak előrébb lépett, és akkor felismertem: Peterson egyik segédtszije volt; intett nekem, hogy menjek fel hozzá. Amikor odaértem, félrevont, hogy ne legyünk szem előtt, és valamit suttogott a szája mellé szerelt mikrofonba. Öt perc múlva Peterson ott állt előttem.

– Maga mit keres itt? – kérdezte. – Figyeltük a mozgását. Semmi értelmet nem sikerült találni benne.

– Csupa intuíció – feleltem. – Az Írás azt mondja, hogy a Hatás erősítéséhez vissza kell térnünk a hegyre. Ott valami történni fog.

Hitetlenkedve csóválta a fejét.

– Mit mond még ez az Írás a Hatásról?

– Végre megértjük a szándék és az ima erejét. Megtanuljuk, hogyan erősíthetjük a hatásukat.

– Ennyi? – kérdezte. – Már csak az imádságban bíznak?

– Több ez, mint a hétköznapi ima – tiltakoztam. – Magasabb

tapasztalati szintre kell helyezkedni. Különben még az is előfordulhat, hogy azoknak az apokaliptikusoknak az energiáját szaporítja, ott. – A szomszédos magaslatot néztem.

– Micsoda?! – kiáltott fel látható meghökkenéssel. – Azt állítja, hogy az apokaliptikusok itt vannak valahol a hegyek között?

– Igen. Innen alig ötszáz méterre. Szerintünk valaki az egyiptomi hadsereg berkein belül távol tartja a katonákat még a környékükről is.

Félrenézett, gondolkodott, aztán így szólt:

– Ez is egy darabka a kirakójátékban. Tudjuk, hogy terveznek valamit Jeruzsálemben és Szaúd-Arábiában is, egy olyan hegyen, ahol rakétabázis van. Most meg itt vannak. Merényletsorozatot terveznek, hogy az egész világot háborúba sodorják. Mondtam magának: a robbanótölteteket már elhelyezték a Sziklatemplom alatt.

Értetlenül néztem.

– Nem érti? – kérdezte. – Abban hisznek, hogy mindent a bibliai prófécia szerint kell végrehajtaniuk, ami azt jelenti, hogy az Armageddon nem következhet be addig, amíg Jeruzsálemben Dávid temploma újjá nem épül. A Sziklamecset útban van ehhez, ezért el kell távolítani, hát fel fogják robbantani. Az apokaliptikusok zsidó-keresztény frakciója ezt erőlteti, mert már náluk van az eredeti templom záróköve. Azt hiszik, ha a zárókövet sebtében elhelyezik az alapokon, az azt jelenti, hogy az újjáépítés folyamatban van. Így kimondható, hogy teljesült a bibliai prófécia. Ezután már csak a háborút kell kirobbantaniuk.

– Csakhogy azok a próféciaák másképpen is valóra válhatnak! – vágtam közbe, teljesen az intuiciómra hagyatkozva.

– Nézze – felelte –, maradjunk a realitásoknál. Borotvaélen táncolunk. Hallja, amit mondok? Borotvaélen! Előbb vagy utóbb az apokaliptikusok összeesküvése kirobban, és akkor tökéletes káosz lesz a nyugati világ országaiban. Iránnak – kezdte magyarázni – már most is vannak olyan rakétái, amelyekkel tel-

jesen el tudja zárni a Szuezi-csatornát és a Hormuzi-szorost. Ott halad át a legtöbb olaj nyugat felé. Ha ez a háború kitör, hat-hét dollár lesz egy liter benzin. Ez már önmagában élelmiszerhiányt és üzérkedést okozhat. Ha Kína is beszáll a háborúba, egyidejűleg informatikai támadás indulhat ellenünk. Akkor a villany is kialszik. Mit gondol, mi történhet ezután? Se benzin, se ennivaló a boltokban. Százezrek tombolnának az utcákon, tömeges lázadások törnének ki. – Elhallgatott, rám nézett. – Ha valaki, akár mi, akár más, belép a képbe, és megpróbálja szépszerével leszerelni ezeket a fanatikusokat, a töltetek felrobbannak, és az egész ügy eszkalálódik. Szaúd-Arábia lépéseit nem lehet kiszámítani. Nem tudjuk, pontosan mit lép, mert a kormánynak kell eldöntenie, hogy azokat a rakétákat kilövik-e vagy sem. És azt sem tudom, hogy itt, a Sínai-félszigeten mit terveznek, de fogadni mernék, hogy semmi jót. Ezért elkezdjük bevetni az intervenció tervünket. Nincs idő várni.

– Azt már nem – mondtam. – A maguk akciói ugyanolyan szélsőségesek, mint az apokaliptikusoké. Maguk zsarnoki módszerekkel akarják átvenni a hatalmat, mert úgy képzelik, hogy a nyugati kultúrát csak így lehet megmenteni.

Hallottam, hogy a többiek odalent engem keresnek, a nevenem szólongatnak.

– Figyeljen – mondtam –, most mennem kell, de meg kell értenie: az Írás szerint, ha elég sokan vetik latba tudatosan a hatásukat, akkor más módon is elejét vehetjük a háborúnak.

A fejét rázta.

– Lehetetlen. A Közel-Keleten fog kitörni, és ha a csoportom elég gyorsan cselekszik, talán ki tudjuk védeni a kínaiakat, és akkor esetleg korlátok között tartható a háború. Sokan tiltakozni fognak, de az ellen megvannak az eszközeink. Maga pedig most már nem megy sehova. Kap egy kísérőt, és szépen elutazik innen. Megkapta az esélyt.

A szájához emelte a rádiót.

– Egy pillanat – szóltam közbe. – Öt napot adott, emlékszik? Abba a holnapi nap még beletartozik.

Az Agapé állapotában összeolvadtam Peterson felsőbb én-jével. Arca alig észrevehetően megenyhült; enyhe sóvárgást láttam a szemében, láttam, hogy azt kívánja, bárcsak ne lenne ennyire fenyegető a helyzet!

Egy hosszú perc után beadta a derekát.

– Jól van, kapnak még egy napot. Fennáll a veszély, hogy addig ügyetlenkednek itt, míg végül maguk robbantják ki a háborút. De, tudja, szerintem ezt megengedhetjük magunknak. Mindent előkészítettünk ahhoz, hogy megtegyük, amit meg kell tennünk. Készen állunk.

– Gyerünk – suttogtam a többieknek, amikor közelebb értem hozzájuk. – Indulás! – Kissé remegő kézzel kaptam fel a hátizsákot.

A csoport jött a nyomomban, megkerültünk egy nagy, kiálló szikladarabot, és elindultunk lefelé, a szakadék felé.

A katonák szerencsére épp arrafelé futottak, ahol Petersonék voltak, így kihasználtuk az alkalmat, átsurrantunk a szurdok bejáratán, és elindultunk a keskeny párkányon a hegy felé.

A lejtőn felfelé beálltam Coleman mellé, és elmondtam neki, amit Petersontól hallottam. A fejét ingatta, és mosolyt erőltetett az arcára. Éreztem, hogy kinkeservesen igyekszik magasan tartani az energiaszintjét.

– Mit mond még az Írás? – kérdeztem.

– Azt, hogy a megoldás minden történelmi korban azonos. A politikában meg kell jelennie egy felvilágosult középnek, amely az igazság nyílt megvitatására hangolódott, abból a célból, hogy véget vessen a választók manipulálásának, és mind a bal-, mind a jobboldali korrupciónak. A vallások területén ugyanilyen, az igazság iránt elkötelezett csoportnak kell a központi helyet elfoglalnia, és abban a csoportban képvisel-

tetnie kell magát minden egyház toleráns centrumának, amely a mindenki által hozzáférhető közvetlen élményre helyezi a hangsúlyt. Többé nem fordulhat elő, hogy egyik vallás megpróbálja rákényszeríteni a tanait a többire, sem az, hogy önmagát nyilvánítsa az Isteni Kapcsolathoz vezető egyetlen igazi útnak. Minden vallás azokat a vonásokat hangsúlyozza majd a maga hagyományai közül, amelyek egybehangzanak ezzel a Kapcsolattal, hogy az egyes vallások közelebb kerülhessenek az igazsághoz és egymáshoz is.

Megtorpant a párkányon, és az Írás sorait nézte.

– Ez fontos – mondta izgatottan. – Azt mondja: a Tizenegyedik Integráció utolsó szakasza akkor következik el, amikor a rendezhez igazodott emberek a világ minden táján, minden kultúrában, minden vallási közösségben tudatosan elkezdnek ráhangolódni egymásra.

Hát persze, gondoltam. Újra elkövetkezik a ráhangolódás, de most már magasabb szinten.

– És mit mond, hogy kell azt csinálni? – kérdeztem.

– Tudatosan össze kell kapcsolódnunk az Agapéban nemcsak azokkal, akikkel szemkontaktust tudunk teremteni, hanem mindenkivel, szerte a világon. Ennek eszköze a szándék, módja az, hogy magunkban részletesen elképzeljük ezt a Kapcsolatot. Az Írás szerint, ha az ilyen Kapcsolat létrejön, a benne részt vevők hatása sokszorosára növekszik.

Bólintottam, és a kapaszkodásra koncentráltam, mert az egyre nehezebb lett. Sok órán át bujkáltunk hasadékokban, átugráltunk kisebb szakadékok fölött – ilyenkor a hátizsákot átdobtuk egymásnak –, aztán végre felértünk arra az erődítményhez hasonlatos platóra, ahol korábban Rachel is velem volt. A nap már rég lenyugodott, és a hegyre párás félhomály ereszkedett. Láttuk odalent a sziklás domb körvonalait. Tudtam: mögötte ott lapulnak az apokaliptikusok.

Másnap szokás szerint pirkadat előtt ébredtem, és gyorsan fel is pattantam, tudva, hogy eseménydús nap előtt állunk. Odakint mindenki aludt még, amin nem is csodálkoztam. Sokáig fenn voltunk, és a Tizenegyedik Integrációról beszélgettünk.

Wil jutott eszembe. A legutóbbi SMS óta nem hallottam felőle, akkor azt közölte, hogy hamarosan útnak indul hozzánk. Csak az a kérdés, gondoltam, hogyan fog ránk találni. Előhúztam és megnéztem a telefont. Nincs újabb üzenet. Ezen sem lepődtem meg. Persze, hogy nem kér telefonon útbaigazítást.

Hirtelen elemlámpák halvány fényét pillantottam meg messze alattunk a hegyoldalon. Kihajoltam, hogy jobban lássam, mi zajlik. Szerencsére a lámpát tartó alakok távolodtak tőlünk, úgyhogy megnyugodtam. Felmászni ide sokkal nehezebb volt, mint amikor Rachellel jártam itt, és tudtam, hogy mindenki másnak is ugyanilyen nehéz lenne elérni bennünket.

Ahogy ott tébláboltam, egyszer csak arra lettem figyelmes, hogy Coleman motoszkál a sátra túlsó oldalán. Amikor észrevettem, megkínált egy bögre kávéval. A másik kezében egy látcsövet szorongatott.

– Mindjárt megvirrad – mondta. – Megnézzük, hogy látni-e innen az apokaliptikusokat?

Bólintottam, kimentünk a párkány szélére, és lekuporodtunk a természet alkotta kőkorlát fedezékébe. Körülnéztem a hajnali ködben, és rájöttem, hogy a megfigyelés szempontjából tökéletes helyen vagyunk. Erről a pontról nemcsak a szikladombot, a fanatikusok rejtékelyét láttuk, a Sínai-hegy csúcsának hatalmas tömbje is felettünk tornyosult, és az oda vezető gyalogutakat is megfigyelhettük.

Maga a domb körülbelül száz méterre volt tőlünk, alacsonyabban a hegyoldalon, pontosan szemben velünk. Tizenöt percet vártunk, míg elég világos lett ahhoz, hogy Coleman használhassa a látcsövét. Közben sorban felébredtek a többiek is, és csatlakoztak hozzánk.

– Látom őket – szólalt meg Coleman. – Valamit ügyködnek a kövek között, a domb túloldalán.

Azonnal megjelent a tudatomban egy kép, amelyen önmagamot láttam, amint lemegyek oda, hogy közelebből megnézzem. A kép megvalósulását egy hatalmas energiahullám feltolulása még sürgette is. Elfintorodtam a gondolatra, és lehajtottam a fejem. Tommy mögöttem állt, észrevette.

– Mi a baj? – kérdezte.

– Azt hiszem, le kellene mennem oda körülnézni. Másnak is támadt ilyen gondolata?

Senki sem jelentkezett.

– Biztos, hogy ezt akarod tenni? – kérdezte Coleman. – Gondolj a Második Integrációra: első a józan ész.

– Tudom, hogy veszélyes, de túl sok minden történt ahhoz, hogy ne kövessem az intuíciót. Rachel mindig követte a magáét.

A csoport egy percig némán állt körülöttem, és éreztem, hogy gyűlik bennük az elszántság.

– Veled tartok – szólalt meg végül Coleman.

Ráhangelődtem a kérdésre, hogy vajon egyedül vagyok-e odalent, vagy másokkal együtt, és csak önmagamot láttam.

– Úgy tűnik, most egyedül kell odamennem.

Tommytól és az anyjától megkérdeztem, hogy ők melyik úton mennének, ők megmutatták, és ezzel együtt bátorítást is kaptam tőlük.

– Összpontosítani fogunk, hogy segítsünk – mondta Tommy –, mint az angyalok.

Megveregettem a vállát, és leereszkedtem a párkányról, miközben a nap első sugarai áttörtek a láthatár fölött. A táj szépségére koncentrálni sikerült megőriznem energiámat, miközben lopakodva leereszkedtem a lejtőn. Apám tanácsára gondoltam: rendkívüli veszélyben különösen fontos, hogy az ember ne veszítse el a fejét. Mosolyogtam, mert tudtam, hogy apám itt van velem.

Végre odaértem egy hét-nyolc méter magas, kiálló kőszirt-hez. Nagyon óvatosan odakúsztam a tövébe, és kikukucskáltam. Tőlem alig öt méterre tucatnyi férfi azon ügyködött, hogy kövekkel borítson be valamit, amit egy háromméteres hasadékbán rejtettek el. Anisht sehol sem láttam.

Aztán észrevettem valakit, aki egymagában ült ott, a háta mögött összekötözött kézzel. Oldalt fordult, megláttam az arcát, és összeszorult a gyomrom. Wil volt az.

Addig néztem, amíg meg nem érezte a tekintetemet, és hátrafordult. A szemével azonnal mutogatni kezdett: balra tőle egy kézi rádió adó-vevő hevert egy viharvert bőr aktatáska tetején. Nem értettem. Mit akar, mit tegyek? Szerezsem meg a rádiót? Nem értettem, hogy az mit segíthetne rajtunk.

Egyszer csak zajt hallottam a kövek között, közvetlenül alattam. Nesztelenül hátrahúzódtam, és igyekeztem meglapulni egy mélyedésben. A zaj közeledett, rémületemre rájöttem, hogy valaki ugyanarra a kőszirtre mászik fel, amelyen hevertem, és egyre közeledik hozzám. Lehúzódtam volna, de már későn. A férfi, aki látcsővel a kezében jött felfelé, elért egy olyan helyre, ahol már csak három méterre voltunk egymástól. Anish.

Felém fordult, és azonnal megismert.

– Gondoltam, hogy itt lehet valahol – mondta. – Megéreztem. Maga olyan, mint én. Sosem adja fel.

Hangja, viselkedése könnyed volt, szinte derűs, mint aki sebezhetetlennek érzi magát. Rachel már megpróbált hatást gyakorolni rá, most rajtam volt a sor. Amennyire csak tudtam, igyekeztem központosítani magam, és ráhangolódni az egysítésre, abban a reményben, hogy ennek hatására maga is megérzi a saját Isteni Kapcsolatát.

– Beszélünk kell – mondtam. – Nem tudom, hogy miben mesterkednek, de újra át kell gondolniuk. Van más megoldás.

– Csak ne próbálja becsempészni a maguk korrupst világát az enyémbé. Csak ne akarja megreformálni a vallásomat!

Felültem, hogy többet lásson belőlem.

– Mindenkinek van lelke. Spirituális szempontból mindannyian azonosak vagyunk. Igaz, hogy mindenütt túl sok a korrupció. De ezen változtathatunk mindannyian, együtt, ha megtaláljuk a közös élményt.

Nevetett, és szánakozva mért végig.

– A próféták nem hazudnak! A végnek most jött el az ideje.

Egy percig néma csend lett. Nem tudtam, mit mondhatnék. Aztán eszembe jutott Rachel és az utolsó beszélgetésünk.

– A próféciák mind az Armageddonra hivatkoznak – magyaráztam. – Meg az Elragadtatásra, vagyis arra, hogy az igazhivők védeltségét élveznek, elkerülhetik ezt a háborút. Mi van akkor, ha a próféták üzenete valójában mindannyiunknak szól? És az üzenet azt jelenti, hogy együtt mindannyian megtalálhatjuk a magasabb, Isteni Kapcsolatot, ami lehetővé teszi, hogy mindnyájan elkerüljük az Armageddont? Érti, amit mondom? Az Armageddonnak nem kell feltétlenül bekövetkeznie!

Éreztem, hogy Rachel azt akarja, mondjak valamit még a maja naptárról és a kapcsolódási pontról is, amelyet a Titkoshegyen éreztem meg, de nem voltam képes gondolatban összerakni ezeket.

Anish rám nézett, előbb zavartan, aztán felbőszülten. Amikor az övére csatolt fegyverért nyúlt, már nem ért készületlenül. Oldalt hemperedtem, és lesiklóttam a szikláról, a tőle legtávolabbi oldalon. Közben a szemem sarkából megláttam, mi az, amit a fanatikusok el akarnak rejteni. Szögletes tárgy volt, akkora, mint egy bőrönd, és az egyik oldalán lámpák villogtak.

Egy-két percen át futottam lélekszakadva fel a hegyoldalra, abban a tudatban, hogy üldöz. Aztán meghallottam, hogy utánam kiált a dombról.

– Ha még egyszer meglátom – ordította –, a barátja lesz az első, aki meghal!

Amikor visszaértem a többiekhez, annyira kifulladtam, ki-

merültem a mászástól, hogy egy teljes percen át meg sem tudtam szólalni.

– Elfogták Wilt! – ziháltam, amikor végre meg tudtam szólalni. – Megpróbáltam meggyőzni Anisht, hogy tegyen le a tervéről, de nem sikerült. Nem volt elég az energiám. Valamilyen készüléket láttam náluk.

Coleman felkapta a fejét.

– Hogy nézett ki?

– Valamiféle ládához hasonlított – feleltem –, mint egy kisebbfajta bőrönd, két fogantyúval. Az egyik oldalán lámpák villogtak.

Megnyúlt az arca, és némán nézett ránk. Elszorult a szívünk. Tudtuk, mit fog mondani.

– Ez akár egy kisebbfajta atombomba is lehet – suttogta.

Elállt a szavunk a döbbenettől. Mindenki legrosszabb félelmei váltak valóra.

– Miért itt? – kérdezte végül Tommy.

– Talán – véltem – azt a látszatot akarják kelteni, hogy Egyiptomot megtámadták, így más országok megtorló intézkedéseket tehetnek, és kitör a háború.

Egy hosszú percen át mindannyian magunkba fordultunk a gondolatainkkal, tudva, hogy talán itt a vég. Lehet, hogy mindannyian itt halunk meg a Sínai-hegyen.

Aztán észrevettem valamit odalent. Emberek százai közeledtek minden irányból a Sínai-hegy felé, nyomultak az ellenőrző pontok felé, és a katonák fegyvert szegezve igyekeztek visszatartani őket.

– Gyerünk! – kiáltotta Tommy. – Össze kell kapcsolódnunk velük!

A VISSZATÉRÉS

Tommy összegyűjtött bennünket egy magaslaton. Alant a tömeg percről percre nőtt.

– Először is – vezényelt Tommy az Írás példányát az ölébe fektetve – erősítenünk kell az egymás és a Nagy Szellem iránti Agapét.

Mindannyian másodpercek alatt felemelkedtünk a kapcsolat állapotába.

– Ezután – folytatta – az Írás szerint az egyesítés szándékával ki kell vetítenünk az Agapét nagyobb csoportokra, mindenkire, aki őszintén keresi a vallásokon átívelő spirituális kapcsolatot, főként azokra, akik itt alattunk gyülekeznek.

Miközben így tettünk, energiánk még tovább gyarapodott, míg végül elértük a kollektív szándéknak azt a szintjét, amelyre a Titkos-hegyen spontán módon jutottunk el. Egy percig csak néztük egymást, teljesen átéltük a Tizenegyedik Integrációt, azután nyomban mintacsoporttá alakultunk át.

Joseph gyorsan ismertette: a legtöbb vallás fontosnak tartja az imádkozást, ám némelyik – például az iszlám szufi irányzata – az átélt imádságot tartja ideálisnak, és az nagyon közel áll ahhoz, amit mi érzünk itt és most.

– A kereszténység – szóltam sietve – szintén hangsúlyozza a közös imádkozás erejét.

Percek alatt megállapodtunk abban, hogy az iszlám és a kereszténység hangsúlyozza az ima szerepét olyan mértékben, hogy az tükrözi a közös csoportszándék valóságát. Az egyetértés energiahulláma még magasabb szintre repített bennünket.

Előhúztam a telefonomat, tudtam, mi következik. Kétszer

szólalt meg az SMS jelzőhangja: Hira és Adjar küldött üzenetet. Mindkettőt lesújtotta Rachel halálának híre; azt is közölték, hogy túljutottak a Tizedik és a Tizenegyedik Integráción, és már érzik az Egységet velünk és Rachellel is. Felkészültek arra, hogy szélesítsék a kört, mert emberek százai csoportosulnak Jeruzsálemben és Szaúd-Arábiában is a hegy körül.

Hosszú percekben át összpontosítottunk azokra az emberekre, akik itt alattunk, valamint Jeruzsálemben és Szaúd-Arábiában gyülekeznek. Eleinte semmi sem történt, de később azt láttuk, hogy egyesek odalent az ellenőrző pontoknál csoportosulni kezdenek, mintha megéreznék, hogy mi itt fönn mivel foglalatostkodunk. Néhányan magukkal hozták az Írás példányaikat, és mutogatták a többieknek. Akik a katonák közelében álltak, azokat is igyekeztek bevonni a beszélgetésbe.

– Terjesszük ki az Agapét a katonákra is – mondta Tommy. – Hadd emelkedjenek fel a saját Szellemükkel való Kapcsolatig.

A katonák közül néhányan szinte azon nyomban leeresztették a fegyverüket. Volt köztük, aki elvegyült a kialakulófélben lévő csoportokban. A tisztek dühösen közbeavatkoztak, igyekeztek véget vetni a barátkozásnak, de egyik-másik katona megengedte, hogy a civilek elmenjenek mellette, és elinduljanak a gyalogutakon a csúcs felé.

Azt is láttuk, hogy az apokaliptikusok a dombról nézik a völgyben zajló jelenetet. Anish egyenesen felénk nézett, láthatóan nyugtalanul.

– Nézd csak – mutattam Colemannek. – Tudja, hogy mit csinálunk.

– Összpontosítsunk az apokaliptikusokra! – kiáltotta Tommy.

Elképzeltem, hogy a fanatikusok arcán átszellemült kifejezés jelenik meg, ami azt jelzi, hogy a lelkük a Kapcsolat

után sóvárog. Egy idő múlva valóban ott is hagyták a posztjukat, hogy megnézzék, mi történik a tömegben.

Hirtelen csipogott egyet a telefonom, majd még egyet. Hira és Adjar üzent: közölték, hogy a tömeg a jeruzsálemi templomhegyen és a szaúdi hegy, a Dzsabal al-Lawz tövében is megindult előre.

Ekkor Coleman felkiáltott:

– Nézzétek a dombot!

Anish az emberei között hevesen hadonászott, kiáltozott. A férfiak sietve fölverték fegyvereiket, és elfoglalták kijelölt őrhelyüket. Anish háta mögött megjelent valaki, és tétován közeledett. Az a magas rangú katonatiszt volt, akit már láttunk mellette.

– Ez a bátyám! – kiáltotta Joseph. – Éppen órá összpontosítottam. Segítsetek!

Joseph leugrott a párkány széléről, és futni kezdett a lejtőn a domb felé.

Mielőtt bármit tehettem volna, Tommy anyja felsikoltott. Megint a másik irányba nézett: arra, ahol a tömeg gyülekezett. A katonához erősítés érkezett, elkezdték visszanyomni a tömeget, le a lejtőn. Többen a levegőbe löttek. Éreztem, hogy minden egyes fegyverdörrenésre enyészik az energiánk.

Megint üzenet csipogtatta meg a telefonomat, gyorsan megnéztem. Adjar közölte, hogy ott is még több katona érkezett, és mindenkit visszaszorítanak. Másodpercek múlva újabb üzenet jelzett: Hira tudósított, hogy ugyanez történik Jeruzsálemben.

Megnéztem a tömeget: a katonák még tovább nyomták az embereket hátrafelé. Közben torlaszok emelkedtek. Veszésre álltunk.

– Tartsátok az energiát! – kiáltottam, és iparkodtam összpontosítani.

Coleman vállon ragadott.

– Nincs elég erőnk! Még nem értük el teljesen azt a tudatosságot, amit a Titkos-hegyen! Szükségünk van a Tizenkettedikre!

Azonnal az a kapcsolódási pont jutott eszembe, amelyet a Titkos-hegyen észleltünk, és egy szempillantás alatt megint megéreztem. Láttam Coleman arcán, hogy ő is ugyanazt érzi. Tommy is megérezhette, mert hozzánk sietett.

– Ez az a Kapcsolat! – kiáltotta. – Ezt kell megragadnunk, erre támaszkodjunk!

Abban a pillanatban, ahogy Tommy ezt kiejtette a száján, már nem éreztük a kapcsolódási pontot. Eltűnt, mint a kámför.

– Mi történt? – kérdezte Tommy.

Törtem a fejem, hogy felidézsem a korábbi élményt.

– Állj! – figyelmeztettem őket. – Ezt nem lehet erőltetni. Engedni kell, hagyni, bízni benne... vagy ilyesmi.

Szavaim nyomán azonnal ismét megéreztük azt a pontot, de még mindig bizonytalanul, az egyik pillanatban megvolt, a másikban eltűnt.

– Még valami hiányzik! – kiáltottam. – Mi az?

Akkor eszembe jutott. A Titkos-hegyen a Kapcsolat tetőfokán átéltünk egy másik érzelmet is, és arról mostanáig elfeledkeztem: a mély hála érzését.

Egy akkori gondolatom is eszembe jutott. A hála volt az a mozzanat, amely rögzítette a Kapcsolatot. Ebben a pillanatban megint erősebbé vált a Kapcsolat, és fokozatosan az Agapé is erősödni kezdett, majdnem addig a szintig, amit a Titkos-hegyen értem el, de ezúttal nem egészen. Tommy és Coleman már érezte, hogy mivel próbálok, és visszahívták a többieket a körbe, figyelmeztetve őket, hogy a hála érzésére koncentráljanak.

Akkor rájöttem még valamire. Ezt a jelenséget kapcsolódási pontnak neveztük, de valójában valami más volt. Rachel

azt mondta, ne ragadjunk le a nevekénél. Inkább azt kell megértenünk, hogy mi az, amit érzünk. Ugyanakkor, amikor erre gondoltam, felöltött bennem a kép, ahogy Wil ott ült az apokaliptikusok között. És bevillant egy másik kép: a rádió az aktatáska tetején. Egy pillanat alatt megértettem. Wil nem a rádiót mutatta nekem, ahogy gondoltam. A táskára akarta felhívni a figyelmemet!

Lent a gyalogutak kiindulásánál a lövöldözés abbamaradt, a katonák és a tömeg nyugtalanító patthelyzetbe került: az emberek nyomultak előre, a katonák kitarítottak.

– Muszáj visszamennem a dombra – mondtam a többieknek.

Egyetértő hangok hallatszottak, így további teketória nélkül megint lecsúsztam a magaslatról, és siettem le a hegyoldalra, miközben igyekeztem tartani a Kapcsolatot. A többiek jöttek a nyomomban. Coleman utolért, és miközben átugrottunk egy széles hasadékat a sziklában, rám mosolygott. Ahogy közeledtünk a dombhoz, két embert láttunk, akik egy puska fölött viaskodtak, néhány méterrel távolabb többen is verekedtek. Kikerültük őket, és továbbfutottunk, megkerülve a kőoszlopot. Innen már láttuk Anisht, állig fegyverben állt a vártán néhány emberével. A csoportjából egyesek a jelek szerint öntudatra ébredtek: fegyvert fogtak rájuk, és könyörögtek Anishnak, hogy adja fel. Joseph és a bátyja is ott volt közöttük. Anish és még többen szemtől szemben álltak velük, rendületlenül, és a bomba az ő birtokukban volt. Az egyik férfi kis távirányítót tartott a kezében, láthatólag az atombomba elsütőszervezete volt.

Az innesső oldalon Wil még ugyanott ült, ahol az előbb. A zűrzavarban azonban sikerült kiszabadítania a kezét és a lábát, az aktatáska ott állt mellette, kinyitva. Mellette négyöt papírlap hevert. A tekintetünk találkozott; azonnal tudtam, hogy ezeken a lapokon a Tizenkettedik Integráció szövege

– Nincs elég erőnk! Még nem értük el teljesen azt a tudatosságot, amit a Titkos-hegyen! Szükségünk van a Tizenkettedikre!

Azonnal az a kapcsolódási pont jutott eszembe, amelyet a Titkos-hegyen észleltünk, és egy szempillantás alatt megint megéreztem. Láttam Coleman arcán, hogy ő is ugyanazt érzi. Tommy is megérezhette, mert hozzánk sietett.

– Ez az a Kapcsolat! – kiáltotta. – Ezt kell megragadnunk, erre támaszkodjunk!

Abban a pillanatban, ahogy Tommy ezt kiejtette a száján, már nem éreztük a kapcsolódási pontot. Eltűnt, mint a kámför.

– Mi történt? – kérdezte Tommy.

Törtem a fejem, hogy felidézzem a korábbi élményt.

– Állj! – figyelmeztettem őket. – Ezt nem lehet erőltetni. Engedni kell, hagyni, bízni benne... vagy ilyesmi.

Szavaim nyomán azonnal ismét megéreztem azt a pontot, de még mindig bizonytalanul, az egyik pillanatban megvolt, a másikban eltűnt.

– Még valami hiányzik! – kiáltottam. – Mi az?

Akkor eszembe jutott. A Titkos-hegyen a Kapcsolat tetőfokán átéltünk egy másik érzelmet is, és arról mostanáig elfeledkeztem: a mély hála érzését.

Egy akkori gondolatom is eszembe jutott. A hála volt az a mozzanat, amely rögzítette a Kapcsolatot. Ebben a pillanatban megint erősebbé vált a Kapcsolat, és fokozatosan az Agapé is erősödni kezdett, majdnem addig a szintig, amit a Titkos-hegyen értem el, de ezúttal nem egészen. Tommy és Coleman már érezte, hogy mivel próbálkozom, és visszahívták a többiek a körbe, figyelmeztetve őket, hogy a hála érzésére koncentráljanak.

Akkor rájöttem még valamire. Ezt a jelenséget kapcsolódási pontnak neveztük, de valójában valami más volt. Rachel

azt mondta, ne ragadjunk le a neveknel. Inkább azt kell megértenünk, hogy mi az, amit érzünk. Ugyanakkor, amikor erre gondoltam, felöltött bennem a kép, ahogy Wil ott ült az apokaliptikusok között. És bevillant egy másik kép: a rádió az aktatáska tetején. Egy pillanat alatt megértettem. Wil nem a rádiót mutatta nekem, ahogy gondoltam. A táskára akarta felhívni a figyelmemet!

Lent a gyalogutak kiindulásánál a lövöldözés abbamaradt, a katonák és a tömeg nyugtalanító patthelyzetbe került: az emberek nyomultak előre, a katonák kitarítottak.

– Muszáj visszamennem a dombra – mondtam a többieknek.

Egyetértő hangok hallatszottak, így további teketória nélkül megint lecsúsztam a magaslatról, és siettem le a hegyoldalra, miközben igyekeztem tartani a Kapcsolatot. A többiek jöttek a nyomomban. Coleman utolért, és miközben átugrottunk egy széles hasadékot a sziklában, rám mosolygott. Ahogy közeledtünk a dombhoz, két embert láttunk, akik egy puska fölött viaskodtak, néhány méterrel távolabb többen is verekedtek. Kikerültük őket, és továbbfutottunk, megkerülve a kőoszlopot. Innen már láttuk Anisht, állig fegyverben állt a vártán néhány emberével. A csoportjából egyesek a jelek szerint öntudatra ébredtek: fegyvert fogtak rájuk, és könyörögtek Anishnak, hogy adja fel. Joseph és a bátyja is ott volt közöttük. Anish és még többen szemtől szemben álltak velük, rendületlenül, és a bomba az ő birtokukban volt. Az egyik férfi kis távirányítót tartott a kezében, láthatólag az atombomba elsütőszerkezete volt.

Az innenső oldalon Wil még ugyanott ült, ahol az előbb. A zűrzavarban azonban sikerült kiszabadítania a kezét és a lábát, az aktatáska ott állt mellette, kinyitva. Mellette négyöt papírlap hevert. A tekintetünk találkozott; azonnal tudtam, hogy ezeken a lapokon a Tizenkettedik Integráció szövege

olvasható, és Wil már el is olvasta. Azt is észrevettem, hogy a kezem remegni kezd. A konfliktusokkal terhelt helyzetben a Kapcsolat nagy részét elveszítettem. Fogva tartottam Wil tekintetét, elmerültem az Agapé mélyére, és megint érezni kezdtem a kapcsolódási pontot.

Láttam, hogy Wil megint mondani akar valamit, de akora volt a lárma, az ordítózás, hogy semmit sem hallottam.

– KészüljeteK a robbantásra! – üvöltötte Anish, amire minden szem rá szegeződött. Láthatólag visszanyerte higgadt elszántságát.

Wilre néztem. Még mindig rám szegezte a tekintetét, és a szemével üzent valamit. Mögöttem Coleman, Tommy és az anyja érkezett. A csoportunk többi tagja több lépéssel lemaradva követte őket.

A völgy aljában a tömeg nyomása még mindig a katonák torlaszait ostromolta.

Anish összehúzta szemét a végső elhatározás pillanataiban, készült, hogy kiadja a parancsot a robbantásra. Wilre pillantottam, és végre megértettem, hogy mit akar. Rachel. Azt mondja: hangolódjak rá Rachelre. Szinte azonnal éreztem, mit mond Rachel: „Engedj el mindent! Megkapod az útmutatást.”

– Egy p-p-pillanat! – dadogtam Anishnak. – Hát nem érzi, hogy mi zajlik itt? Magánál egész idő alatt ott volt a Tizenkettedik Integráció. Biztosan el is olvasta!

Anish a fejét rázta.

– Csak azt érzem, hogy közeledik a vég.

– De hiszen épp erről van szó! Valami közeledik, de nem az, aminek maga hiszi. Valami, amit belül kell érezni.

Anish sanda tekintettel mért végig.

– Kérdezze meg önmagától – folytattam –, egyáltalán miért hozta létre ezt a csoportot, összevegyítve benne a keleti és a nyugati vallásúakat. A csoport tagjai halálos ellenségek

voltak, amíg maga össze nem hozta őket. A Tizenkettedik Felismerés adta az ötletet? Maga elkezdte összebékíteni a vallásokat. És régóta kutatott az Írás többi része után. Ugyan miért? Talán azért, mert tudta, hogy még nem jutott elég mélyre.

Elfordult, rázta a fejét.

– Vajon miért apokaliptikusoknak nevezte el a csoportját? – folytattam. – Talán nem tudta, hogy az apokalipszis görögül feltárást, leleplezést jelent? Feltárhathjuk a világvége valószínűségét. Megpróbáltam elmondani magának. A próféciákat valamennyiünknek szánták. Ha mindannyian részesei vagyunk az egyetlen, nagy Elragadtatásnak, akkor valamennyien elkerülhetjük az Armageddont. A Visszatérés megtörténhet háború nélkül is. Hiszen máris érezzük... – Elhallgattam. Még mindig nem voltam képes megmagyarázni a kapcsolódási pontot, amelyet éreztünk.

– Nem! – ordította Anish, és a detonátoros emberre nézett. Láttam: nem sok hiányzik, hogy elrendelje a robbantást.

Valaki Anish jobb oldalán felkiáltott:

– Hagyd abba!

Joseph bátyja, a katonatiszt, és maga Joseph lépett Anish mellé.

– Maga is tudja, mind a ketten elolvastuk azokat a sorokat – mondta a tiszt. – Kinevettük minden szavát, de így is megérintett bennünket.

Anish felbőszülten, kinyújtott mutatóujjával a tisztet fenyegette.

– Mi történt magával?! – ordította. – Tudja, hogy a terünk tévedhetetlen. Itt egy nukleáris robbanás, ezzel egyidejűleg Jeruzsálemben a levegőbe repül a Sziklatemplom, ez rákényszeríti Iránt, hogy rakétákkal lője a Szezi-csatornát. Szaúd-Arábiából rakéták indulnak Irán ellen, a mi irányításunk alatt. Kínában az embereink megragadják az alkalmat,

hogy semlegesítsék az amerikaiak lehetőségeit a térségben. És aztán minden felrobban! Most már senki sem állíthatja meg, még Peterson sem. És ez lesz a vég, amiért mindannyian imádkoztunk.

– Nem – szögezte le Joseph bátyja határozottan. – A próféciák mind ugyanazt hangoztatják, mert mindegyik ugyanabból az isteni forrásból származik. Most már én is tudom! Csak egyetlen Teremtő létezik és egyetlen Elragadtatás, az pedig az egyre magasabb Kapcsolatból és tudatból fakad. Már érezzük az isteni visszatérés közeledtét. A jelenléte az, amit önmagunkban érzünk.

– Erről van szó! – harsogtam. – Ezt érezzük valamennyien. Isten jelenlétét!

E szavak visszhangot keltettek mindenkiben. Összenéztünk Willel. Ezt éreztük odafenn a Titkos-hegyen: Isten jelenlétét mint megfogható, tárgyi valóságot. Ez az a visszatérés, amelyre a próféciák egész idő alatt szüntelenül hivatkoztak: a végső igazodás.

Egymást kergették fejemben a gondolatok az események felmérhetetlen jelentőségéről. Nem a jelenlét ideáját, nem a jelenlét elvont elméletét tapasztaltam meg. Ez igazi jelenlét volt: az Istenség Érzelmi Identitása – valóságos és személyes, és itt volt velünk ebben a pillanatban.

Ettől a gondolattól az energiaszintem, a tudatom magasba szárnyalt, és éreztem, hogy a Jelenlét egyre erősödik bennem. Az idő megállt. Az apokaliptikusok mintha mozdulatlaná dermedtek volna. Wilre pillantottam. Izgatottan intett a fejével. Coleman ezalatt SMS-t küldött Adjar és Hira számára, hogy tájékoztassa őket, mire jöttünk rá. Tommy és a többiek lenyűgözve figyeltek.

Elég volt egymásra nézni, és az energia egyre csak áradt. Újra eljutottunk arra a végső energiaszintre, amelyet a sedonai pusztában ismertünk meg. Azonnal tudtam, hogy a cso-

port többi tagja mire gondol. Ez volt az, ami után mindig kutattunk: a Tizenkettedik Felismerés és annak Integrációja. Képesek vagyunk annyira megnyitni a tudatunkat, hogy megvalósítsuk az Isteni Jelenlétet – itt és most, hiszen a kezdetek óta mindig is ránk várt.

Spontán módon szerveződöttünk Egyetértési Mintacsoporttá. Éreztem azt is, hogy együttesen milyen következtetésre jutunk. Minden vallási hagyomány azt hangoztatja, hogy Isten valóságos létező, aki mindenütt jelen van, de csak a leginkább ezoterikus hitvilágokban hangsúlyozzák, hogy ez valóságosan elérhető, megtapasztalható.

– Hálával éljétek át a Jelenlétet, és a kapcsolat erősebbé válik – suttopta Tommy a többieknek. – Ez hozzákapcsolja a mintacsoport élményét a világon mindenkivel, aki ugyanezt érzi.

Megfogadtuk a szavát, és az energiánk még nagyobbra növekedett.

– Most egyesítsük a tudatunkat az apokaliptikusok felsőbb énjével – folytatta Tommy –, és emeljük be őket ebbe az új Kapcsolatba, velünk.

Amint ezt megtettük, a jelenlét érzete erősödött, és a jellege megváltozott. Most már nemcsak önmagunkban éreztük, hanem a külvilágban is, ami érzékelhető fényességet okozott a szikladomb környékén, majd egyetlen hullámban áterjedt a tömegre is, és amerre elhaladt, nyomában a sziklák is felragyogtak.

Lejjebb, a gyalogutak kezdeténél az emberek ismét a katonákhoz fordultak, benyomták a kordonokat, megkerülték a rájuk szegezett fegyvereket, és mintha egyetlen akarat hajtáná őket, elindultak felfelé a hegyre.

Ekkor – a jelenet emlékeztetett az egykori Szovjetunió bukására – a katonák megbontották soraikat, megtagadták a tűzparancsot, és eldobálták a fegyvereket. A parancsnokok

felhagytak a vezényszavak kiabálásával, megadták magukat az elkerülhetetlennek. A katonák némelyike csatlakozott a felfelé törekvők sokaságához.

Anish megfordult, rám nézett, és egy pillanatilag azt hittem, hogy megérti. De akkor az arca újra megkeményedett.

– Robbantsd fel a bombát! – ordította.

– Ne! – kiáltottam vissza. – Hát nem fogja fel? Nincs abban semmi rossz, ha szakít eddigi életével. Nem kell megnyomnia azt a gombot. Megváltozhat.

A katona, aki kezében tartotta a detonátort, tétovázott, hallgatta a szavaimat, nem mozdult. Anish rárontott, ki akarta kapni kezéből a távirányítót. A detonátor leesett a kövek közé. Anish odaugrott, nyúlt érte, hogy felkapja, de már Joseph bátyja is ott volt, és megakadályozta.

Ekkor dördültek el az első lövések: a két frakció tüzelni kezdett egymásra. Joseph gyorsan reagált: a bátyjára vetette magát, és lehúzta egy szikla mögé. Ugyanebben a pillanatban Wil is felpattant, ugyanazzal a lendülettel fellökött, és fedezékbe rántott. Felrobbant egy kézigránát, mindent elborított a füst és a por.

Amikor ismét látni lehetett, megállapítottam, hogy az apokaliptikusok legtöbbje elmenekült. Wil és Coleman melletttem ült a földön. Csak néztük egymást, tudva, mekkora szerencsénk van, hogy a bomba végül is nem robbant fel. Körülnéztem: Anish és egy másik fanatikus súlyosan megsebesült, Joseph bátyja felszíni horzsolásokat szenvedett. Senki másnak nem esett baja. Fölöttünk emberek százai integettek, ünnepeltek a Sínai-hegy csúcsán.

Perceken belül újonnan jött egyiptomi katonák vettek körül bennünket, egy egész zászlóaljra való egyenruhás érkezett, azonnali orvosi ellátást nyújtottak, és rendet teremtettek. Más katonák fűrgén mozogva a terepen leterel-

ték az embereket a hegycsúcsról. A tömeg nem tiltakozott: mindenki tudta, hogy a nap győzelmet hozott. Örvendezett a mi csoportunk is.

Az egyik tiszt, egy hadnagy, őrizetbe vette a csoportunkat, és leültetett bennünket a szikladomb tövében. Tommy és Joseph iránt tanúsított különös figyelmet, távolabb is hívta őket. Ez volt az a tiszt, akivel Tommy hónapokon keresztül beszélgetett a keleti kapunál. Hárman tárgyalták a helyzetet nagy komolyan, hosszú perceken keresztül, és közben néha felénk is mutogattak.

Míg ők tárgyaltak, megszólalt a telefonom. Adjar tudósított a Dzsabal al-Lawz környékén kialakult helyzetről: a mintacsoportok ott ugyanakkor jutottak el a Tizenketedik Felismeréshez és az Integrációhoz, amikor mi. A rakétabázis személyzete közé beszivárgott fanatikusok elmenekültek. Közvetlenül Adjar után Hira is elküldte a várt üzenetet. Ők nem jutottak fel a Templomhegyre, hanem a Siratófalnál gyülekeztek a Tizenketedik elérésének pillanatában. A Sziklamecset alatt állítólag elhelyezett robbanóanyagról nem érkezett megerősítés.

Végül hallottam, hogy a hadnagy azt mondja:

– Vigyék el őket innen!

Joseph és Tommy odaszaladt hozzánk, megmutatták, melyik út vezet St. Katherine-be, és közölték, hogy szabadon elmehetünk. Mi meg egymásra néztünk, és hangos nevetésben törtünk ki.

Észrevettem, hogy a domb közelében néhány papírlapot sodor a szél. Odasiettem, és már éppen lehajoltam volna, hogy fölszedjem, amikor egy férfi, akiben Peterson egyik segédjét ismertem fel, megelőzött: elém ugrott, összeszedte a lapokat, engem csak egy félmosollyal és egy fejbiccentéssel kárpótolt.

Körülöttem az embereket aprólékos motozásnak vetették

alá, és elkoboztak tőlük mindent, ami csak távolról is emlékeztetett az Integrációk példányaira. Amikor mi kerültünk sorra, nem ellenkeztünk.

Elgondolkodtam: vajon azt gondolja-e Peterson, hogy az Írás fenyegetést jelent számára? Arra törekszik talán, hogy felkutassa és megsemmisítse az összes létező példányt ugyanúgy, ahogy a perui kormánynak sikerült elpusztítania a régi prófécia példányait? Úgy gondoltam: az lehet a legjobb kimenetele a dolognak, ha sikerül olyan félelmet gerjesztenie a téma körül, hogy az emberek nem mernek majd az Írásról beszélni, és ha van példányuk belőle, azt jól elrejtik. Tudtam, a téma elfojtásához az is hozzátartozik, hogy az internetről is azonnal letakarítanak minden rá utaló nyomot.

Visszamentem a többiekhez. Joseph elbúcsúzott tőlünk, mert sebesült bátyja mellett akart maradni.

– Köszönöm – mondtam neki –, hogy amikor megérkeztünk, ott voltál azon a hegyen, St. Katherine fölött.

Joseph elmosolyodott, és válaszként fejet hajtott.

– Azt is köszönjük – tette hozzá Wil –, hogy kitarottál a bátyád mellett. Akármit mondtál neki, bevált. Ez is azt mutatja, hogy ha csak egy embert sikerül elérni, egyvalakire sikerül hatást gyakorolni, azzal az egész világ megváltozhat.

– Csak azt mondtam neki – felelte Joseph –, amit Rachel mondott nekem: hogy akárki képes lehet egy pillanat alatt önmagára ébredni és megváltozni. Ó, jut is eszembe – szólalt meg Joseph –, nem tudom, mondtam-e már, hogy a három hegy... a Dzsabal al-Lawz Szaúd-Arábiában, a Sínai-hegy Egyiptomban meg a Titkos-hegy Arizonában, nagyjából egy egyenes vonalon található.

Még egy percig nézett bennünket, a szemében az Agapé tükröződött, és elfutották a könnyek, majd szélesen átnyalábolt, és magához ölelt bennünket.

– Szerettem volna meglátni Isten arcát – tűnődött –, de azt hiszem, a Jelenlétét érezni még annál is jobb.

Élment, mi, többiek pedig gondolatainkba merülve jöttünk le a hegyről, míg el nem értük a széles utat, amely visszavitt bennünket St. Katherine városába. Wil telefonált. Végignézttem a többiekben, és láttam rajtuk, hogy mindegyikünk érzi még a Jelenlétet. Elkísért bennünket, ahogy lefelé bandukoltunk, és fénylettek a kövek körülöttünk, amerre mentünk. A szembejövők le is lassítottak, hogy jobban megnézzenek maguknak, mintha érezték volna bennünk az energia kimagasló szintjét.

Amikor Wil eltette a telefonját, odaléptem mellé.

– Jól van, Wil – szóltam –, mi van ezzel a Tizenkettedikkel? Meséld el nekünk, hogy tulajdonképpen mit mond az Írás.

Pislogott néhányat, mert nyomban mindenki odagyült körénk.

– Azt mondja, hogy a Tizenkettedik csúcsra járhatja agyunkban a gondolati pályákat – mondta. – Ez integrálja a többi Integrációt. Gondoljátok meg, milyen érzést kelt bennünk ez a Jelenlét. Ugye, hogy most már nem okoz gondot felkészülni a szinkronisztikus jelenségekre, és tartóssá tenni a szinkronicitást? Vagy megmondani és másoktól is elfogadni az igazat, miközben kimunkáljuk új spirituális világ-szemléletünk részleteit? És mi a helyzet az emberek manipulálásával, amitől súlyos karma szakad a nyakunkba? Van köztetek olyan, aki visszalépne arra a szintre? Nincs – folytatta. – Meg akarunk maradni az Igazodás állapotában, abban a tudatállapotban, amely hozzásegít a többi képességünkhöz: az előérzetekhez, amelyek védeltséget adnak, az útmutató intuíciókhoz, az Agapé magas fokán működő kapcsolatokhoz, az érzékelés kiteljesedéséhez és persze a Túlvilágról érkező üzenetekhez. A Tizenkettedik azt mondja – folytatta Wil –, hogy ha elég sokan tartjuk magunkat az Igazodáshoz,

és megőrizzük a Jelenlétet, akkor a Terv tudatossá válhat az emberi kultúrában. Ennek a tudásnak a birtokában a politika területén is létrejön a felvilágosult közép. Az udvariasság, a kedvesség újra megjelenik az emberi kultúrában. És minden kormányzás, sőt az emberi tevékenység minden területe a becsületesség jegyében fog működni.

– És mi van az Egyetértési Mintákkal? – kérdezte Coleman.

– A szöveg azt mondja, hogy az Egyetértési Minták fokozatosan megváltoztatnak minden vallást – felelte Wil. – Elfogadják az egyetlen Jelenlét valóságosságát, és attól kezdve a vallások közötti különbségek nem lesznek többé annyira megosztó jellegűek. A megbékélés alapvető egységet teremt, és mindannyian arra az élményre összpontosítunk majd, amelyről tudjuk, hogy lehetséges. – Kis szünet után így folytatta: – Minden a mennyiségeken múlik. Ez az egész attól függ, hogy hányan tartják magukat az Igazodáshoz.

Miközben beszélt, megfogalmazódott bennem egy kérdés.

– Megmondja a Tizenkettedik – szólaltam meg –, hány emberre lenne szükség ahhoz, hogy megfordítsák a világot, és elkezdődhessen a próféták által megjövendölt, ideális világ megteremtése?

– Sokra, kezdjük ezzel. Az Írás itt is megemlíti, hogy a történelem folyamán sok kisebb csoport eljutott már oda, ahol most tartunk, és nem voltak képesek továbblépni. A világ még mindig elmerül a félelemben. És, mint láttuk, a tét egyre magasabb.

Letértünk az útról, és kört alkotva megálltunk egy kupacban.

– Megadja a Tizenkettedik a pontos számot? – firtattam tovább.

– Igen – felelte Wil. – Ugyanannyi, mint amennyit a többi prófécia mond.

– Mennyi az?

– Száznegyvennégyezer.

Amint beértünk St. Katherine-be, Tommy és az anyja is elbúcsúzott tőlünk. Elmondták, hogy még egyszer meg akarják látogatni barátaikat a nagy házban. Mindenkit megöleltek, és elindultak, de néhány lépés után Tommy visszafordult felém.

– Még sok tennivaló van hátra – mondta –, úgyhogy mi még találkozunk Sedonában.

Rám mosolygott, aztán futott, hogy utolérje az anyját, én meg törhettem a fejem, hogy vajon mit akart ezzel mondani.

A többiek is elköszöntek, és szétszéledtek, végül csak Wil, Coleman meg én maradtunk az utcán. Coleman kezét nyújtott.

– Én is velük tartok – közölte. – Tudós kollégáim közül néhányan intézetet akarnak alapítani ezeknek a dolgoknak a tanulmányozására. Hittétek volna? – Közelebb lépett, és medvemód átölelt bennünket.

– Figyelj – mondtam. – Köszönöm, hogy mellettem voltál, amikor kellett.

– Én köszönöm neked – felelte –, hogy kimozdítottál. Kiderült, miként változnak a dolgok: egyik Tudatos Beszélgetéstől a másikig.

Integettünk neki, amint elkocogott a többiek után, aztán Wil szembefordult velem.

– Sikerült helyet foglalnom a kairói járatra – közölte mosolyogva.

Elmonda, hogy végre megtalálta a barátját, a régészt, aki eredetileg elküldte neki az Írás első részét. A férfi mostanáig bujkált; Wil azonnal el akart indulni, hogy találkozzék vele.

Elhallgatott, aztán csak néztünk egymás szemébe, halogattuk az elválást.

– Mi van Peterson ezredessel? – kérdezte Wil.

– Utoljára azt hallottam tőle – feleltem –, hogy felkészültek, már csak a szélsőbal és a szélsőjobb összefogására van szükség ahhoz, hogy a tervét megvalósítsa. Most sem értem, hogy ez vajon mit jelent.

– Szerintem ki fogod deríteni – jelentette ki Wil. – Tartsd nyitva a szemed!

Bólintottam, aztán eszembe jutott valami.

– Még meg sem kérdeztem: sikerült kiderítened, hogy kik azok, akik eredetileg nyilvánosságra hozták az Írás szövegét?

– Már te is tudod, hogy kik – felelte mosolyogva.

Egy pillanatig kellett gondolkodnom.

– Shambhala lakói?

– Többen vannak, mint gondoltam. És mindenben segíteni fognak. Értesíteni foglak, ha megtudok valamit.

Indult már, de egy utolsó kérdéssel megállítottam.

– Miért Anishnak küldték el a Tizenkettediket?

Wil nevetve a vállára lendítette hátizsákját.

– Ők olyanok, mint Farkas – felelte. – Tudnak dolgokat.

Azzal elment, egyedül hagyott. Csakhogy nem voltam egyedül. Sőt, tudtam, hogy nem is leszek egyedül soha többé.

EPILÓGUS

Másnap én is jegyet váltottam a kairói járatra, de nem Georgiába repültem, hanem Sedonába. Az út során a Jelenlét mindig velem maradt, még csak el sem halványult, hacsak nem lázadt fel az egóm valami miatt, vagy el nem terelődött a figyelmem.

Ha ez előfordult, csak annyit kellett tennem, hogy viszatértem az igazodáshoz, és felidéztem a hála érzését – a Jelenlét azonnal megjelent. Ha más nem lett volna, ez a tudat akkor is tökéletes bizonyítékul szolgált.

A Jelenléttel együtt támadt fel az Agapé, a szinkronisztikus események bekövetkezésére való automatikus készenlét, valamint az a meggyőződés, hogy mindig a teljes igazságot kell mondanom másoknak – elsősorban azokat a gondolatokat fogalmazva meg, amelyekről intuitív módon azt éreztem, hogy hallaniuk kell. A legnagyobb különbséget az jelentette, hogy kész voltam a magasabb tudatosság szintjén összeolvasztani tudatomat másokéval. Amikor ezt tettem, a leghétköznapibb beszélgetés is egyszeriben varázslatossá vált, és ilyenkor mindig vissza is kaptam valamit.

Kis idő multával képes lettem átélni azt, amit Wil az Integrációk Integrációjának nevezett, pusztán azáltal, hogy tudtam, ez a mindent átfogó Jelenlét velem van a repülőgépen, az emberektől nyüzsgő teremben, gyakran úgy, hogy mások is határozottan érzékelik. A Jelenlét megosztható – ez a felismerés még magasabb szinten segített igazodnom, és azt is tudtam, hogy ha elég sokan tennénk ugyanezt, a tudat igen gyorsan terjedhetne.

Megállapítottam, hogy a kibontakozó Tizenkettedik

Felismerés semmiképpen sem pusztá elmélet. Ez a létezés új szintje, amelyet bárki felfedezhet és megélhet, kulturális gyökereitől és vallásától függetlenül. Ha vigyázunk, hogy a Jelenlét állandóan velünk legyen, és éberek maradunk, akkor mindig rendelkezésünkre állnak az eszközök, hogy segíthessünk – és ezáltal jobbá tegyük a világot.

Mindannyiunk számára az egyetlen valódi tényező, ami akadályt jelenthet ennek a tudatnak a fenntartásában, a régi, materialista világszemlélet fenyegető hatása. Ez valóban létezik, és állandóan azt suttogja a fülünkbe, hogy a világ kemény és engesztelhetetlen, ezért lehetetlen holmi ezoterikus, szentekhez illő szándékokkal életben maradni benne. Ez persze akkor igaz, ha úgy tekintünk önmagunkra, mint akik magukra hagyatva hánykolódnak egy értelmetlen univerzumban. Csakhogy nem ilyenek vagyunk. Mi képesek vagyunk igazodni, és bebizonyítani önmagunknak, hogy az univerzum, amelyben élünk, valójában olyan gépezet, amely az álmainkat váltja valóra, és csak arra vár, hogy bekapcsoljuk.

Két nap múlva, amikor Sedonába érkeztem, azonnal a Reptéri Örvényhez mentem, és felmáztam a sziklákra, hogy lássam a naplementét. Rajtam kívül csak egy-két ember volt odafent, így a szikla legtetején ültem le, lehunytam a szemem, és élveztem arcomon a lemenő nap melegét.

Egyszer csak valaki lehuppant mellém. Felnéztem, és Tommy mosolygós képét pillantottam meg.

– Azért jöttél – szólítottam meg –, hogy elmondd, minden rendben lesz, igaz?

Olyan tekintettel nézett rám, hogy attól sokkal idősebbnek látszott.

– Azért jöttem, hogy elmondjam, ennek a tudatnak a lángját többé nem hagyhatjuk kialudni. A jelen történelmi pillanat túlságosan fontos. Ez a döntés órája, és minden ma élő em-

bernek választania kell. – Úgy nézett rám, mintha egy pillanat múlva nevetésben törne ki. – Végül is dr. Coleman mérlege még mindig ott billeg az égen, és minden egyes gondolat nyom valamennyit a latban.

Bólintottam, aztán megkérdeztem:

– Tommy, megkaptad már a törzsi nevedet?

– Igen, tegnap este, a vénektől.

– Hogy hangzik?

– Hegyek ideje.

Mosolyogtam: tökéletes név. Meg fogja tenni, ami a dolga, hogy a maja naptár tanulsága ismertté váljék.

Csendbe burkolóztunk ezután, néztem a naplemente ismerős látványát – a rózsaszín felhők angyalszárnyainak kontrasztját a mélykék ég háttérében.

Néztem az alkonyatot, és gondolataim közben a világ állapota körül keringtek. Leszünk-e elegenden, mi, igazodók, hogy helytálljunk a kihívással szemben? Ezen tűnődtem, amikor valahonnan messziről meghallottam egy varjú károgását. Ugyanabban a pillanatban egészen halvány rózsaillet úszott felém a levegőben. Igen, gondoltam: én az igenre fogadok.

Ha érzed, hogy mi igaz abból, ami törté-
ténik, és hiszel abban, hogy becsületes
emberek változtathatnak a világon, cse-
lekedj! Tudathatod velünk, mit teszel, és
megkaphatod James Redfield legfrissebb
kommentárjait, ha meglátogatod ezt a cí-
met: celestinevision.com.

TARTALOM

Fenntartani a szinkronicitást	11
Tudatos Beszélgetés	31
Az igazodás mozzanatai	58
Az ideológia felismerése	83
Az Isteni Kapcsolat	104
A nagy küldetés	122
A ráhangolódás művészete	145
Az egyesítés szándéka	163
Az érzékek megnyitása	184
Az ég tudja	204
A Hatás felerősítése	225
A visszatérés	243
Epilógus	259

Nyomta a Kinizi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető Bördős János igazgató
Megjelent 14,16 (A/5) ív terjedelemben